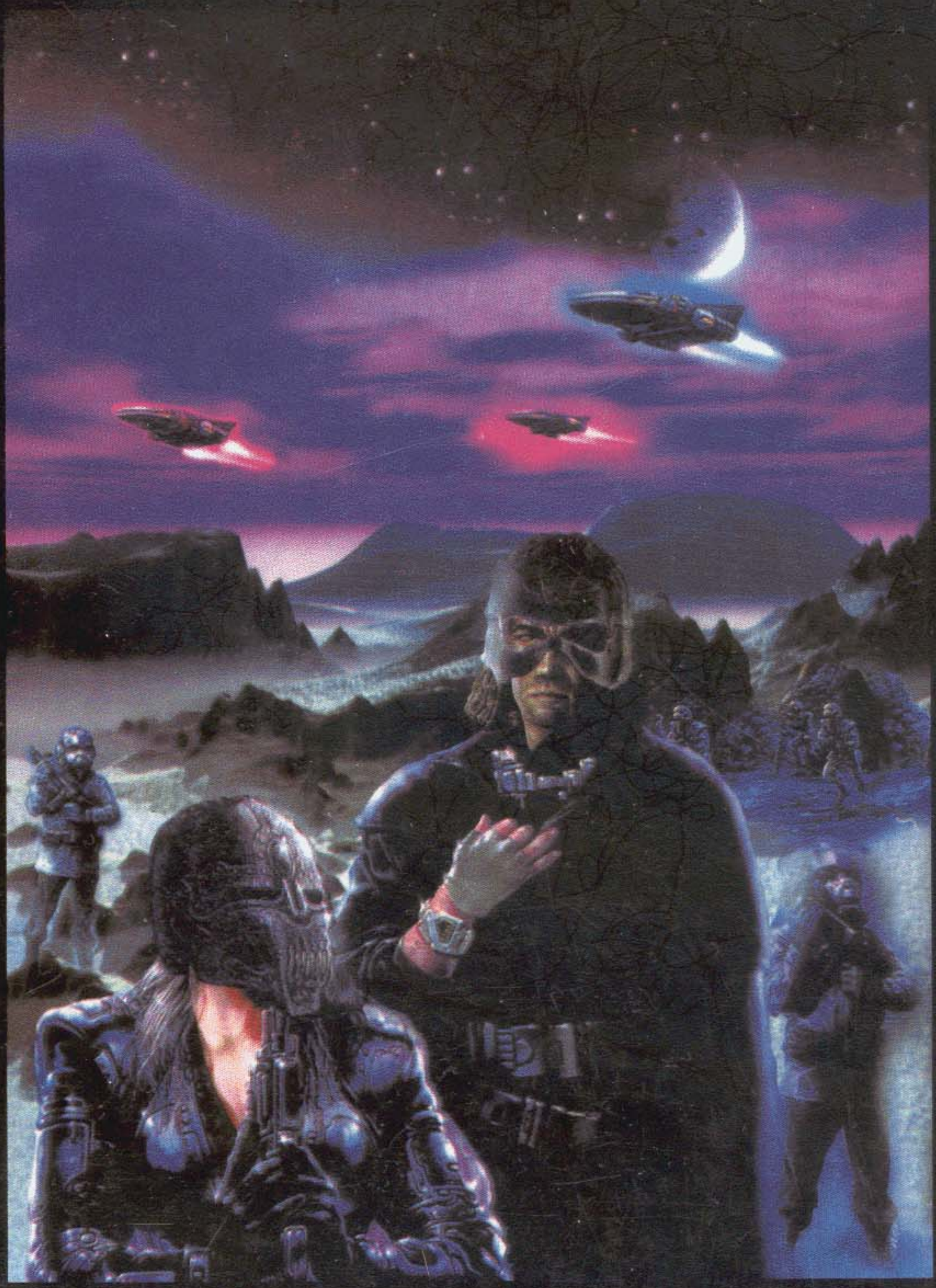
SERGE BRUSSOLO

Kamikaze spațiali

ANTET

SF

Serge Brussolo

KAMIKAZE SPAȚIALI

Traque-la-Mort

Traducere de
Mihnea COLUMBEANU

ANTET

© Éditions Jean-Claude Lattès, 1982.
© Éditions Gérard de Villiers, 1992, pour la présente édition.
© Toate drepturile pentru versiunea în limba română sunt acordate Editurii ANTET

Coperta unu reprezintă: Death dream, desen de Luis Royo, 1987

Redactor de carte: Nicolae Năstase
Coperta: Gabriela Burlacu
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Burlacu

Tipărit la Imprimeria de Vest, R.A., Oradea
sub cda. 417/1996

ISBN: 973-9241-15-8

Legea din 27 mai 1996 interzice copiile sau reproducerile cu utilizare colectivă. Reproducerea integrală sau parțială făcută prin procedee sau mijloace fără consimțământul autorului sau al reprezentanților săi, este ilicită și reprezintă o contrafacere.

Capitolul I

Constelația Orbului își aprinsese steaua majoră, Uta cea albă, ale cărei pulsații neregulate, proprii variabilelor explozive, puteau – în perioadele de mare strălucire – să ardă retina oricui o privea fix mai mult de câteva minute. Timp de cinci nopți, lumina ei crăpa cerul negru al deșertului, ațâțată de emisiile eruptive și deflagrații. Glob de foc lichid în perpetuă turbulență, a cărui strălucire lividă conferea oamenilor și obiectelor un straniu aspect fantomatic.

Lisiah înjură, iar mâinile sale cu mănuși albe se strânseră pe volan. Camionul înainta cu viteză constantă, indiferent față de vântul nisipos care răpăia pe cubul de tablă blindată al cabinei. Într-o parte și alta a flancurilor înnegrite de fumul a sute de explozii străvechi, șenilele duduiau, înghițind drumul într-o mișcare de deglutiție punctată de țăcăneli hulpave.

Cu parbrizul său redus la proporțiile unei fante înguste și rândurile de buloane groase cadrilându-i suprafața, mastodontul evoca mai mult imaginea unui tanc decât pe aceea a unei semi-remorci. Întreaga caroserie purta urmele flăcărilor. Exploziile perforaseră tabla cu schijele lor ucigașe, căscând în metal răni strălucitoare care nu se mai închideau niciodată. Vopseaua mată, de un gri-albăstrui analog culorii dunelor înconjurătoare, se umfla în bășici groase, acoperind de bine de rău sudurile grosolane care colmatau ici și colo găurile și rupturile. Astfel constelat de plăgi, vehiculul amintea de acele armuri ruginite care se descoperă uneori la întâmplare prin ungherele câte unui muzeu, turtite, presărate

cu zgârieturi, martore a zeci de bătălii. Formidabile și jalnice în același timp.

Lisiah își îngustă ochii, lumina Utei rănindu-i retina, sfredelindu-l într-un punct dureros dintre sprâncene. În câteva minute, obișnuita crampă avea să-i încalece ceafa, avertizându-l că depășise limita de siguranță. Atunci, nu-i rămânea decât să întindă brațul spre cheia de contact și să oprească motorul. Se lăsă pe spate, în fotoliul său de vinilin cusut, căutând suprafața tetierei. Când se aplecă spre stânga, oglinda retrovizoare prost orientată îi restitui imaginea unui chip palid, cu pomeții brăzdați, o mutră pătrată cu țeasta rasă după moda grupurilor de șoc ale armatei. Mașinal, degetele sale înmănușate trecură peste pielea păroasă, stârnind un scrâșnet de perie mângâiată în răspăr. Ridică din umeri, știind că acea tunsoare aparent virilă ascundea de fapt o extremă cochetărie: se tundea nu din nostalgia comandourilor, ci pentru a-și disimula calviția ce-i rodea tâmplele, întinzându-se tot mai mult cu fiecare an.

Frână. Ecranul albastru al radarului lumina cabina cu o aură ireală, dar nici un ecou nu-i păta suprafața. Lisiah îl scoase din funcțiune – în orice caz Prădătorii scăpau aproape întotdeauna de baleiajul undelor electromagnetice. Aprindea aparatul conform codului de luptă, pentru a respecta regulamentele, dar ochiul său nu căuta niciodată să citească nici cea mai mică informație. Ștergătoarele scârțâiau pe parbriz, chinuindu-se să dea la o parte nisipul; din când în când, aderau pe geamuri ca niște limacși de cauciuc corodat. Habitaclul mirosea a ulei încins, plastic, bere acră. Pe scaunul din dreapta, un pachet de cărți de joc fremătau în curentul gurilor de aerisire. Bucăți de adeziv negru mascau, de bine de rău, plăgile căptușelii, rupturile fotoliilor prin care ieșea umplutura, ca o vomă moale și roz de materie amorfă. Pe tabloul de bord, un pahar de carton se răsturnase cu multe zile în urmă, băltoaca astfel formată îngroșându-se într-o peliculă brună și prăfuită pe care hurducăturile drumului o zbârceau tot mai mult cu fiecare zi. Lisiah oftă. Cu ocazia ultimului popas la centrul rulant, o îmbarcase pe

June, în speranța că avea să-i asigure camionului o relativă curățenie. Se înșelase. De la plecare, blonda cam moleșită pe care o „săltase“ din barul autostopistelor se lăfăia în cabina de odihnă, îmbrăcată numai în sutien și un mini-șort din care ieșea furca trandafirie a coapselor ei planturoase. Îi surâsese cu o mișcare vag vulgară a gurii, iar el spusese da. Din lene, poate. Femeia se agățase de marginea camionului, trăgându-și cu o mână bocceaua din care ieșea țeava cu găuri de ventilație a unei carabine „Schwenck“ cu lunetă pentru ochirea în infraroșu, și imediat începuse să facă mutre, să-l numească „iepurașul meu“; îi venise s-o trântească pe asfalt din câteva șuturi. De ce n-o făcuse?

Se foi în scaun, aruncând o privire prin deschizătura perdelei despărțitoare. June își lăcuia unghiile cu galben, încreținându-și concentrată nasul și suflând din timp în timp pentru a-și da la o parte buclele blonde care-i acopereau fruntea. Avea o față moale, cu bărbia fără vlagă. Fără pometi, un nas abia vizibil. Neștiind prea bine de ce, lui Lisiah îi deștepta imaginea unui pateu cu prea mult zahăr. Grețos.

– Salut! azvârlise ea, de îndată ce se așezase în spate. Eu sunt June! Tu ești Mănuși-albe? Mamă, da' ești o adevărată celebritate! Ce baftă! Și el, e Killer?

Killer mârâise, dezvelindu-și două șiruri de colți inoxidabili, iar fata se retrăsese, dintr-o dată amuțită. Killer avea întotdeauna acest efect asupra străinilor. Lisiah se aplecă și dezmierdă câinele cu vârful ghetei. Animalul lătră în somn și se întoarse pe o parte, dezvăluind privirii proteza electronică articulată ce-i înlocuia laba stângă din față, precum și drena urinară ce ieșea din cicatricea trandafirie ce-i șerpuia printre coapse, în locul unde explozia îi smulsese organele sexuale. Killer era capabil să adulmece un Prădător de la cinci kilometri distanță și nu se înșela niciodată. Chiar dacă refacerea lui costase o avere, rămânea un obiect de invidie pentru toți vânătorii. Lisiah trebuise să respingă sute de oferte, unele mai ispititoare decât altele, și de fiecare dată când se oprea la centrul rulant, se temea să nu i se fure câinele...

June își agita mâna în față, inundând vehiculul cu mirosul de lac, un parfum dens, de fructe exotice stricate. Putregai. Lisiah nu-și putu stăpâni o strâmbătură.

De trei săptămâni, îl bombarda cu întrebări. „De ce îți ții mereu mănușile pe mâini? S-ar zice că te duci pe la vreo nuntă! De ce nu-ți scoți niciodată cămașa, nici când faci dragoste? De ce...?“

În ciuda encoșelor tăiate în patul pușții, se îndoia că tânăra capturase sau doborâse vreun Prădător. Uneori, i se întâmpla să se întrebe dacă arma era în stare de funcționare, sau dacă June se mulțumise s-o recupereze dintre rebuturi, cu intenția de a dobândi astfel alura unei amazoane. La următoarea escală, avea s-o dea jos, se hotărâse. Prefera singurătatea, în locul trăncănelii necontenite a păpușii ăleia smântânoase.

Examină dunele de nisip albastru, prin ambrazura laterală. Se ascundea acolo o întreagă faună de coșmar. Ora'manul, o reptilă scurmătoare care se deplasa prin adâncuri și scotea la suprafață vârful limbii, ca un periscop. Extremitatea acestui apendice forma o excrescență glandulară mare cât o nucă, înzestrată cu puterea de a străluci ca o pepită de aur. Vai de imprudentul care se apleca să culeagă acea oglindă pentru ciocârlii! Limba ora'manului i se înnoda imediat în jurul brațului, ca tentaculele unei caracatițe, trăgându-l în adâncurile solului, spre botul larg deschis al șopârlei! Dar mai exista și karak'anaqul, poreclit de unii „ariciul deșertului“. Acel organism animal analog cu polipii se prezenta sub forma unui inofensiv cactus. Totuși, oricine se apropia sfârșea inevitabil ciuruit de ace veninoase. Adevărat tun viu, cactusul infernal își mitralia efectiv prăzile cu propriii săi spini, trăgând în oricine trecea prin raza uriașelor lui salve de țepi. Imediat ce ținta era doborâtă, rădăcinile prehensile ieșeau din pământ pentru a se înfige în cadavru ca niște trompe, aspirând până la cele mai infime particule nutritive conținute în țesuturile mortului. Lisiah nu întâlnise niciodată ora'manul, nici ariciul deșertului și, la drept vorbind, existența lor i se părea mai mult decât ipotetică. Dornici să

iasă în evidență, vânătorii nu ezitau să exagereze, populând astfel dunele cu o faună legendară ieșită direct din aburii alcoolului.

Prădătorii, însă, erau cât se poate de reali, iar Killer o aflase pe pielea lui... Lisiah își apăsă o mână pe față. Privi un moment mănușa albă, îngălbenită de transpirație, și-și îndesă pumnul în buzunarul vestei din pânză de sac. Era obosit, foarte obosit. Treisprezece ore de conducere neîntreruptă, începând de dimineață, fără nici cel mai mic semn de emoție din partea câinelui. Aveau să se înapoieze cu buzele umflate... În centrele rulante, atmosfera nu era deloc euforică, prăzile începând de câteva luni să se rărească. „Urcă spre nord", decretase sergentul, „dar s-au făcut ai dracu', sunt sigur că sapă sate subterane, galerii. Trăiesc ca niște cârtițe, de-asta devine dificil... Da' ce! Doar nu sunteți niște fătălăi! Mai există și plăcerea vânătorii!" Oamenii bombăniseră, dacă Prădătorii se rarefiau, suma primelor scădea proporțional. Unii se gândeau deja să se reconvertească, zvonurile despre războiul din sud înfierbântau spiritele, redeșteptau speranța. În anumite provincii, luptele rasiale nu cunoscuseră nici un moment de răgaz, rugul putea să se reaprindă, iar atunci era nevoie de mercenari, de...

Lisiah nu împărtășea acest entuziasm. Vânătoarea îi adusese mult timp bogăție și celebritate, nu ținea să se descurajeze atât de ușor. În timpul stagiului militar, nu fusese decât un număr matricol, optzeci de kilograme de carne de tun, două picioare ca să fugă, o pușcă pentru ca să tragă, nimic mai mult. Odată cu apariția vânătorii, devenise „Mănuși-albe", unul dintre cei mai buni urmăritori. Cel mai bun, poate. (Dar mai exista și sergentul, un vânător redutabil, deși cam crud, după gusturile lui Lisiah). Da, devenise cineva, unul dintre puținii posesori ai unui camion complet blindat – cu carcasă anti-explozie în spate – în locul acelor tancuri meșterite cu lampa de sudură, prea grele, dezechilibrate, care se înfundau regulat în crustele de nisip putred pentru a nu mai ieși niciodată, cu echipajul găsindu-și moartea

în ele. Câți Prădători adusese el la centrul rulant? Douăzeci? Treizeci? Și, de fiecare dată, contul său din banca electronică se mărise cu câte douăzeci de mii de dolari.

Prin ambrazura parbrizului, lumina Utei intra valuri-valuri, de un albastru electric, insuportabil. S-ar fi zis că un proiector mătura suprafața Almohei, în căutarea unui fugar. În orașe, trebuia să se tragă perdelele sau, dimpotrivă, să se improvizeze interminabile petreceri nocturne, unde se dansa cu robă lungă și ochelari negri. Petrecerile-surpriză degenerau în orgii și, inevitabil, câte un bețiv punea pariu că avea s-o privească pe Uta drept în față. Dimineața, trebuia luat pe targă, cu ochii arși de focul stelei. Orb, ca atâția alți imprudenți... De cât timp nu mai pusese Lisiah piciorul într-un oraș? Nu mai cunoștea decât centrul rulant, acel enorm ansamblu de cuburi metalice ruginite, montate pe roți, care se deplasau peste nisipuri cu lentoarea unei broaște țestoase. Acel gigantic drugstore ambulant constituia singura insuliță de civilizație în mijlocul deșertului. Vânătorii se înghesuiau să-și negocieze capturile în fața reprezentantului guvernului, să facă târguieli, cu monede sau muniții la schimb, ori pur și simplu să-și ofere câteva ore plăcute. Acolo o întâlnise pe June.

Se propti în fotoliu, cu picioarele pe tabloul de bord, și închise ochii. Ca întotdeauna când adormea, prin minte începeau să i se învârtă crâmpeie din viața sa trecută, păsări de coșmar care nu se speriau de nimic.

❖❖

Spre miezul nopții, Killer începu să-și lanseze vaietul de vânătoare, întretăiat cu mârâieli scurte. La fel ca toate animalele importate de pe Pământ, nu se adaptase niciodată cu adevărat în noua sa patrie și trăia într-o stare de alertă cvasipermanentă, atent la fiecare umbră, la cea mai mică mișcare a unei crengi, cu extremă suspiciune. Aproape toate animalele aduse pe Almoha sufereau de o depresie cronică și trebuise să se renunțe foarte rapid la ideea de a se reconstitui

pe această planetă încă nouă o faună geamănă cu cea de pe Pământ. Pisicile tindeau să se sinucidă, aruncându-se pe ferestre, iepurii se devorau între ei pradă unor crize de nebunie ucigașă complet inexplicabile, caii – abia debarcați de pe astronave – se culcau la sol, refuzând categoric să se mai hrănească. Părea un refuz masiv și concertat, o reacție de respingere, asupra căreia psihologii continuau să-și pună întrebări. „Animalele știu ce e bun și ce e rău", bombăneau unii, „dacă o refuză pe Almoha, înseamnă că Almoha nu e bună pentru noi!" Asemenea afirmații îi făceau pe conducători să ridice din umeri. Nici o planetă colonizată nu revelase până în acel moment o asemenea bogăție energetică. Vegetația era luxuriantă și de o rară frumusețe, apa de o puritate fără egal, aerul...

Bineînțeles, exista nitrolyna...

Și Prădătorii. Asta, însă, era o altă poveste.

Lisiah mângâie încetișor zgarda câinelui. Cu mâna liberă, acționă închizătorul torpedoului, scoțând binoclul dinăuntru.

– Ce se-ntâmplă? bâigui June, trezindu-se din somn. Îl taie pișarea, sau ce?

Fără a se osteni să-i răspundă, Lisiah deblocă portiera. Imediat, vântul plin de nisip îl plesni peste față, încrustându-i sub epidermă minuscule grăunțe albastre. Lumina Utei scălda peisajul cu arderea ei lividă și verticală, strivind orice umbră. Lisiah o luă la fugă cu pași mărunți spre vârful celei mai apropiate dune, urmat de câine. Proteza metalică a animalului clănțănea la fiecare salt, ca un metronom scos din minți. Ajunseră curând pe vârful monticulului, culcați pe nisip, umăr la umăr. Lisiah ridică binoclul la ochi, afundându-și sprâncenele stufoase în ocularele mari de cauciuc. Deșertul defila prin câmpul vizual al lentilelor, cu unduirile sale instabile, relieful pe care o simplă viforniță putea să-l modifice, oazele multicolore... Killer mârâia din răsputeri, cu toate simțurile în alertă. Prădătorul se apropia, Lisiah era convins, animalul nu se înșela niciodată. Manevră rozeta de reglaj, cercetând fiecare adâncitură nisipoasă, cu palmele

umede și respirația scurtată. Deodată, își dădu seama că gâfâia în același ritm cu câinele, în surescitarea vânătorii. „Nu mai lipsește decât să scot limba!“ își spuse el, amuzat. Și deodată, o văzu...

Alerga pe creasta unui șir de dune, cu pași lungi și supli. Sânii ei goi, zguduiți de salturile fugii, oscilau pe torsul musculos, cu mișcări de du-te-vino cadențate, de o extremă grație. Cu ajutorul ocheanului, Lisiah îi putea urmări cele mai mici gesturi. Mișcările nervoase ale capului, înclinația umerilor... Nădușeala fugii îi lipise șuvițele părului roșcat pe omoplați, ca niște curelușe de piele. O traistă grosonală de pânză îi juca pe șold la fiecare pas. Lisiah înghiți în sec, dureros. Prezența părului îl pusese în alertă, provocându-i un declic în ceața memoriei. Prădătorii aveau în general craniul ras și pubisul tuns, nu-și amintea să fi întâlnit nici un specimen care să facă excepție de la regulă, și totuși...

Killer lăsă să-i scape un nou mârâit amenințător. Lisiah întoarse capul, în același moment în care arătătorul lui June găsi trăgaciul carabinei Schwenck pe care o epolase cu mare siguranță, rezemându-și obrazul de pat, cu ochiul lipit de lunetă. Fără să stea pe gânduri, luă un pumn de nisip și îl aruncă în fața blondei. Din răsputeri. Fata tresări, își duse mâna la obrazul stâng, unde minusculele fire de siliciu lăsaseră o constelație de infime înțepături...

– La dracu'! Te-ai sonat sau ce? înjură ea, strâmbându-se de durere. Eram gata să i-o trag drept la cap! E femelă, poate fi plină, valorează cel puțin cinspe mii de dolari!

Lisiah apucă țeava carabinei, o smulse din mâinile posesoarei sale și-i scoase chiulasa, pe care o vârî în buzunar.

– De ce faci asta? răcni blonda. N-ai dreptul să mă-mpiedici să câștig ceva parale. Ticălosule! Dă-mi-o-napoi!

Lisiah aruncă arma devenită inutilizabilă, apucând femeia de păr.

– Gura, mugi el cu glas surd, m-auzi? ține-ți botu'. N-o să-mi facă mie legile-n camion o stopistă de nimic! Poți să-ți bagi asta în scăfârlia ta decolorată? Eu și numai eu hotărăsc când tragem, și în cine tragem! O.K.?

O îmbrânci dintr-o răsucire a încheieturii. June se rostogoli pe panta dunei, cu ochii plini de lacrimi și buzele crispate de furie. Când dădu să se ridice, Killer își arătă colții, făcând-o să se resemneze la a rămâne culcată pe burtă, în nisip. Lisiah reveni cu atenția spre fata care fugea prin mijlocul deșertului albastru.

– Nu e o femelă oarecare, mormăi el printre dinți, cu părul pe care-l are! Suntem la mai puțin de cinci kilometri, poate să ne pulverizeze cât ai clipi, dacă are o rază de acțiune destul de întinsă. În orice caz, vie valorează cel puțin cincizeci de mii de dolari, sunt sigur. Și-apoi, încă nu știai că Prădătorii nu se reproduc? Va trebui să mai toci manualul de vânătoare, fetițo!

June scuipă o sudalmă, dar se abținu de la orice mișcare imprudentă; știa că Killer o detesta și abia aștepta ocazia să-și înfigă caninii inoxidabili în carnea moale a coapselor ei lăsate goale de șort. Avea să se răzbune, azi-mâine, în orice caz, nu era grăbită. Lisiah își înăbuși o obscenitate, femeia cu părul roșu dispăruse după bastionul unui munte de nisip solidificat, câtă vreme în spatele ei, la un kilometru distanță, se furișa o umbră. Studie din nou situația și mormăi dezamăgit. O camionetă mică, fortificată stângaci cu blindaje îndoite, pornise pe urmele Prădătoarei. Patru câini alergau în fața vehiculului, galopând cu burta la pământ, după fugara care încă nu observase nimic. Haita înainta rapid, într-o tăcere ireală...

– Am căcat-o, lăsă să-i scape Lisiah, ridicându-se, e ochită deja. Știi legea vânătorii? Prada e a cui a văzut-o primul. Haide, plecăm...

Porni spre camion, cu inima grea de furie, dar regula era regulă. Încălcarea codului vânătoresc aducea întotdeauna neplăceri. Reveni în cabină, indiferent față de îmbufnarea lui June, care începuse să se joace cu radio-receptorul pe unde scurte, încercând să prindă o emisiune de noapte, dar probabil că se găseau prea departe de centrul rulant pentru a reuși să capteze muzica siropoasă difuzată douăzeci și

patru de ore din douăzeci și patru, prin antenele ruginite ale cubului ambulant. Lisiah adormi într-o clipă, trecând de la veghe la inconștiență fără a-și da măcar seama.

Îl deșteptară, cu puțin timp înaintea zorilor, o serie de deflagrații surde care se rostogoleau în depărtare, făcând camionul să trepideze pe suspensii. Deasupra dunelor, drept înainte, cerul era roșu. June se ținea de tabloul de bord, cu fața descompusă și bretelele sutienului căzute pe coate. Killer lătra, cu urechile lăsate pe spate de spaimă...

Prin aer plutea miros de praf de pușcă, iar peste parbriz se așterneau particule de funingine. Aproape imediat, din difuzor se auzi un glas tremurător, bâiguind cuvinte neînțelese.

– E un semnal S.O.S., constată Lisiah, au încasat-o. Încearcă să le obții coordonatele.

Blonda îl privi cu groază:

– Ce, te-ai sonat? Doar nu mergem acolo!

Trebui să-i smulgă microfonul din mâini, dar apelurilor sale nu le răspunse decât o suflare greoaie, făcând să vibreze pânza difuzorului cu palpitația sa surdă, extraordinar de încetinită. Camionul se ambală, luând-o la fugă prin labirintul dunelor, ca o uriașă insectă de metal. După o oră de rătăciri, descoperiră primul crater. Exploziile scobiseră în nisip enorme pâlnii negre, tatuând solul cu flori mari de funingine. În anumite locuri, căldura degajată vitrificase cuarțul, transformând drumul într-o gigantică placă de sticlă ce se sfărâma sub șenilele de treizeci de tone. Lisiah strânse mâinile pe volan, având impresia că se deplasa peste o imensă oglindă spartă. „Șapte veacuri de prăpăd!“ se pomeni el spunându-și, în timp ce lua un viraj delicat. Lamele de metal articulat patinau, încetinind considerabil înaintarea.

– Parc-ar fi un bombardament, șopti June, cu o voce fără expresie.

Lisiah ridică din umeri; de câte ori ridicase ochii spre un asemenea spectacol? N-ar fi putut calcula o cifră, nici măcar aproximativă. După câteva sute de metri, găsiră câinii, sau cel puțin rămășițele lor: bucăți de carne înnegrită, carbonizată. Sfârtecați de explozii, în plină goană.

– Oh! sughiță June deodată, cu degetele în gură. Ia uite!

Ceva ocupa mijlocul drumului, un fel de vietate mică și neagră, cu cinci labe, asemănător unui păianjen. În momentul când șenila stângă o strivi cu un trosnet sec, Lisiah își dădu seama că fusese o mână omenească... Camioneta nu rezistase deflagrațiilor, capota se desprinsese complet, grotesc, ca sub acțiunea unui gigantic deschizător de conserve. Din vehiculul răsturnat emana un miros de carne arsă, amestecându-se cu cel mai acru, al nitrolynei.

Lisiah sări pe pământ, în timp ce June alerga să vomeze mai la distanță. O singură privire în interiorul carcasei fumegânde îi ajunse pentru a afla că tot echipajul căzuse victimă furiei fetei cu părul roșu. Doar șoferul mai trăia, cu mâna crispată pe microfonul emițătorului radio. Lisiah îngenunche, punând mâna pe fruntea muribundului. Arsuri oribile umflau carnea în bășici negricioase, iar părul pârlit îi încorona craniul ca scrumul unui soi de licheni.

– Femela, murmură el, cu glas abia auzit, femela... Coama lungă...

Apoi, capul i se răsturnă într-o parte și trupul se destinse. Lisiah începu să recupereze plăcuțele de identitate legate la gâturile oamenilor. Majoritatea erau înnegrite, dacă nu chiar topite, dar așa cerea datina. Luă din torpedoul ignifug cartea de bord unde se găseau consemnate numele membrilor echipajului. Centrul rulant se însărcina să anunțe familiile, dacă morții aveau familii. June îl aștepta, agățată de bara de șoc a camionului, palidă.

– Nu știam că e așa, se bâlbâi ea, în timp ce Lisiah se urca pe treaptă.

– N-ai mai văzut niciodată o vânătoare care iese prost? întrebă el ironic, întinzându-i mâna. Ce să vezi, e un adevărat botez!

Blonda alergă să se refugieze în cabina de odihnă, trăgând cu furie perdeaua după ea. Lisiah îngrămădi plăcile de identitate într-un pahar gol și deschise registrul. Anumite nume îi erau familiare, indivizi pe care-i întâlnise prin centrul rulant, într-un moment sau altul al vieții, chipuri

neclare, fără nici un semn particular veritabil. La ultima pagină, jurnalul se rezuma la un mic paragraf scris cu o caligrafie mare și stângace, plin de greșeli de ortografie.

„Corny a găsit urma Prădătoarei spre amiază. E ea Lona coama lungă. E singură. Pare obosită. O so prindem cu câini în timp ce doarme o so gâtue înainte de ași da sama ce i sa întâmplat..."

Lisiah închise jurnalul. Lona, coama lungă. Niciodată nu crezuse cu adevărat în existența ei. Surâse satisfăcut: de îndată ce cartea de bord ajungea în mâinile sergentului, premiul oferit pentru capturarea Lonei urma să se mărească de trei, patru ori. De fiecare dată când un Prădător învingea, eliminarea lui devenea și mai urgentă, și nu exista motivație mai bună pentru vânători decât o recompensă rotunjoară, înscrisă cu aliniamentul ei de zerouri pe afișul galben al celor căutați... Porni motorul. Mai întâi, centrul rulant, apoi...

Lona. Cunoștea în sfârșit numele următoarei sale victime.

Lona, coama lungă...

Lona roșvocana, psiho-criminala cea mai urmărită din ultimii ani. Se simțea bine. Mașinal, începu să fluiere cântecul vânătorii:

„Pe urmele morții. Pe urmele morții
până nu-ți face semnul sorții..."

Capitolul II

Lona nu se mai mișca. Cu brațele desfăcute în cruce și fața spre sol, aștepta ca bătăile inimii să-i încetinească. Sânii ei își săpaseră o adâncitură în nisipul albastru, animale de carne netedă pe care frica încă le mai făcea să tremure cu vibrații înspăimântate. Deschise ochii, făcând un efort să asimileze în spiritul ei nemișcarea pietrelor, încremenirea staționară a apei care doarme. Gândirea ei nu trebuia să mai urmeze decât o linie fără denivelări, o curgere calmă și monotonă. Depindea de asta viața ei. Oaza din apropiere își înălța desișul multicolor de frunze și fructe. Între trunchiuri strălucea oglinda limpede a unei bălți. Lona îngustă ochii. O baltă. Ființa ei mentală trebuia acum să semene cu o baltă. Să-și piardă contururile, unghiurile, toată acea arhitectură în dinți de fierăstrău născută din neliniște, din groaza care o umpluse întreagă când năvăliseră oamenii și câinii. Îi fusese frică, iar frica ei îi ucisese. De altfel, puțin lipsise să nu sufere și ea aceeași soartă, având ca dovadă arsura de la picior. Se ridică. Punctul dureros care-i sfredelise plexul cu o clipă înainte nu mai era, relaxarea învingându-i nervozitatea.

– Un vânt albastru îmi suflă prin craniu, repetă ea, silabă cu silabă.

Era formula-cheie pe care o învățase odinioară, codul rugăciunii pentru calmare. Își reluase controlul asupra lumii înconjurătoare, pietrele i se supuneau, plantele oazei, și apa... Tot acel univers atât de liniștit în aparență și care totuși nu cuprindea decât moarte, foc și violență.

– Vă stăpânesc, murmură ea, pornind spre buchetul de verdeață. Vă domin...

Când ajunse la baltă, nu putu rezista plăcerii de a îngenunchea și a-și stropi trupul maltratat, în locurile unde schijele de piatră îi lăsaseră zgârieturi adânci. Apoi, se întinse pe margine, așteptând ca picăturile agățate de părul ei pubian să se evapore în căldura soarelui. Întinse mâna și culese un mango, strivindu-l între degete. Un ulei gălbui fu stors din pulpa zdrobită, lichid cu miros acrișor: nitrolyna, cum o numeau pământenii. Aruncă resturile fructului. Știa că ar fi putut la fel de bine să rupă ramura unui copac, să secționeze o frunză cu dinții, să sfarme pietrele lovindu-le unele de altele... De fiecare dată, palmele i-ar fi fost unse de aceeași grăsime, același ulei țâșnit din materiile vegetale sau minerale. Nitrolyna se găsea peste tot, curgea prin toate, nitrolyna adăpa Almoha ca o sevă universală. Fiecare plantă, fiecare mineral îi purta moleculele, atât în stare lichidă, cât și solidă. Sânge al lumii, nitrolyna iriga planeta ca o gigantică rețea de vase sangvine. Era trăsătura de unire dintre lucruri. Semnul Almohei.

Și otrava ei.

Se înfioră, în ciuda arșiței soarelui. Pe umeri, șuvițele stacojii ale părului ei ud începeau să se usuce.

De la începutul colonizării, pământenii putuseră lua cu amândouă mâinile din bogățiile planetei. Tăiaseră pietrele pentru a clădi case de înălțimi vertiginoase, cultivaseră solul, înlocuiseră câmpiile cu crânguri anarhice, utilizaseră uleiul galben ca și cum l-ar fi extras dintr-o arahidă oarecare. Mâncaseră și băuseră sângele Almohei, construiseră cu carnea ei. Nitrolyna nu avea nici un efect asupra organismului lor, și nici organismul lor nu avea vreo incidență asupra ei.

Nu la fel se întâmpla cu almohanii...

Foarte rapid, coloniștii au început să-și dea seama că aceia pe care-i numeau pudic „indigenii“ păreau a poseda o incredibilă putere asupra însești texturii lumii lor. Undele emise de creierul lor acționau în mod direct asupra nitrolynei.

„Dintotdeauna s-a întâmplat așa", încercaseră să explice bătrânii, „almohanii nu sunt telepați în măsura în care ar putea să comunice între ei prin gândire, și totuși întrețin o anume legătură mentală cu pământul pe care stau. Însă acest cordon ombilical e dureros, este un lanț greu de tras după sine... Un blestem."

Atunci, au intrat în joc psihologii și savanții pământeni. „În anumite situații", decretase unul dintre ei, „creierul almohanilor emite o undă specifică, un mesaj electromagnetic a cărui frecvență se determină cu ajutorul unui hormon secretat de glanda medulo-suprarenală. Pe scurt, să zicem că adrenalina le permite să producă un semnal cerebral particular, acționând direct asupra moleculelor de nitrolynă conținute în mediul înconjurător. Acest semnal operează asupra substanței uleioase pe care o cunoaștem cu toții la fel ca un detonator asupra unui calup de dinamită, făcând-o să explodeze. Almohanii sunt niște detonatoare umane."

Vestea înfricoșase ansamblul coloniei. Până atunci, se remarcase într-adevăr că unele accidente ciudate tulburau ordinea lucrurilor, dar niciodată nu se stabilise vreo legătură cu acei primitivi prea puțin vorbăreți, care se deplasau goi în toate situațiile și erau tolerați, cu condiția să se țină la distanță de orașe sau centrele de cultură.

„Adrenalina e o secreție a fricii sau a angoasei", preciza-seră imediat medicii, „ceea ce înseamnă că, de fiecare dată când almohanii suferă o excitație nervoasă, sunt susceptibili de a arunca în aer orice depozit natural de nitrolynă care se află în împrejurimile lor mai mult sau mai puțin imediate. Altfel spus: de îndată ce li se face frică, sunt surprinși, se enervează, își doresc o femeie, prilejuiesc cele mai înfiorătoare catastrofe!" Această revelație avusese efectul unei declarații de război.

Două săptămâni mai târziu, se formaseră primele comitete de auto-apărare, iar vânătoarea „Prădătorilor" era declarată deschisă.

Prădătorii. De-atunci, nu mai fuseseră desemnați decât sub această denumire infamă. Bieți indigeni inofensivi

fuseseră avansați la gradul unor barbari însetați de carnagii. Ziariștii nu întârziaseră să le găsească toate defectele imaginabile: „Sunt sterili!“ declarau editorialele. „Ce dovadă mai clară de degenerescență vreți?“

Lona îngenunche, disciplinându-și respirația. Amintirile îi răscoleau ura. Un șuvoi arzător amenința să i se răspândească prin vene. Își masă plexul, recită primele douăsprezece versete din ritualul calmării. Linișea îi reveni. Își scăldă tâmplele cu apă din baltă, psalmodie rugăciunea detașării și-și reluă locul la umbra palmierului. Nici furie, nici mânie – preceptele erau categorice – și nici entuziasm. O detașare senină, iată care trebuia să fie idealul moral al unui almohan. „O linie blândă, o pantă fără efort.“ Învățaseră să-și stăpânească impulsurile, să cultive un sânge rece perpetuu, să nu se ambaleze niciodată. Acea reținere constantă fusese taxată de pământeni drept răceală. Prinseseră plăcerea de a vedea în ei niște personaje trufașe, disprețuitoare. Mașinării lipsite de sentimente, care nu se lăsau niciodată pradă emoțiilor. „Fiare fără măruntaie“. De acest constant exercițiu al flegmatismului, însă, depindea supraviețuirea lor. Lona își văzuse anumiți frați de sânge devenind primele victime ale unui moment de emoție imperfect reprimată. Când nitrolyna era activată, combustia ei rapidă provoca o explozie care nu cruța pe nimeni...

Pământenii nu se interesaseră deloc de acest aspect al lucrurilor, o singură constatare dominându-le toate raționamentele: de îndată ce un almohan punea piciorul într-un oraș, acesta era amenințat cu distrugerea imediată. Pietrele unui imobil, până atunci stabile, sigure, se transformau în tot atâtea calupuri de dinamită. Cea mai mică portocală de pe taraba unui aprozarist devenea la fel de periculoasă ca o grenadă cu cuiul smuls. Cel mai mic obiect dobândea calitățile unei bombe cu efect întârziat, așteptându-și amorsarea. Dacă un plimbăreț neavizat, în mulțime, călca pe picior un indigen, catastrofa era gata: clădirile zburau în bucăți, pomii fructiferi mitraliau totul în jur precum cel mai dibaci pluton de execuție, fiecare piatră din caldarâm se metamorfoza

într-o mină gata să-ți ciopârțească jumătate din trup... „Chiar dacă au intenții pașnice", decretau ziarele, „NU NE PUTEM ASUMA RISCURILE!!!"

Cauza almohanilor fusese judecată și pierdută din start.

O mână de indigeni goi, locuind în corturi, nu puteau în nici un caz să suporte comparație cu această colonie pământeană în plină expansiune. După unele tergiversări datorate intervenției umaniștilor care se ridicau împotriva oricărei tentative de exterminare radicală, vânătoarea devenise o întreprindere de utilitate publică. În toate orașele, pe toate drumurile, vânătorii începuseră să ia urma almohanilor, alungându-i pe indigenii îngroziți spre nord, departe de orașe și de centrele urbane de producție. Puțin câte puțin, hăituiala urzise un inel de ură pe întreaga circumferință a planetei, iar acest cerc mortal se contracta pe măsură ce vânătorii se apropiau de polul deșertic al Almohei, anunțând iminența holocaustului final.

Lona își examină cu vârful degetelor arsura. Carnea vie secreta un lichid deja purulent. În panica ulterioară atacului urmăritorilor, își pierduse sacoșa de pânză, singurul ei bagaj, unde avea obiceiul să-și țină trusa de prim ajutor și tabletele nutritive concentrate pe care anumiți traficanți nu ezitau să le vândă proscrișilor, mijlocind un oarecare avantaj. Cum fugarii erau lipsiți de orice monedă, femeile nu aveau altă soluție decât să se supună capriciilor sexuale ale comercianților. Bărbații trebuiau să se aranjeze pentru a troca eșantioane de minerale prețioase sau să se resemneze la a-și asuma riscul morții de foame și de sete pe distanța dintre două oaze. Pentru a obține o sută de comprimate nutritive-hidratante, Lona trebuise să accepte patru zile de copulație cu cei trei contrabandiști al căror camion se strecura cu regularitate printre ochiurile plasei întinse de urmăritori. Păstra de pe urma acelui episod o greață dublată de o ură tenace pe care versetele cărții de calmare n-o puteau combate decât cu mare efort. În ziua aceea, întrucât se lăsase luată prin surprindere, își pierduse tot capitalul de supraviețuire. Se culcă pe o parte, scobind nisipul, cu genunchii adunați sub

bărbie, în poziție foetală. În curând avea să răsară Uta cea albă. Lividă și tristă, Lona închise ochii. Nu dorise moartea vânătorilor, dar câinii o smulseseră prea brusc din somnolență. Nu-i fusese frică, nu, însă surpriza o făcuse să piardă controlul asupra „liniei drepte, pantei blânde". Nu mai fusese decât un mare semn de exclamație viu. Imediat după aceea, se dezlănțuise infernul, devastând pietrele, drumul. Gheizere de flăcări crăpaseră nisipul, suflând o gâfâială roșie. Schijele zburaseră în toate direcțiile, zgâriindu-i pielea, și fugise, neștiind dacă era grav rănită sau doar șocată. În urma ei, camioneta hăituitorilor sărise în aer, eviscerată ca o biată cutie de conserve. Nitrolyna își scuipase mânia și rafalele de moarte până când Lona reușise să-și disciplineze spiritul, să regăsească „vântul albastru purtător de calm", suflul monoton al echilibrului cel just.

Acum, îi era sete și foame. Chiar deasupra ei, un arbust își curba crengile grele de fructe aurii, nu avea decât să întindă mâna, dar totuși ezita. Nu ignora faptul că pulpa de mango, carnea zemoasă de guava, vehicula periculoasa moștenire a nitrolynei. Odată ce avea stomacul plin, cu pielea întinsă, era de ajuns o emoție brutală, o scuturătură afectivă neprevăzută, pentru ca încărcătura conținută în viscerele ei să explodeze ca un butoi cu praf de pușcă! Preț de-o fracțiune de secundă, avea să-și vadă atunci burta plesnind ca un burduf prea umflat, intestinele țâșnindu-i precum lungi furtunuri însângerate. Abdomenul ei avea să vomite flăcări atâtate imediat de sfârâielile grăsimii topite. Lona urma să se prăbușească, retezată în două părți distincte, ca acei oameni secționați la nivelul bazinului de către un obuz antitanc. Câți pieriseră astfel, uciși de masa pe care tocmai o luaseră? Mai mult de unul, fără îndoială, și nu ținea să intre în confreria lor funebră! Se hotărî să doarmă. Catastrofa, atât de recentă, ajungea pentru a-i ține departe câtva timp pe vânători. După aceea, trebuia să ia o hotărâre: să încerce a se aproviziona din nou de la contrabandiști, sau să se resemneze să muște din fructele otrăvitoare...

La drept vorbind, nici una dintre variante nu o

mulțumea cu adevărat. Premiul acordat pentru capturarea ei trebuie să fi ajuns atât de mare, încât traficanții riscau să cadă pradă ispitei. Intrarea în legătură cu pământenii – chiar și cu cei scoși în afara legii – devenea cu fiecare zi tot mai primejdioasă, în cele din urmă ajungându-se invariabil la trădare.

Privirea ei parcurse unduirea joasă a dunelor. A doua zi, trebuia să-și reia goana spre nicăieri, și de fiecare dată când călătorea pe jos, avea senzația că se scufunda și mai mult în inima unui câmp de mine gigantic. O lume-capcană, unde totul concura spre distrugerea ei. Știa perfect de bine că, de-a lungul orelor, datorită oboselii, flegmatismul avea să i se destrame, tensiunea nervoasă subminându-i seninătatea. Îi era frică să-i fie frică... Odinioară, când maestrul Zâ îi dăduse arme puternice, Lona își controlase trupul mai eficace decât cei mai buni dintre yoginii pământeni. Știa să-și accelereze sau să-și încetinească în voie bătăile inimii, să-și închidă rănile în răstimp de o noapte, să-și stăpânească mușchii netezi. Azi, ce-i mai rămăsese din toate astea? Își abandonase exercițiile cotidiene, pentru a fugi drept înainte ca un animal hăituit, se despărțise de maestrul Zâ, se...

Într-o secundă, întrezări imaginea bătrânului filozof, cu țeasta lui plesuvă plină de cucuie curioase și pieptul atât de slab încât coastele păreau mereu gata să crape pielea întinsă. „Lona", murmura el adeseori, „Lona, pământenii n-au înțeles nimic. Au interpretat secretele Almohei pe dos. Nu noi facem să explodeze pietrele și fructele care ne înconjoară, ci lumea e aceea care nu cere decât să explodeze. Atâta timp cât spiritul nostru, prin practica statornică a seninătății, controlează universul, materia rămâne stabilă. Inertă. Fără pericol. Dar de îndată ce o emoție pe care nu ne-am putut-o înfrâna sfărâmă linia continuă a calmului nostru interior, pietrele, fructele își regăsesc întreaga putere malignă. Nu le mai dominăm; redevenite libere să facă rău, se dezintegrează semănând moartea. Noi nu suntem «detonatori», Lona, suntem exact contrariul!"

În continuare, tânăra fată se întrebase de multe ori dacă

bătrânul, pronunțând aceste cuvinte, încercase să-i dezvăluie un adevăr tainic, sau dacă nu făcuse decât să se joace cu paradoxurile în scopul de a pune la încercare capacitățile reflexive ale elevei lui... Avea să-l revadă oare, într-o bună zi, pe maestrul Zâ, sau filozoful pierise și el, victimă a hăituitorilor?

Se culcă pe spate, privind fix focurile albe ale Utei, ajunsă la apogeul traiectoriei. Pleoapele nici nu-i clipeau singuri almohanii erau capabili să suporte luminozitatea stelei fără a li se vătăma retina, pământenii, în schimb, trebuiau să-și pună ochelari negri și groși, sau să-și țină privirea fixată spre sol, cu riscul ca acuitatea lor vizuală să slăbească periculos. „Nu este asta dovada că noi suntem adevărații stăpâni ai acestei lumi?“ se întrebă ea, aducându-și mâinile pe pieptul lovit. Își destinse mușchii, încetinindu-și la limită respirația. Inima începu să-i bată într-un ritm extrem de slab. Avea să doarmă. Somn calm, fără coșmaruri. Chiar inconștientă, își păstra controlul liniei drepte, al pantei dulci... Vântul de nisip se înteți, acoperindu-i tot trupul cu o fină peliculă albăstruie. De departe, în strania luminozitate nocturnă, s-ar fi zis că la marginea apei zăcea o statuie, zeiță a oazei, sculptată în timpuri străvechi de cine știe ce popor nomad îndrăgostit de frumusețe.

Capitolul III

Lisiah strânse degetele pe volan. La capătul drumului apăruse centrul rulant, un cub enorm și ruginit pe care îl tracta un interminabil convoi de șenile ale căror mari plăci articulate laminau relieful, cu un zgomot infernal. Manevra era delicată. Înscrise camionul pe axa de abordaj și ridică ușurel piciorul. Umbra titanicului vehicul îi acoperi. Văzut de la sol, spectacolul rămânea impresionant, chiar și pentru un om obișnuit cu el, iar June nu-și putea desprinde privirea dinspre namila care îi domina. Treizeci de etaje, străpunse de ambrazuri rare, peste care ploaia lăsase enorme lacrimi de rugină. Un seif ambulant, veritabil deșert de buloane, întrerupt ici și colo de câte o antenă parabolică radar sau țeava câte unei mitraliere. Centrul de aprovizionare mobilă evoca irezistibil imaginea unei epave scoase din ape, după o ședere de mai multe secole sub alge. Oxidarea îi rodea suprafața ca o hidoasă lepră roșie și, de fiecare dată când studia acei pereți cu umflături, Lisiah se aștepta să descopere scoici încrustate cum se pot vedea pe cocile răsturnate ale corăbiilor eșuate la mal. Până și Killer părea stupefiat.

Gruiele docului de îmbarcare coborâră două ventuze magnetice care se lipiră pe acoperișul de treizeci de tone. Se simți un ușor șoc, apoi camionul începu să se ridice în aer, spre platforma de sosire. Killer începu să mârâie, neliniștit de mișcarea pendulatorie care cuprinsese cabina. În sfârșit, macaraua îi depuse pe plaja posterioară a centrului și putură descuia portierele. Un lucrător în uniformă de luptă îi remise lui Lisiah o fișă de identificare magnetică și-i făcu semn

să intre. Vacarmul șenilelor era atât de mare, încât nici chiar dacă ar fi urlat, nu reușeau să-și audă glasurile. Se afundară sub portal. Un panou culisă în spatele lor, punând capăt abominabilei orgii de decibeli.

Fură primiți de o puzderie de baloane multicolore și acordurile unei fanfare înregistrate pe disc suplu. Lăsând la o parte aspectul neobișnuit al acestui protocol, s-ar fi putut crede într-o piață oarecare. Galeria comercială se întindea dintr-o parte în cealaltă a construcției, într-un dezmăț de neoane și afișe bălțate. Mulțimea forfotea în jurul caselor de marcaj, împingând cărucioare pline de materiale heteroclite: alimente, muniții, cartușiere, benzi de mitralieră, veste anti-glonț. Puțin mai departe, un bâlci duduia din toate manejurile. Lisiah se opri la răscrucea ascensoarelor și depuse jos bocceaua lui June.

– Aici ne despărțim, spuse el, întinzându-i chiulasa carabinei, nu cred că asocierea noastră merită să se mai prelungească. Hai, salut și drum bun!

Femeia îi smulse piesa metalică din mâini, cu un fulger de ură în privire. Gura îi palpita într-un rictus convulsiv de-o înfiorătoare vulgaritate...

– Ticălosule! sughiță ea ca și cum s-ar fi sufocat. Canalie! Mă lași de izbeliște!

Lisiah se răsucise deja pe călcâie, nedorind să se dea în spectacol. Vocea lui June îi explodă în urechi, acoperind muzica de bâlci:

– Am să mă răzbun! Poponarule ce ești! Să n-ai nici o îndoială! Ți-o plătesc eu!

Ceva îi percută omoplatul cu violență, lovindu-i carnea prin grosimea bluzonului de vânătoare. Înțelese că aruncase în el cu chiulasa carabinei Schwenck, la fel cum se aruncă în leproși cu pietre. O secundă, se întrebă dacă era cazul să se întoarcă din drum ca s-o cârpească, dar detesta demonstrațiile de acest gen. Intră în ascensor și apăsă butonul cu inscripția „Salon cosmetic“. Ușile se închiseră șuierând, acoperind imaginea lui June în mijlocul sălii, cu buzele schimonosite de injurii. Killer se frecă de pulpa lui Lisiah, neliniștit,

cu urechile date pe spate. Cabina îi scoase cu cincisprezece etaje mai sus, într-un culoar așternut cu o mochetă stacojie. Îngerași auriți susțineau sfeșnice cu panglici albastre, mari oglinzi cu rame hașurate decorau pereții la distanțe egale. O întreagă panoplie de teatru își etala luxul de mucava în direcția unei săli de marmură trandafirie falsă. Lisiah grăbi pasul, cufundându-se în norul de vapori ce țâșneau din aeroterme. Un robot cubic rulă spre el, oxidat de umiditatea permanentă a locurilor. Pe caroseria sa cromată, vag antropomorfică, un penel grăbit mâzgălise mari virgule de minium.

– Vă aflați într-un stabiliment de lux, anunță nazal difuzorul frontal, fiți amabil și reglementați dreptul de intrare, încredințându-mi cartea dumneavoastră magnetică de credit și exprimați-vă alegerea.

O trapă ventrală pivotă, dezvăluind mai multe butoane corespunzând fiecare cu câte o opțiune anume. Lisiah apăsă tasta „Super-lux!“. Androidul zumzăi și porni în direcția unei cabine a cărei perdea se trase deoparte, glisând pe tijă, cu un zgomot de inele. Lisiah înaintă, robotul întorcându-se deja. Încăperea avea pe toți pereții și pe plafon oglinzi speciale, pe care aburii nu le puteau face mate. Delfini de aramă, înalți de cincizeci de centimetri, erau pe post de țâșnitori împroșcând cu spumă, parfumuri și esențe, prin deschizătura verde-cenușie a boturilor lor căscate. Lisiah se împiedică, ezitând, gata să se întoarcă din drum. Manete în formă de mâini cu degetele lipite comandau deversarea diverselor săruri de baie. Aplecându-se, putu număra o duzină, printre care cinci sortimente de afrodiziace. Apa din cada de marmură neagră era stătută, tulbure, puțin cam lăptoasă. Îl cuprinse îndoiala. Rezervele lichide ale centrului rulant erau extrem de limitate, trebuia să se recupereze apa fiecărei băi, „purificată“ și reinjectată în containerele institutului cosmetic timp de luni în șir, dacă nu chiar ani. Își înmuie degetele în lichid și îl mirosi, aproape așteptându-se să regăsească duhoarea miilor de sexe care se scăldaseră în lichidul acela. În sfârșit, ridică din umeri și începu să se

dezbrace. Ghetele îi căzură pe jos, urmate de pantalonii cu buzunarele pline. Când își scoase mănușile, strânse din fălci. Întoarse ochii, încercând să nu-și vadă imaginea reflectată, dar cubul de oglinzi îl închidea ca într-o capcană. N-ar fi trebuit să vină, întotdeauna era la fel. Închise ochii, cris-pându-și pleoapele până la durere, și-și termină pe orbecăite dezbrăcatul. Pipăi marginea din imitație de marmură, încă-lecă marginea recipientului și se cufundă în lichidul fier-binte. Un miros dulceag îi inundă nările, după care o spumă galbenă îl acoperi până la bărbie. Reînseninat, deschise ochii. Totuși, timp de câteva minute, nu se putu abține să nu scruteze scurgerea de apă, convins că din clipă în clipă prin robinet avea să țâșnească un smoc de păr. Reuși în sfârșit să se destindă. Killer se culcase în fața perdelei, cu botul pe labe, somnoros. Era cald. Lisiah se întinse pe spate, studiind miile de mici mâzgălituri ce șerpuiau de-a lungul oglinzilor. Acopereau toată încăperea, până și marmura purta urmele poansoanelor, iar Lisiah simțea cuvintele și frazele scurgân-du-i-se pe sub degete prin interiorul căzii. Dintr-o dată, îi atrase atenția o inscripție, chiar sub delfini:

„LONA ROȘCOVANA. PUNEM NOI MÂNA PE EA! PE ONOAREA LUI CORNY MCDOUGALL!"

Corny... Lisiah tresări, recunoscând unul dintre numele înscrise în cartea de bord culeasă din carcasa calcinată a camionetei. Oare era un semn de bine sau de rău? Somno-lența îi șterse temerile, și nu întârzie să adoarmă, cu obrazul pe marginea de marmură cojită. Imediat, trecutul îi asaltă conștiința rătăcită...

❖❖

Lisiah își amintea de tatăl său ca de un om extrem de dur, căpitan al miliției regulate, cu cămăși călcate care s-ar fi zis că erau croite din carton brun, pe care ofițerul ținea neapărat să-i frece obrajii când îl lua pe genunchi. Cu tim-pul, fizionomia i se dizolvase progresiv în uitare, depersona-lizându-se până la a deveni un bot de carne anonimă, dar

contactul rânced al stofei întărite de amidon dăinuise, precum și imaginea nasturilor mari, aurii și lucitori ai uniformei, care-și imprimau emblema (două aripi suprapuse peste o sabie) pe obrajii băiețelului, cu ocazia permisiilor la sfârșit de săptămână, când brațele reiate cu dubla diagonală a galoanelor se întindeau spre el să-l apuce și să-l strângă la pieptul îngust și tare.

„Ei, puștiule, ce-i nou la raport?“ îi tuna în urechi un glas. Îngrozit, copilul își înfunda fața în catifeaua epoleților și scurgerea furajerei sângerii, așteptând cu nerăbdare momentul când era depus la loc pe jos, și putea fugi în celălalt capăt al apartamentului. Da, Nathan, tatăl său, era un om dur. „Am înăbușit nu una dintre revoltele negrilor ăstora nenorociți!“ îi plăcea lui adeseori să declare, enumerând cu încântare impresionanta serie de raiduri pacificatoare la care participase în Noua-Africă. „Mereu voluntar!“ conchidea el în general, cu un râs zgomotos ce-i teroriza soția și fiul. „Mereu voluntar!“

Era în plină epocă a războaielor rasiale. Proaspăt colonizată și, totuși, deja uitată de Pământ, Almoha se cufunda în măcelul luptelor intestine pentru putere. Muncitorii mineri, aproape toți de rasă neagră, refuzaseră să recunoască autoritatea guvernului majoritar alb și își însușiseră zonele energetice vitale. Înfruntările duraseră unsprezece ani, fiind soldate cu un mare număr de victime din ambele tabere. Tatăl lui Lisiah murise în campanie, trupul pierzându-i-se în infernala mocirlă a cine știe cărui câmp de luptă. Lisiah însuși a primit fără întârziere foaia de drum. A plecat, s-a străduit să supraviețuiască și a fost demobilizat cu câteva luni înainte de semnarea armistițiului. S-a întors. În buzunarul cămășii, o hârtie oficială preciza că soldatul clasa întâi Lisiah Eggle era lăsat la vatră pentru tulburări nervoase. Respectiva afecțiune se găsea desemnată sub termenul de „structură nevrotică, cu tendință depresivă“. Nimeni n-a îndrăznit să-l întrebe pe tânăr de ce avea mereu mâinile acoperite cu mănuși albe, fără nici o legătură cu expresia sa descompusă. De altfel, Lisiah devenise deosebit de irascibil. Cel mai mic

incident: un pahar răsturnat, o pată pe fața de masă a restaurantului, îi stârnea furii turbate, frizând crizele de nervi. Mai presus de toate, nu putea suferi ușile glisante...

De fiecare dată când câte o ușă pe șină se trântea violent, scrâșnetul ascuțit, urmat de detonația seacă a cârligului ce se agăța, îi irita un punct sensibil al creierului, unde intrase pentru totdeauna amintirea unei portiere de elicopter descuiată brusc, lunecând ca o ghilotină, în timp ce brațul mitraliorului, întins în exterior, încerca să învârtească arma blocată.

Și atunci, în aparatul ce cădea liber, doborât de antiaeriana inamică, panoul se închidea, strivind cu același trosnet țeava și brațul...

Brațul lui.

Păstra intact filmul celor ce urmaseră: tetanizarea roșie, dincolo de țipăt, în fața retinei cu literele galbene vopsite pe batantul care dansa prostește: LEVEL HERE. După care, din ceața uitării se iveau încet alte secvențe. Imagini din spital.

De la grefă.

Odată ce elicopterul se înfundase în orezărie, în mijlocul bulelor de gaz, trebuise să se taie cu lampa de sudură canatul, în timp ce gloanțele trasoare răpăiau pe fuzelajul turtit. Brațul înconjura țeava cu ventilație a mitralierei, ca un piton rătăcit pe o autostradă, prins de roata unui camion de treizeci de tone.

(Începând din acel moment, imaginile deveneau mai tulburi, mult mai tulburi.) Își amintea perfect, însă, clădirile antenei chirurgicale strivite sub ploaie. Brațul său dobândise, până la cot, consistența unei bucăți de piele maltratată și cusută stângaci peste un hău de spongiozități galbene și rău mirositoare. Ciborgul-Chirurg operase în timpul unei alarme, fără lumină, bazându-se numai pe razele infraroșii ale celulelor lui vizuale.

Amputare. Cuvântul reverberase în spiritul lui Lisiah, croindu-și drum prin vata anesteziei. Mortierele bombardau spitalul, ochind depozitul de muniții din imediata apropiere. La banca de organe nu se găsise decât un singur braț

transplantabil de dimensiuni similare și, când își recăpătase cunoștința, Lisiah observase, cu mirare și deriziune, că era brațul unui om DE RASĂ NEAGRĂ!

Membrul, de altfel, funcționa perfect. Totuși, nu percepea nici o senzație. Era ca o proteză de carne vie, impermeabilă la căldură, frig, înțepături, iar Lisiah trebuia uneori să-și facă incizii, să sângereze, pentru a se încredința că nu era din cauciuc. Prima oară când se văzuse gol, la ieșirea dintr-o baie, cu trupul alb ca zăpada îmbrobonat de picături, nu-și putuse alunga impresia grotescă de a-și fi cufundat brațul drept, până la umăr, într-un butoi cu gudron. „Ca să-ți cauți acolo decorația!" ar fi adăugat Fatty Grocer, al doilea mitralior, dacă nu-l înghițea orezăria.

Astfel, trebuise să învețe a trăi cu acel membru de manechin, real totuși, prelungire a truplui său și totuși NEGRU. Când urina, Lisiah credea mereu că în spatele lui stătea un negru, care-i ținea cu deferență sexul în mână. Tulburi erau senzațiile acelor degete pe care nu și le simțea ca fiind ale lui, ale acelei mâini străine aplicată pe el. Când se masturba, avea impresia că-l mângâia un negru, căci degetele aparțineau unui bărbat, unui bărbat puternic, îngroșate cu bătăturile comune luptătorilor de karate. Atunci, cu trupul său alb și suplu, el devenea principiul feminin al unui rit homosexual în care negrul era stăpânul. Degeaba repetase „Eu comand acest braț!", nu se întâmpla nimic. În același timp, insensibilitatea membrului îi conferea o putere de transgresiune magică în măsura în care Lisiah nu reușea să și-l integreze în schema sa corporală. Rămânea BRAȚUL ALTUIA. Ce conta, astfel, că degetele lungi și cornoase tocau cu un atémi gâtul unui sticlete! Un brici, în palma aceea necunoscută, era capabil de multe perversiuni, iar Lisiah nu se simțea deloc responsabil.

Uneori, îl apucau accese sadice; mângâind pubisul blond al unei militante din Ku Klux-Klan până la spasmul final, fără să se servească decât pe întuneric de mâna sa dreaptă fără mănușă... după care, cu mâna stângă, apăsa întrerupătorul, inundând camera cu lumină, pentru ca fata să observe brusc acea

fiară neagră dormind pe pielea ei goală, în despicătura picioarelor...

Atâtea jocuri periculoase, alimentate de miturile ancorate în fundul subconștientului. Partea lui întunecată, latura neagră... fața albă?

Câteodată, se gândea că poate ar fi trebuit să termine, cu ajutorul unei drujbe. O amputare definitivă, de astă dată. Un exorcism, ca în poveștile fantastice. Totuși, veritabila victorie ar fi constat în a-i da acelei mâini negre un spirit alb.

Adeseori, noaptea, când coșmarurile înfiorătoare îi alungau somnul, incapabil să mai suporte mult timp contactul cearșafului pe trup, se ridica și pornea prin oraș. O dată, se văzuse în vis, pictat pe bolta Capelei Sixtine, jucând rolul omului în celebra frescă a Facerii, de Michelangelo. Dumnezeu, care mai întâi întinsese degetul spre el pentru a-i da viață, se retrăgea dintr-o dată, supărându-se pe rasa lui datorită culorii brațului. Și, în momentul când degetele arătătoare re li se atingeau, Lisiah se dezintegra, căzând ca o pulbere sub efectul distrugătoarei scântei divine. Căci Dumnezeu, Unul, era ALB.

Da, Lisiah suferise mult. Când alcoolul îi reaprindea fantasmele, începea să spere că un brusc fenomen de respingere avea să-l debaraseze în sfârșit de membrul străin, descompunând carnea aceea neagră, acei mușchi negri, acele... Imediat, îl cuprindea spaima: și dacă refuzul se exercita în sens invers? Dacă brațul îl respingea, pe el, pe Lisiah? Și dacă avea să putrezească pe neașteptate, el, Lisiah, la capătul unui braț grefat intact și plesnind de sănătate? Atunci, se gândea la sinucidere, dar nici chiar această idee nu-i aducea vreo ușurare. Cum ar fi putut să ia o armă cu mâna aceea neagră și să-și pună efectiv țeava la tâmplă, fără a avea imediat impresia că era asasinat de un negru? Uneori, se gândea să devină stângaci și să ceară amputarea din partea unui medic clandestin, dar amintirea durerilor suferite cu ocazia recentei internări în spital nu-i permiteau să persiste deloc nici pe această cale.

Într-o seară, contra a două cupoane, o ghicitoare

acceptase să-i citească liniile înscrise în palma neagră insensibilă. „Nu-i mâna cea bună!“ protesta ea încontinuu. „Nu-i mâna care trebuie!“ În cele din urmă, Lisiah înțelesese, bănuia, că palmele sale se negau una pe alta. În dreapta, nu era decât un mizer tânăr negru, delincvent precoce, înrolat cu forța de către un judecător, ca urmare a unei condamnări minore. În stânga, un fiu de familie burgheză trăind în umbra tatălui său, strălucitul ofițer astăzi dispărut. În dreapta, era mort, în stânga, viu. În dreapta... Văzându-se astfel dedublat, crezuse că înnebunește. O respinsese pe femeia în zdrențe și fugise urlând. Nu peste mult timp, se gândise să tocmească un tatuator pentru a-i colora brațul grefat cu cerneală albă chinezească, dar omul cu ace îi dăduse de înțeles că o asemenea operație, deși posibilă, risca foarte tare să se soldeze cu o otrăvire a sângelui...

După o perioadă de prăbușire totală, condiționarea psihologică la care fusese supus în timpul serviciului militar începuse să se șteargă. Xenofobia sa, rasismul lui artificial regresaseră. Puțin câte puțin, își reluase autocontrolul, acceptându-și grefa. Astăzi, toate acestea i se păreau atât de îndepărtate... Totuși, nici un moment nu se gândise să renunțe la mănușile albe; oare ar fi trebuit să vadă în asta semnul unei vindecări precare, spectrul psihozei gata să reapară? Nici chiar Lisiah n-ar fi știut să se hotărască.

❖❖

Killer mergea la trap de-a lungul cursivei, cu nasul în mochetă, intrigat de mirosurile neobișnuite care îl asaltau de când intrase în centrul rulant. Lisiah îl urma la trei pași în urmă, cu mâinile în buzunare. Baia îi făcuse bine și nu mai regreta cele câteva unități de credit cât îl costase acest lux atât de rar pentru un vânător.

Solul metalic îi țăcănea sub tălpi; acum, se afla în fața unui stabiliment dificil de clasificat, jucând în același timp rolul de corp de gardă, comisariat de recrutare, local administrativ și lupanar.

Sergentul părea să doarmă, înghesuit între un terminal de ordinator verde-oliv și o ladă constelată cu înmatriculări ale armatei, înscrise cu șablonul. Un zid de dosare prăfuite despărțea încăperea în două. Pe alocuri, copertile pline să crape se năruiseră, deschizând găuri în peretele multicolor. Deasupra unei grămezi de cufere metalice de proveniență militară stăteau cocoțate câteva fete, cu fustele suflecate dezvăluindu-le sexul despicat în formă de stea.

– Târfe marțiene, spuse sergentul cu un gest de lehamite, răspunzând la întrebarea mută a lui Lisiah.

Hoogleborn Ventura, zis „sergentul", dădea pe dinafară din uniformă, veritabil munte de carne oachesă pe care oricine evita să-l înfurie, atât de mult părea conceput trupul acela gros să zdrobească, să distrugă. Un cap minuscul și cuios de inexpresiv domina acea formidabilă arhitectură omenească, ca o bilă roz complet rasă, fără păr, nici sprâncene, amintind irezistibil, chiar prin disproporția sa, țeasta cine știe cărui dinozaur.

– Salut, Mănuși-albe, bombăni el pianotând mașinal pe consolă, știi că grăsana de June a venit să se plângă? Se pare că ai făcut-o să piardă o ocazie. Vrea să te reclame la sindicatul stopiștilor, fii atent, ar fi foarte capabili să-ți facă porcării...

Lisiah se așeză pe un butoi împodobit cu un cap de mort. Acid, probabil.

– Stopiștii sunt cerșetorii hăituielii, mârâi el, cel care n-are camion n-are nici dreptul să dea ordine. Sindicatul lor e o aiureală, ce, ai văzut tu vreodată sindicate ale vagabonzilor?

Hoogleborn zâmbi. Toată lumea îi cunoștea aversiunea față de autostopiști. Lisiah se scotoci în buzunar, scoțând carnetul și pumnul de plăcuțe de identificare. Gigantul făcu o grimasă.

– „Vulpea nisipurilor", hai? Toți au rămas acolo. I-am zis eu lui Corny: „Nu cu echipa ta de ciungi ai să-i vii de hac Lonei!", da' poți să-i spui...

Tăcu, bătând numele celor dispăruți pe ecranul terminalului, cu ajutorul singurului său deget de la mâna dreaptă,

arătătorul. Lisiah observă că scotea limba, ca un școlar sârguincios.

– Și tu o vrei pe Lona, mormăi Hoogleborn, ia seama, într-o bună zi, o să ajungă ca un drog. La fel ca poveștile alea cu balena albă de odinioară, de pe Pământ. La jocurile astea, se pierde mult. Știi că această Coamă roșie e clasificată ca psiho-criminală clasa întâi? A devastat regiuni întregi. În sud, există un lac, se numește lacul Lonei. E un colțișor foarte mișto pentru pescuit, atâta numai că, la treizeci de metri adâncime, există un oraș, un oraș adevărat, cu toți locuitorii lui. Grozavă cantină pentru pești. Într-o zi, Coama roșie trecea pe-acolo și și-a prins piciorul într-o capcană pentru lupi, uitată de un fermier. Unda durerii a făcut să sară în aer barajul hidrocentralei și tot fluviul s-a vărsat în vale. Au murit două mii două sute de oameni.

Lisiah cunoștea povestea. Orașul se numea Yellowtown, iar Hoogleborn fusese șeriful său. Soția și fiica lui muriseră în inundație, pe când Ventura îi căuta Lonei urmele prin munți. Șase luni mai târziu, revenise la vânătoare. După doi ani de căutări neobosite, o localizase pe Coama roșie la marginea deșertului alb, dar acolo femela îi scăpase iarăși printre degete, lăsându-l aproape mort, ciuruit de așchii de piatră. Medicii din centrul rulant făcuseră tot posibilul, extrăgând schijele una câte una. În prezent, sergentul nu mai avea decât o singură piatră în trup, o țandără înfiptă în ventriculul stâng, o bucățică de cuarț aparent inofensivă dar plină de nitrolynă, veritabilă bombă adormită, pe care gândul unui almohan o putea trezi în orice clipă din letargie, făcând chisăliță inima lui Hoogleborn. Mare noroc că Prădătorii fugeau la apropierea centrului rulant, asigurându-i rănitului o relativă securitate. Fostul militar știa că-și luase adio de la cariera lui. Niciodată n-avea să-și mai poată relua hăituielile, riscându-și pașii pe urmele unui almohan. Era prizonier, zidit în mijlocul centrului rulant, mai sigur decât în cea mai păzită dintre închisori. De-acum, ieșirea ar fi echivalat cu o sinucidere. Neputința sa nu făcuse decât să-i intensifice furia și dorința de răzbunare. Devora povestirile vânătorești cu o lăcomie

nesănătoasă, cerând detaliile cele mai sordide, amuzându-se pe seama episoadelor sângeroase. Lisiah nu reușise niciodată să-și stăpânească greața difuză care îl asalta ori de câte ori trebuia să-l întâlnească pe sergent, dar fiindcă fostul militar făcea oficiul de coordonator general, nici o afacere nu se putea trata fără cunoștința lui. Claviatura consolei încetă să mai țăcăne. Hoogleborn se răsuci pe scaun, scoțând din buzunarul de la piept un obiect filetat.

– Uite, murmură el, învârtind în lumină dulia unui proiectil, noua „specială anihilantă". Pătrunde în creier cu o asemenea viteză, încât ținta nici nu mai are timp să simtă durerea. E un atu bun.

– Vreau s-o prind vie, trânti Lisiah. Numai incapabilii își omoară prăzile.

Sergentul avu un rictus de nervozitate.

– Nu cred că e cea mai bună soluție, scuipă el, ce vrei să facem cu ea? Savanții au să-i scormonească prin creier ca să descopere cum funcționează. Va fi ținută inconștientă, cu ajutorul drogurilor, în vreun spital-închisoare. Nu, crede-mă, nu ne vom găsi liniștea decât atunci când ultimul dintre Prădători își va fi vomat sufletul dracului. Nu se reproduc, de fiecare dată când câte unul din ei cade, e un pas în plus spre eliberare... Trebuie s-o dobori. Moartă valorează mai puțin, știu, dar sunt gata să-ți plătesc diferența din buzunarul meu. O învoială între noi, fiind vorba de tine, Mănuși-albe, de acord? Moartă, și nu pierzi nimic. Să zicem că e o favoare pe care ți-o cer... Poți tu să-mi refuzi mie o favoare?

Lisiah strânse din dinți, amenințarea fiind foarte vag voalată. Știa că Hoogleborn manipula multiplele confrerii și sindicate din centrul rulant, era suficient un consemn ofițios, murmurarea unei dorințe, pentru a dezlănțui comitetul de luptă al autostopiștilor, secția dură a mecanicilor...

Înclină din cap, fără să se compromită. Coordonatorul general zâmbi satisfăcut.

– Am să-ți umplu țevile, șușoti el, conspirativ. Lona a fost discipola unui mare știab almohan, maestrul Zâ, un fel de guru. De-asta e periculoasă, făcea parte din casta conducă-

toare. E combativă, hotărâtă. Nu se dă înapoi din calea masacrelor... Ai grijă, micuțule, fii prudent.

Lisiah bodogăni ceva neclar, care putea trece eventual drept consimțire. De un minut, atenția îi era atrasă spre manejul prostituatelor de pe trotuarul de oțel al biroului de coordonare. Una dintre ele părea să facă mari eforturi pentru a obține un client binevoitor care să-i solicite compania. Era o fată magnifică, cu fruntea înaltă și bombată, reliefată de parura grea a unui păr negru aruncat peste umărul stâng, care-i șiroia până la talie, acoperindu-i sânul. Rochia ei lungă, de piele roșie, despicată înainte, se deschidea la fiecare pas, dezvăluind rana înstelată a sexului cu buze multiple și umflăturile ațâțătoare ale mușchilor abdominali unduindu-se în ritmul mișcărilor. Frumusețea și grația gesturilor ei disonau în mijlocul turmei de animatoare machiate grosolan. „Poate că are un tarif prea scump", își spuse el, reușind efortul de a arăta interes monologului lui Hoogleborn.

– Îți fac bon pentru o șmecherie cu totul nouă, spunea acesta din urmă, vezi, țin la tine! E o vopsea specială care, pare-se, împiedică propagarea în spațiu a undelor emise de Prădători. Dacă înfunzi un sălbatic din ăștia nenorociți într-o ladă fără nici o deschizătură și badijonată pe dinăuntru cu produsul de care-ți vorbesc, unda de frică nu va putea să iradieze în exterior, rămâne prizonieră în cub și nimic aflat afară nu-i va suferi influența. Nitrolyna va continua să doarmă...

Lisiah se încruntă, incredul.

– Dar ce așteaptă de nu zugrăvesc toate orașele cu chestia asta?

Sergentul surâse cu suficiență:

– Vopseaua e impermeabilă față de unde, adevărat, dar numai pentru trei zile. După aia, își pierde orice putere. Te vezi tu zugrăvind un oraș întreg din trei în trei zile? Nu se poate întrebuința pe scară largă, și apoi, cea mai îngustă fisură, cea mai mică gaură, ajung pentru a lăsa să treacă emisia, ar trebui ca oamenii să trăiască în temnițe oarbe, ermetice. Și cine s-ar apuca să vopsească pământul din

subsol, unde se înrădăcinează fundațiile? Regimente de cârtițe savante? Nu, micuțule, e doar o jucărioară, unge cu ea un cufăr, un butoi, dar ia seama! O crăpătură, o găurică, și ești mort! N-o folosi cu Lona, poate pentru alții, dacă ești atât de nebun, dar cu Lona nu. Pentru Coama roșie, utilizează mai degrabă asta...

Învârti glonțul între degete. Proiectilul descrise un arc de cerc pe masa din fier și se opri chiar în fața lui Lisiah.

– Anihilantă specială cu cap exploziv, repetă Hoogleborn, perforează oțelul cel mai dur. La cinci kilometri, e la fel de precisă ca la o sută de metri. Poți s-o dobori pe Lona fără a-ți asuma nici un risc. Dar trebuie să știi să tragi. Și tu știi.

Lisiah vârî cartușul în buzunar. Fata cu rochie de piele se agăța de brațul unui vânător. Bustiera rigidă îi umfla sânii. Cel stâng – singurul vizibil – se oferea mâinilor ca un fruct din piele strălucind de roua sărată a sudorii. Vânătorul solicitat scoase un mormăit și o îmbrânci pe tânăra femeie, care se lovi violent de un stâlp. Lisiah nu mai dorea decât un singur lucru: să scape de Hoogleborn. Puse la punct ultimele formalități, cerând ca toate cumpărăturile să-i fie depozitate începând de a doua zi dimineață în compartimentul din spate al camionului. Sergentul nu-i creă nici o dificultate; dacă Lisiah i-ar fi cerut-o, el personal desfășura un covor roșu sub picioarele viitorului ucigaș al Lonei. Afară, toate fetele își găsiseră clienți; numai femeia cu fruntea bombată mai aștepta, cu ochii închiși și capul rezemat de o grindă metalică, oferind vederii linia atrăgătoare a gâtului gol, cu fanta umbrită a sexului în corola sa de piele. Lisiah se apropie. Când puse mâna pe brațul necunoscutei, zări tatuajul violet care-i marmora umărul. O rozetă încadrată într-o paranteză de semne cuneiforme. Semnul castelor princiare. Fu profund tulburat.

– Cine ești? murmură el, cu glas răgușit.

Fata îl privi, cu sprâncenele țepene și pomeții crispați de orgoliu.

– Sunt An Leed-Whin, din clanul Will'Oc. Prințesă a lunilor gemene și a muntelui Arhêta...

Scoase un fel de suspin, iar ochii i se încețoșară. Toată demnitatea i se risipise. Când înalță capul, nu se mai citea decât implorare.

– Vrei să te culci cu mine, vânătorule? N-am să-ți cer bani, numai sexul tău în pântecul meu și gura ta peste a mea...

Cum Lisiah se pregătea să răspundă afirmativ, fata îl opri cu un gest al mâinii.

– Așteaptă! comandă ea pe un ton aspru, ai auzit vorbindu-se de coprofagii marțieni?

Lisiah tresări, înțelegând adevărul într-o fracțiune de secundă, dar era deja prea târziu. Tânăra femeie își azvârlise părul pe spate, dintr-o amplă mișcare a cefei, dezvăluindu-și sânul drept. Vânătorului îi fu nespus de greu să-și reprime o strâmbătură de dezgust. Insecta era acolo, bulgăre de chitină orb, în scobitura claviculei unde forase o rană permanentă, ale cărei buze albe purulente o strângeau ca pământul în jurul tulpinei unei plante. Lisiah știa de existența paraziților simbiotici, fără a fi văzut niciodată cu ochii lui fenomenul. Crezu că avea s-o ia la fugă, cu Killer pe urme. I se spusese că insectele se nășteau oarbe și surde. Ieșite din cocon, viața lor nu depășea cincisprezece zile, dacă nu reușeau să găsească o ființă „purtătoare". Ghidându-se după vibrațiile pașilor victimei, aveau obiceiul de a se lăsa să cadă de la înălțimea cuibului – cel mai adesea, un copac – pe spinarea animalului ce trecea prin apropiere. Aptere de coșmar, își scobeau imediat vizuina în carnea nefericitului, ca o excrescență lucitoare și dură pe care nimic n-o mai putea desprinde vreodată... Atunci, viața bolnavului se transforma într-un lung calvar, căci insecta – coprofagă de la natură – avea puterea de a-i transmite victimei necesitățile sale alimentare, servindu-se de ea ca de un obiect, anihilându-i voința cu ajutorul unor secreții chimice complexe. Mulți oameni se sinucideau, incapabili să suporte decadența bolii, în vreme ce alții încercau să se debaraseze de parazit, tăindu-l cu lama sau arzându-l cu flacăra de sudură. Curată nebunie! Căci animalul se apăra, inoculându-i ucigașului un venin mortal, care-i paraliza centrii nervoși în treizeci de secunde. Lisiah se înfioră, gândindu-se ce trebuise

să îndure An Leed-Whin, de când intrusul începuse să-i impună poftele sale imunde. Începuse a se hrăni cu propriile sale excremente, să-și bea urina în ascunzișul apartamentelor sale, ascunzându-și boala ca pe cea mai infamă tară. Apoi, cerințele animalului se făcuseră simțite cu și mai multă vivacitate, învățând-o să îngenuncheze în plin mijloc al câte unei promenade pentru a înghiți dejecțiile unui câine, a lipăi de pe asfalt urina animalelor domestice... Foarte rapid, devenise un obiect de oroare pentru toți apropiații săi, amanții o părăsiseră, fusese alungată de la curte. Oribila simbioză făcuse din ea o persoană respingătoare, un monstru grotesc care trăia în patru labe, adulmecând duhorile toaletelor publice cu balele poftei pe buze. Foarte puțini aveau forța de a supraviețui unor asemenea umilințe, dar la unii dorința de a trăi învingea rușinea. Și apoi, nu repeta toată lumea că durata de viață a insectei nu depășea opt ani? Totuși, această asertiune nu putuse fi nicicând verificată, victimele parazitului marțian nesuportându-și în nici un caz calvarul mai mult de patru ani...

– De cât timp? întrebă Lisiah, cu un glas pe care încerca să și-l stăpânească.

Tânăra suspină cu extremă lehamite.

– De șase luni.

Nu se afla decât la începutul bolii, curând avea nici să nu mai caute a-și dovedi că încă mai putea fi dorită. Avea să accepte singurătatea. Nebunia. Urma să sfârșească în drojdiile unui oraș minier, acolo unde sărăcia împiedica oamenii să se arate dificili. Avea să devină târfa epavelor, cea pe care vagabonzii o încălecau pentru o sticlă de molan roșu, ea care... Lisiah strânse din dinți.

– Vino, murmură el.

An Leed-Whin avu o lucire stranie în adâncul pupilelor: bucurie, ușurare, apoi rușine, teamă că fusese luată din milă, și în sfârșit ură... Lisiah ridică din umeri, își scoase lent mănușile și-i arătă ambele mâini. Cea albă și cea neagră.

– Vezi, spuse el, dintr-o dată obosit, și eu sunt un monstru.

Porniră, în freamătul greu al rochiei de piele.

❖❖

Lisiah descuie portiera din spatele camionului. Proviziile erau acolo, precum și un anumit număr de obiecte pe care avusese grijă să le comande fără a trece pe la Hoogleborn. Se împiedică de unul dintre borcanele cu vopseaua-minune și îl împinse cu vârful ghetei. Sacii de nisip ce tapițau pereții vehiculului făceau aproape suportabil vacarmul centrului rulant. Începu să-și inventarieze echipamentul. O părăsise pe An în zori, având grijă să n-o trezească, lăsând-o ghemuită în mijlocul patului răvășit, cu fața înfundată în corola părului răsfirat. Fata suspinase aproape toată noaptea, în timp ce Lisiah făcea mișcări de du-te-vino în ea. Îi sărutase buzele, își introdusese limba în gura aceea care mesteca gunoaie și excremente, deja de șase luni. Îi abandonase sexul, încercând să nu tresară când simțise teaca obrajilor calzi și a cerului gurii cuprinzându-i membrul. „Te copulezi cu un tomberon!“ ar fi țipat Hoogleborn. „O să te scuipe putrezit până-n măduva oaselor! Ești mai sonat decât te credeam!“ De ce făcuse asta? Din sfidare față de sine însuși? Din supremă derâdere? Și, în timp ce An Leed-Whin îi înghițea sămânța cu sughițuri stângace, Lisiah își privise mâinile ce strângeau tâmplele tinerei femei. O mână albă, o mână neagră. Una albă, una neagră, una...

Mai târziu, An îi arătase pumnalul de care nu se despărțea niciodată. O armă redutabilă, cu două tăișuri ascuțite. Bijuterie ieșită din atelierul cine știe cărui aurar marțian. „Într-o zi“, murmurase ea, „când n-am să mai pot, am să ÎL tai, dintr-o lovitură. Fără să tremur.“ Atunci, Lisiah o trăsese spre el și adormiseră, amestecându-și respirațiile.

Lisiah se scutură și sări din camion. Vinciurile magnetice își fixaseră ventuzele pe acoperiș, iar lanțurile se întindeau deja. Urcă în cabină, blocă portierele și porni motorul.

– Pornim! anunță nazal glasul mecanicului.

Killer tresări, când roțile se desprinseră de sol, iar buzele i se răsfrânseră, dezvăluind colții. Timp de un minut interminabil, vehiculul oscilă între cer și pământ. Lisiah demară,

evaluând viteza trenului în momentul luării de contact, și corijă desfășurarea șenilelor în funcție de calculele sale. Largajul se efectuă fără probleme. Peste un minut, camionul mergea în paralel cu flancul centrului rulant. În momentul când Lisiah îl înscrise pe direcția deșertului, întrezări silueta masivă a lui Hoogleborn în cabina macaralei de abordaj. Gigantul ridica pumnul, în semn de victorie...

– Pe urmele morții!!! mugi sergentul, în difuzorul radioului. Lisiah își încordă mâna înmănușată, mașinal, cu un gest reflex...

– Pe urmele morții, răspunse el în microfonul agățat de oglinda retrovizoare. Tonul, însă, nu-i era deloc convins.

Killer slobozi un lătrat prelung. Un urlet de moarte, care-l îngheță pe tânăr până-n măduva spinării. Cu o mișcare nervoasă din volan, se afundă între dune.

Capitolul IV

Lona întoarse capul pentru a privi o ultimă oară oaza. Curând, pata verde a boschetului avea să se estompeze, ștearsă de vibrațiile aerului supraîncălzit, scutind-o să lupte împotriva tentației de a smulge fructele ce îndoiau crengile și a se îndopa cu ele, sub riscul de a-și vedea jumătatea inferioară a trupului explodând la prima emoție puțin cam prea vie. Stăpânirea mușchilor netezi îi permitea în mare parte să-și domine chinurile foamei, dar știa că nu putea rezista o veșnicie astfel. Organismul ei se deshidrata, pielea i se contracta, mulându-se pe fiecare mușchi ca o haină rămasă prea strâmtă. Urmărea fără greutate jocul tendoanelor prin carne, venele îi desenau curioase rețele pe brațe și coapse, bifurcându-se în încrengături și sub-încrengături, ramificându-se în delte albăstrii complexe. Înainta. Căldura făcea nisipul să i se unduiască sub ochi, accentuându-i greața. I se părea că din moment în moment avea să sfârșească prin a se ciocni de orizont ca de un fundal din pânză. Avea să-și piardă echilibrul, să crape decorul... Ce urma să descopere de cealaltă parte? De când își amintea, întotdeauna o iritase impresia de a se deplasa pe Almoha ca pe practicabilele unui teatru.

– E o scenă, îi declarase ea cândva lui Nath, colegul ei de învățătură. Un fel de platou, unde noi servim numai drept recuziteri. Nu găsești?

Băiatul înclinase din cap, amuzat:

– Recuziteri? Și de ce nu actori?

Nu știuse ce să-i răspundă, dar de-atunci niciodată nu se

mai putuse dezbăra de certitudinea că lucra la construirea unui panou în *trompe l'oeil*.

Simplul fapt că Almoha era lipsită de animale părea a-i confirma raționamentul.

– E ca și cum ar fi uitat să ne predea o parte din costume, în ajunul unei reprezentații!

Nath se mulțumea să clatine din cap, indulgent – în fond, nu era decât o novice.

– Ferește-te să îndrugi asemenea absurdități în ziua când maestrul Zâ va vrea să facă din tine o inițiată! îi șoptise el, amenințând-o cu degetul.

Lona își amintea de primii săi ani conștienți ca de un chin perpetuu. Memoria nu putea s-o poarte niciodată în urmă cu mai mult de optsprezece ani, fără a se lovi de albeața unui perete anonim, perfect neted. Un zid impenetrabil, de care i se zdrobeau toate eforturile.

– Suntem amnezici, îi explicase ea colegului său; nu avem adolescență, nici copilărie. Nimic...

– E firesc, se enerva Nath, știi bine că toți am suferit o spălare a creierului înainte de a intra la mănăstire. Uitarea e primul prag al inițierii. Viața ta trecută nu mai există. Poate că erai fiica unui prinț, sau a unei prostituate, ce mai contează azi! Ești nouă, nici un regret, nici o ranchiună. Gata cu umilința, și cu disprețul. Înțelegi? Maestrul Zâ ne-a povestit-o de sute de ori.

La mănăstire, curiozitatea era considerată cel dintâi dintre păcate, așa că trebuia să învețe a-și înfrâna întrebările, așteptând să treacă pas cu pas diferitele praguri ale cunoașterii.

Comunitatea trăia în cea mai deplină nuditate. Câteva corturi de pânză grosolană ridicate în centrul unui cerc de dune, nici un veșmânt, o hrană frugală. De la început, se depuseseră eforturi pentru a le trezi sentimentul efemerului, al provizoratului. Nu aveau obiecte personale, nimic care să poată deveni un simbol al individualității. Când o fată sau un băiat părea să manifeste atașament față de o cană, o pătură, o unealtă anume, aceasta îi era imediat luată

și aruncată în foc, cu cenușa împrăștiată în vântul deșertului. Când a atins stadiul crucial al celui de-al douăzecilea an, Lona a fost chemată la maestrul Zâ.

– Trebuie să-ți începi capodopera, i-a spus bătrânul, știu că dovedești talente artistice sigure. Fratele magazioner îți va pune la dispoziție toate materialele de care vei avea nevoie. Nu-ți cruța nici timpul, nici sudoarea. Nu contează decât splendoarea rezultatului.

Lona s-a apucat de treabă. Cu ciocanul în mână, a început să sculpteze suprafața unei stânci plate aflată la sud de tabără. Piatra, foarte dură, necesita eforturi ale tuturor mușchilor, iar seara, tânăra fată se foia în culcuș, incapabilă să-și afle somnul, cu trupul zdrobit de crampe și palmele însângerate de mânuirea uneltei cu coadă de fier. Adeseori, soa-

infirmieră să-i fi pronunțat numele. Ce-avea să facă, odată ajuns la parter? Ce putea face cu Lona? Ce...

Alungă întrebările care-l asaltau și ieși din cabină de cum șuierară ușile. Vacarmul bâlciului îi dădu o secundă amețeli, așa că trebui să se sprijine în baston, închizând ochii. O mână îl apucă de braț.

– Te simți rău?

Era Lona, cu boneta trasă până pe sprâncene.

– Am părul tot roșu, spuse ea, remarcându-i privirea, am încercat să-l vopsesc, dar produsele nu se prind...

Lisiah o puse la curent cu evoluția situației, fără să-i ascundă în nici un fel gravitatea problemelor. În jurul lor se îmbulzea mulțimea, compactă, călcând în picioare confetti-le murdărite. Deodată, Lisiah avu impresia că era urmărit; întoarse capul, scrutând cât mai discret posibil cohorta de petrecăreți. Nu-i trebui decât o secundă pentru ca privirea să i se fixeze asupra unei fete blonde, cocoțată în vârful unui manej. Purta un costum de chelneriță, constând dintr-o minijupă cu franjuri, cizme albe și o vestă de cowboy ce-i dezvăluia sânii goi, prea grei. June! Un nod neplăcut îi crispă stomacul. Era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească.

– E mai bine să ne despărțim, îi șopti el Lonei, urcă la băile publice, sunt deschise toată noaptea. Închiriază pentru patru ore un salon. Voi încerca să găsesc o ascunzătoare. Dă-mi jumătate din bani.

Lona îi strecură în mână un sul de bancnote și plecă fără să mai privească înapoi.

– Ia te uită! se auzi vocea batjocoritoare a lui June în spatele lui. Ne-am găsit o nouă amică? Credeam că nu-ți plac stopistele.

– E cea care m-a adus, aruncă Lisiah pe un ton voit nepăsător, am avut un accident.

– Știu, trânti blonda, mestecându-și eternul chewing-gum, s-a comentat cam peste tot. Deci, acum ai rămas fără, Mănuși-albe?

Îi accentuase numele cu ironie. Lisiah nu reacționă. June

își azvârli buclele pe spate, cu o mișcare a cefei perfect exersată. În deschizătura vestei, sânii i se ciocniră. Zâmbi, întinzându-și buzele machiate lucios într-o expresie pe care o credea fermecătoare.

– Haide, chicoti ea, te tachinez doar! S-a terminat cu fleacurile, nu mai suntem supărați. Dacă nu știi unde să te duci, pot să-ți împrumut maghernița mea...

– Nu mai ești cu stopiștii?

June ridică din umeri:

– Nu, mă săturasem să tot fac trotuarul prin parkinguri. M-am angajat la atracții, nu-i chiar o grămadă de bani, da-s independentă.

Făcu o pauză, apoi adăugă, făcându-i cu ochiul...

– Poate reușesc să-ți găsesc de lucru, cine știe? La atracții, se caută oricând lume, tipi duri. Te-ar inspira? Nu prea poți s-o faci pe dificilul, în situația ta!

Lisiah încuviință, cu sufletul plin de furie, dar June îi putea fi utilă. După anii petrecuți în drojdiile centrului rulant, cunoștea toate locurile ascunse, toate angrenajele.

– Ei, insistă ea, în legătură cu ascunzătoarea, ești de acord? Eu stau plecată toată noaptea, te poți duce chiar acum.

Acceptă. Fata îi indică rapid drumul spre unitatea de locuit și-i întinse buzele.

– Haide! gânguri ea, cu un surâs în colțul gurii. Sunt convinsă că fac o investiție bună. Un băiat ca tine nu rămâne mult timp la fund. Să nu mă uiți, când vei fi din nou pe creasta valului, asta-i tot ce-ți cer!

O jumătate de oră mai târziu, Lisiah împingea ușa celulei locuibile. Era o cameră minusculă, lipsită de hublou și aflată chiar deasupra sălii mașinilor. Trepidațiile surde ale motoarelor agitau mobilele și obiectele cu același tremur convulsiv, făcând paharele să tresalte, creioanele să se rostogolească, furculițele să cânte. Așezându-se pe patul adâncit, avu impresia că-și alesese domiciliul în interiorul unui aparat gigantic de vibro-masaj. Spasmele ce se nășteau sub tălpile lui, urcându-i în lungul picioarelor, se risipeau în burtă. Un

început de erecție îi întinse pe neașteptate pânza pantalonilor. Înjură. Preferă să se culce pe spate, sperând ca în același timp să scape de vibrațiile infernale, dar își dădu seama prea repede de absurditatea tentativei. Monstruosul masaj îl urmărea indiferent ce poziție ar fi adoptat. Îi trecură prin minte cuvintele lui June: *La atracții, se caută oricând lume.* Încleștă pumnii, simpla idee de a se alătura acelei trupe de menestreli nevolnici aducându-i în gură un gust de fiere. Cunoștea de mult timp slaba paradă: băsinosul venusian ale cărui gaze intestinale se distingeau prin virtuțile lor halucinogene. Prestidigitatorul-anatomist, care făcea să dispară părul, membrele și sânii femeilor din asistență, te presăra cu negi la o mișcare a baghetei magice și te gratifica cu o cocoașă între omoplați. Hoțul de buzunare marțian, devenit maestru în arta de a subtiliza un deget sau o ureche fără ca victima să-și dea seama măcar. Fabricanții de amintiri pornografice care, cu ajutorul unei fotografii format de identitate, îți furnizau în cinci minute un film video ce te prezenta copulându-te în pozițiile cele mai scabroase cu vedeta favorită de cinema. Specialiștii horoscopului intravenos, tatuajele meteorologice ale căror personaje își schimbau culoarea pe măsura variațiilor atmosferice. Și atâția alții, o legiune demnă de milă, cu grimase uzate, efectuându-și figurile ca niște păpuși mecanice prost unse. Lisiah se închipui un moment comper al magicianului, amuzând publicul prin prezentarea neașteptată a unui ombilic apărut brusc în mijlocul frunții. Nu, n-ar fi putut s-o facă niciodată!

Până la urmă adormi, uitând de Lona, Hoogleborn și centrul rulant. Cu puțin înaintea zorilor, îl trezi o ejaculare brutală, generată de vibrațiile neîncetate ale patului. Înfuriat pe sine însuși, avu exact atâta timp cât să-și schițeze o scurtă toaletă înainte de a năvăli June. Avea părul în dezordine, era cam beată, iar machiajul tocmai terminase să i se șteargă. Se lansă imediat într-un lung monolog bețivănesc, evocând epoca în care își vindea trupul la întâmplare prin centrele miniere. O muncă ușoară, da, dar detesta viața în zonele industriale. Și clientela! Marinari, țărănoi, reprezentanți ai

comerțului intergalactic, care încercau mereu să-ți bage pe gât câte un flecușteț ca să nu plătească... Astfel moștenise, întâlnire după întâlnire, un tub de somnifere venusiene care-i permitea să doarmă încontinuu în timp ce lucra, grație unei substanțe care disocia conștiința de funcțiile motorii, o serie de creme, care modificau înfățișarea sânilor după voie, o perucă schimbându-și automat culoarea și coafura în fiecare zi, un...

Lisiah o părăsi în mijlocul enumerării. Piciorul nu-l mai deranja. Porni în direcția marii promenade. Bulevardul interior era gol, interminabilă mochetă gri pe care roboții măturători o parcurgeau bâzâind, aspirând chișotace și hârtii slinoase. După douăzeci de metri, o descoperi pe Lona, ghemuită pe o bancă.

La apropierea lui, fata săltă capul, își smulse boneta și schiță un surâs jalnic.

Văzu că se răsese complet în cap, presărându-și scalpul cu o infinitate de răni mărunte.

– E un păcat, murmură ea cu voce slabă când Lisiah se așeză alături, o uzurpare. Mă ridic la un rang care nu-mi aparține, dar aveam oare încotro?

– Cum ți-ai petrecut noaptea? o întrebă el imediat, cu gâtul strâns de abcesul conștiinței încărcate.

Lona făcu unul dintre gesturile acelea vagi care-i deveniseră familiare.

– Fără mari probleme. Am plecat din baia publică, după ce-mi dădusem părul jos. Cum tu nu veneai, am mers pe bulevardul median, cu speranța de a mă pierde în mulțime. Acolo, un vânător m-a luat drept prostituată și mi-a cerut să urc cu el. M-am gândit că era o protecție bună. Am avut trei clienți în timpul nopții...

Lisiah simți că-l cuprinde o stranie senzație de greață.

– Și... și nu te jenează?

Tânăra își reprimă un surâs ironic:

– Știi bine că suntem complet impermeabile la jocurile voastre... „amoroase". N-a fost nici mai penibil, nici mai neplăcut decât un examen medical amănunțit. Cred că voi

continua, cât timp cauți tu o soluție ca să ieșim de-aici. Voi schimba cât mai frecvent sectorul. Și tu? Ai un adăpost?

Lisiah îi vorbi despre June, despre parcul de atracții. Cuvintele sunau fals în gura lui, glasul îi derapa pe un ton prea ridicat, psalmodiind un monolog care părea scos dintr-o piesă proastă de teatru. „De ce, pentru Dumnezeu?“ se întrebă. „N-are decât s-o facă pe curva, dacă-i convine! Ce treabă am eu?“

În momentul despărțirii, Lona insistă să împartă cu el mărunțișul adunat din hoteluri rău famate, prin camere de „trecere“. Refuză posomorât și se răsuci în loc pe cât de repede îi permitea piciorul regenerat. Hoinări o bună parte din dimineață, răvășit de sentimente obscure și contradictorii. Lona își găsise o acoperire excelentă. Cea mai bună pe care ar fi putut-o spera. În afara parkingurilor, femeile plăcerilor scăpau de tirania peștilor. Toate fetele care măsurau bulevardul interior erau „independente“, Lona neavând deci a se teme că putea fi amendată de cutare sau cutare organizație care reglementa comerțul cu simțurile. Proxenetismul nu avea drept de jurisdicție în inima centrului rulant, iar influența sa se stingea la limitele ultimei căi de garare. Luni de zile, un an poate, puteau să treacă până observa cineva că tânăra femeie nu figura pe nici unul dintre fișierele prostituției legale. În tot acel timp, avea să zburde vioaie de la un hotel la altul, agățată mereu de brațul altui vânător, dormind și mâncând în deplină imunitate. Parazit anonim trăind în umbra „clienților“, fantomă din carne și oase căreia nici un registru nu-i reținea numele... Da, era o soluție bună.

Lisiah ridică din umeri și reveni la cabina locuibilă a fostei sale coechipiere. June nu dormea. Așezată turcește în mijlocul patului, tocmai își termina de lăcuit unghiile. Trepidațiile podelei îi agitau grotesc sânii, parcurgând masa molatică a coapselor cu frisoane grotești. Îl primi făcându-i complice cu ochiul.

– Am fost s-o vedem pe mica noastră amică? chicoti ea dând din degete. Eu m-am spetit pentru pâinea ta. L-am

chemat pe Hannafösse Guthbrandt, malacul care conduce bâlciul. Are ceva pentru tine. Ceva care-o să-ți aducă un pliculeț gras. O atracție care aduce mulțimea în masă, dar îi alungă mâncând pământul pe „artiști"...

Lisiah se trânti pe cușetă, cu un nod în stomac.

– Ce?

June îl măsură cu o privire înghețată și, o secundă, ura o aureolă cu haloul ei livid.

– Ai auzit vorbindu-se de poker-schizofren?

Articulase cuvintele cu curiozitate, rostogolindu-le pe limbă ca pe niște trufandale rare. Lisiah nu se mai mișca, luptând contra greutății de plumb ce-i apăsa omoplații, amenințând să-l turtească.

– Credeam că e interzis...? se bâlbâi el, cu glas inexpresiv.

June surâse mieros:

– Prin alte părți, da, dar aici oamenii sunt mai liberali. E o șansă pentru tine!

Îi venea s-o pălmuiască. Jocurile schizofrenice fuseseră declarate prohibite pe toată planeta, de peste cinci ani, rata mortalității printre participanți devenind prea ridicată. Niciodată nu se putuse apropia Lisiah de o capcană mai abominabilă. Jucătorului i se făcea o injecție destinată să-i provoace o perfectă dedublare a personalității. Barierele mentale săreau din loc, conștiința limpede nu se mai putea opune dezlănțuirii de forțe negre venite din adâncurile eului. Astfel, se asista la ecloziunea unei formidabile tornade, strivind fără discernământ fobii, dorințe perverse, pulsiuni sinucigașe, voință de auto-distrugere. Răul se întindea, șerpuind prin meandrele creierului, prelingere, băltoacă, ocean, luând totul în trecere. Tăiat în două, sfâșiat, jucătorul devenea propriul său adversar, cel mai feroce dușman. Eu și supra-eu se încleștau într-un impact dintre cele mai dureroase, fiecare căutând să-l domine pe celălalt, ciocnire ce lăsa întotdeauna leziuni iremediabile. O rețea frontală de electrozi capta imaginile emise de encefal, transformând impulsurile electrice în puncte luminoase. Televizoarele dispuse în mijlocul publicului îi permiteau astfel

acestuia să urmărească visurile candidatului, ca pe orice film de aventuri. Lisiah asistase odată la o asemenea reprezentație și i se întorsese stomacul pe dos când jucătorul – un omuleț torturat de probleme sexuale insurmontabile – începuse să-și sfărâme cu lovituri de ciocan propriul sex, pe care halucinațiile îl făceau să-l perceapă sub forma unui scorpion cu coada ridicată. Cea mai mare parte a candidaților sucombau în timpul probei, iar alții ieșeau nebuni sau mutilați. Și atunci, cecul pe care li-l achita animatorul nu le mai servea decât ca să-și plătească internarea sau sistemul de proteze fără de care cu greu se mai puteau descurca de-atunci înainte. Dacă accepta, Lisiah știa încă de pe-acum ce-avea să se întâmple: urma să fie închis într-o cușcă de sticlă, conținând un scaun și o masă. Pe aceasta din urmă stătea o nemaivăzută panoplie de cuțite, brice, instrumente chirurgicale. Toate, pentru ca eventualele sale pulsiuni mutilatoare să nu fie frânate de nici o problemă tehnică. Se mai găseau otravă, flacoane de acid... și mai ce?

Foarte rapid, drogul avea să-l cufunde într-o stare de somnambulism vecin cu transa. Înceta să-și mai perceapă limitele propriului trup, carnea i se îngreuna, anesteziată, spiritul începea să-i plutească, liber, neancorat. Dezincarnat. Și atunci... Atunci, tot ceea ce-i refulase conștiința sa de ani de zile se răspândea la suprafață ca mâlul unui elește răscolit. Complexele, obsesiile, spaimele, fascinațiile. Toate, ca tot atâtea bule de gaz puturos, îi invadau creierul, băsici nesănătoase, pungi de fiere, primejdioase varice mentale străpunse brusc de acul drogului. Șuvoi opac, ruptură de anevrism... N-ar fi rezistat. Și duelul începea, dedublându-l. Opunând un om alb înzestrat cu un braț negru, unui negru flancat de un braț alb. Da, negativ și pozitiv, aveau să se găsească față în față, rivali de neconceput, precum pionii unui curios eșichier al spiritului. Imaginile începeau să se înlănțuiască într-un ritm din ce în ce mai precipitat: mai întâi o partidă de skanderberg, mână albă și mână neagră înnodate într-o aceeași torsiune. Apoi, pielea i se cadrila, transformându-i toată suprafața corpului în tablă de dame

unde unghiile i se plantau una câte una, pioni deveniți vârfuri de săgeată. Degetele, desprinse de palma originară, o parcurgeau în diagonală, sărind din căsuță în căsuță, schițând atacuri și replieri. Pătrat alb, pătrat negru. Arătătorul lua mijiociul, inelarul dădea șah mat degetului mare, cel... Galopau peste el ca tot atâtea cuie, crăpându-i pielea, perforându-i mușchii... Clepsidre pline cu cuarț alb sau negru măsurau durata partidei, marcau punctele. Eu îl insulta pe Eu, îl provoca scuipându-i în față cuvinte sfidătoare: „Am să-l omor pe negrul din tine! Am să te purific, să-ți redau integritatea dintâi!“ Noaptea se scurgea asupră-i ca smoala, întinzându-i-se pe tors, cufundându-i în întuneric jumătatea superioară a trupului. Atunci, pentru a aduce înapoi lumina, pentru a face ziua să-i răsară pe umeri, își dădea foc părului. Își transforma craniul într-un efemer soare de flăcări sfârâitoare. Mâna grefată se preschimba în tarantulă, mygală, caracatiță, fără a mai înceta, înainte de a o face chisăliță. Doar dacă nu cumva, dornică să-și regăsească independența, nu apuca un cuțit, începând să secționeze la înălțimea umărului brațul care o purta...

Nu, n-ar fi avut nici o șansă să iasă nevătămat dintr-un duel schizofrenic. Urma să piară, victimă a vechilor lui fantasme prost resorbite, în vreme ce June – așezată în rândul întâi – se cocoșa de râs, urmărindu-i jalnicele salturi mortale pe ecranul albăstrui al televizorului. Nici un moment nu încetase să-l urască, iar acum avea dovada. Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine s-o culce pe pat și s-o strângă de gât până-i sfărâma laringele, înainte de a căuta să-i facă și mai mult rău, dar se stăpâni.

– Am să mă gândesc, murmură el, închizând ochii. Am să mă gândesc... Înainte de toate, trebuia să câștige timp. Dar, de-acum încolo, nu-și mai făcea nici o iluzie: lațul se strângea.

❖❖

În zilele care au urmat, de fiecare dată când voia să scoată nasul afară, nu se mai putea dezbăra de insuportabila impre-

sie că era supravegheat. Pe Lona n-o mai întâlnea decât în supermarketuri. Acolo, aplecați asupra galantarului cu produse congelate, schimbau câteva fraze rapide, după care se despărțeau, fără o privire. Această sărmană stratagemă n-a întârziat să se compromită. Într-o dimineață, în timp ce tânăra femeie strecura pe furiș câteva bancnote în mâna lui Lisiah, un fulger alb îi țintui locului. Peste o secundă, se văzură încercuiți de o patrulă de roboți-milițieni, cu tetanizoarele pregătite... Pe caroseria blindată a celui mai mare dintre androizi începu să clipească un beculeț roșu, și un glas lipsit de orice undă omenească pârâi din difuzorul frontal:

– Vă faceți vinovat de infracțiune, fiind surprins în flagrant delict de proxenetism. Articolul 23 din codul de moravuri interioare. Nu sunt tolerate decât prostituatele independente, orice tentativă de „protecție" este asimilată unui racket. Vă rugăm să ne urmați...

Lisiah era prea surprins pentru a reacționa, și se lăsă dus, cu Lona pe urme, spre unul dintre ascensoarele rezervate serviciilor poliției. După ce parcurseră meandrele unui culoar metalic pustiu, trupa îi abandonă la intrarea unui birou căptușit cu console de ordinator.

– Avansați, scrâșni glasul lui Hoogleborn, intrați, sunt nespus de încântat să vă văd!

Lisiah simți transpirația revărsându-i-se de pe sprâncene, șiroind în josul tâmplelor. Făcu un pas înainte, urmat prompt de tânăra femeie. În spatele lor, ușa blindată se închise cu un sâsâit.

De la pupitrul său constelat cu diode electroluminiscente, sergentul îi privi răutăcios.

– Ei, micuțule, atacă el imediat, mă obligi să mă joc de-a v-ați ascunselea? La vârsta mea, șmecheriile astea nu mă mai amuză. Trebuia să te gândești. Ai avut motive să te dai la fund, căci lui Hoogleborn nu-i place să fie tras pe sfoară, știi bine, nu-i așa? Și tare m-ai mai păcălit, acum sunt sigur, fuga ta o dovedește. Niciodată n-ai avut intenția s-o aduci pe Coama lungă! Nu mă contrazice, o știu. Un vânător a găsit epava camionului tău în apropierea taberei Ghan-Taar. Voiai

s-o vinzi felcerilor, și-ncă s-o vinzi vie! Pungașule! Când îmi promiseseși! Dar ți-a scăpat, șmechere, ți-a dat papucii și iată-te, înapoi la punctul de plecare. Am să-ți fac viața grea, micuțule, destul am turbat din cauza ta, poți să mă crezi! June te-a dat în gât. M-a prevenit că încercai să-ți vinzi stopista pe bulevardul interior, și-asta-i infracțiune majoră, băiete! Du-te de-o fă pe peștele, dacă vrei, DA-N PARKINGURI! M-auzi? În parkinguri, cu epavele centrului, cu derbedeii, cu micii caizi specialiști ai curvăsăraiului... Acolo va fi locul tău, de-acum încolo. Îți țâțâie curu', hai? Te-ntrebi cât timp vei fi capabil să reziști, fără armă și fără ajutor? Nu mult, crede-mă! Vor veni să-ți taie gâtu-n somn, ca să-ți salte păpușica. Nu ești de-ai lor, nu faci parte din forță!

Trebui să se întrerupă, cu răsuflarea tăiată. În chip curios, Lisiah simțea că i se luase de pe suflet o greutate enormă: coordonatorul general continua să nu cunoască adevărata identitate a Lonei, ceea ce reprezenta un atu major al jocului pe care-l ținea în mână. Mai bine să se găsească exilat în jungla parkingurilor, decât prins sub focul dezintegrator al unui pluton de execuție... Sergentul revenea deja la atac:

– Cunoști drojdiile, nu? Cerșetorii de la calorifere, drogații de la rezervoarele cu carburant care trag pe nas vapori de benzină cât e ziua de lungă, până-și ard plămânii. Și, pentru mica ta prietenă, ritmul obligatoriu de cincizeci de „pase" pe zi, în patru labe, prin băltoacele de ulei de la vidanjă. Intoxicarea progresivă cu gaze de eșapament, surzenia totală datorată vacarmului motoarelor. Zi! Te-ai gândit? O să suferi, „Mănuși-albe", rău ai să mai suferi. Numai dacă nu-ți ia apărarea vreo bandă de poponari, să te înroleze în rândurile lor.

Izbucni într-un râs tunător. Lisiah aruncă o privire scurtă spre Lona. Rămăsese nepăsătoare, retrasă, cu acel aer disprețuitor pe care îl adopta de fiecare dată când încerca să se abțină într-o situație neplăcută. Hoogleborn se opri în sfârșit din sughițat. Coborând sprâncenele, cu o grimasă de răutate, se întoarse spre femeie:

– Tu, parcă te doare-n cot! explodă el. Mai lasă aerele astea de ducesă! Pe mine n-ai să mă impresionezi, duduie

Cu-curu-n-sus! Auzi? Răspunde! De unde te-a adunat jigodia asta? Cât ai câștigat de când ești aici? Nu-ncerca să minți, oricum o să ți se confiște totul. Vă debarcăm în zona parkingurilor cu rații pentru două zile, nimic mai mult. După aia, vă descurcați cu talentele voastre. Cărui sindicat de stopiști îi aparții? Nici unuia, fără-ndoială!

Respira cu gâfâieli mari. Pe tâmple îi palpitau venele dilatate.

– Dacă nu te-arăți cooperantă, am să-ți implantez un contor vaginal cu afișaj pubian, ca la curvele industriale! o amenință el. Așa, chiar dacă scapi de-acolo, dacă ajungi să părăsești zona, niciodată n-ai să-ți mai poți ascunde trecutul!

Lona rămase ca de gheață, cu privirea goală de orice sentiment. Numai mișcările extraordinar de încetinite ale nărilor îi mai indicau apartenența la lumea celor vii. Sergentul bătu cu pumnul în consola luminoasă, iscând pe ecran o explozie de paraziți scânteietori.

– Cine ești? Numele tău. Repede! Amicul tău zice că te-a culeș din deșert. Bizar, nu? Ce făceai pe-acolo? Trafic, bineînțeles! Oglinzi sau pietre de ecou. O să te coste scump, ia seama! Poate chiar ai să regreți parkingul!

Restul se petrecu foarte repede. În culmea furiei, Hoogleborn ridică brațul, prăvălindu-și enorma mână într-o lovitură formidabilă care plesni ca un bici. Lisiah văzu palma înroșind obrazul Lonei, cu inelul întors spre interior, despicând pielea pe o lungime de câțiva centimetri. Înainte de a fi putut să intervină, tânăra femeie scoase un țipăt strident de durere. Imediat, ca un ecou, o detonație surdă vibră prin aer. Era o deflagrație înăbușită, cum ar produce o petardă explodând într-o pernă. În aceeași secundă, cămașa sergentului se crăpă din INTERIOR, un torent de sânge țâșnind pe orizontală. Lisiah se ridică, răsturnându-și scaunul. Hoogleborn se prăbușise cu spatele peste pupitrul terminalului, având o gaură enormă în mijlocul sânului stâng. Căldura degajată de explozie arsese materialul de jur împrejurul rănii, desenând pe nylon o uriașă aureolă neagră. Lisiah reacționă cu extremă repeziciune, apucând un bluzon de pânză agățat pe

spătarul unui fotoliu și astupând rana, pentru a bloca hemoragia care amenința să inunde covorul. Lona îl privi cum acționa, aiurită, mai țeapănă decât o statuie.

– Dar... Dar ce s-a întâmplat? reuși ea în sfârșit să articuleze.

– O așchie de nitrolynă, explică scurt tânărul, de ani de zile avea în inimă o așchie de nitrolynă...

Rămaseră nemișcați câteva secunde, privindu-se în ochi.

– Ce putem face? îndrăzni într-un târziu Lona.

– Să-l ascundem. Toată lumea îi cunoștea infirmitatea, dacă e descoperit, vor înțelege imediat că în centrul rulant s-a infiltrat un „Prădător".

– Dar, obiectă ea, ar fi trebuit să sară totul în aer!

– Bineînțeles că nu! se enervă Lisiah. Materialele din care e construit centrul nu conțin nici un atom de nitrolynă, provin de pe Pământ. La fel ca și camioanele. De-asta sunt prețioase ca niște bijuterii. Acum, când legăturile cu planeta-mamă au încetat, fiecare bucată de metal terestru costă o avere. Haide, vino...

Răsturnă cadavrul, smulgând lanțul petrecut la gâtul lui Hoogleborn. Se balansau de el două chei, fiecare permițând să se descuie consolele de programare. Sistemul nu era cu nimic diferit de cele folosite în armată. Lisiah acționă încuietorile, deblocând tastele claviaturii.

– De-aici se transmite totul, comentă el față de Lona, un ordin bătut pe consola asta se execută în următoarele zece minute. Putem să trimitem roboții la ocupațiile lor obișnuite și să luăm o navetă de legătură...

– Dar există, desigur, un cod...?

– Nu, Hoogleborn nu avea memoria cifrelor. Cele două chei îi ajungeau. Cine i le-ar fi putut smulge cu forța?

Lisiah se instală, pianotând stângaci cu un singur deget. Pe ecran se aprinseră semnale luminoase. Aparatul nu avu nevoie nici de cinci minute, pentru a înghiți comenzile, într-un sfârâit puternic de străluciri multicolore; în sfârșit, din perete țâșni o placă de sticlă iradiată, ca o felie de pâine dintr-un prăjitor...

– Mâna, ordonă Lisiah, pune-o cu palma, bine lipită. E un releveu de amprente palmare, singurul permis de liberă trecere folosit pe-aici.

Făcu la fel, după care încuie pupitrul și luă cheile.

– Dacă reușim să facem cadavrul să dispară, o să piardă timpul la nesfârșit încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat...

Îl înfășurară pe sergent în covorul dispus la intrarea biroului. Fu o muncă extrem de dificilă și, pe tot timpul operațiunii, avură impresia că manevrau o statuie de bronz. În fine, Lisiah reuși să lege macabrul colet cu ajutorul unui mosor cu fir de cupru descoperit într-un dulap plin cu materiale electronice. Acționa cu febrilitate, încercând să nu gândească, alungând cuvintele care-i urcau lent spre conștiință, inundându-i creierul cu o frică de gheață: „omor, asasinat... ÎN AFARA LEGII...“ Înțelegea perfect că atinsese punctul fără de întoarcere. În secunda când sergentul își dăduse sufletul, cu pieptul sfârtecat, el, „Mănuși-albe“, devenise un renegat. Un trădător. Nici nu mai putea fi vorba să revină în urmă! De-acum încolo, aveau să-l vâneze ca pe un Prădător oarecare, ca... Se scutură, eliberă ușa și aruncă o privire rapidă pe culoar. Roboții dispăruseră.

– Trebuie să găsim o gură de evacuare, șopti el, un tub pentru deșeuri. Tocătorii vor recicla cadavrul sub formă de biftecuri sau jigouri, iar Hoogleborn va sfârși în felii congelate, prin galantarul cine știe cărui magazin...

Lona izbucni într-un râs nervos. Ideea de a-l regăsi pe Hoogleborn sub aspectul unul „delicios biftec aromat cu ceapă“, trebuia să mărturisească, era de un comic irezistibil. Se stăpâni și apucă pachetul, trăgând din toate puterile de care era capabilă. Trebui să parcurgă culoarul de la un capăt la celălalt, înainte de a descoperi gura unui tobogan de descărcare. Lisiah basculă panoul, eliberând o înfiorătoare miasmă de gunoaie în descompunere, și împinse cadavrul cu lovituri regulate. În sfârșit, sergentul dispăru prin gaură, coborând pe tobogan într-o suită de șocuri surde.

– Gata, conchise Lona, am terminat...

Lisiah nu se mai mișca, privind fix, halucinat, și trebui să-l zgâlțâie de umăr pentru a-l smulge din stupoare.

– Acoperișul, se rezumă el să îngaime, naveta e pe acoperiș... Ascensorul...

Îl luă de mână și-l trase spre cabină. În momentul când apăsă pe butonul ultimului etaj, se aprinse un semnal luminos, afișând mențiunea: „Accesul la acest nivel nu le este permis decât persoanelor dotate cu autorizație electronică. Vă rugăm să procedați în consecință."

O nouă placă de sticlă iradiată ieși din perete, iar Lona se conformă, lipindu-și degetele pe suprafața scannerului. Luă apoi mâna lui Lisiah de încheietură și o ghidă spre aparat. Tânărul părea în stare de șoc, nu mai reacționa decât cu moleșeală și privirea îi era, curios, împăienjenită.

Mai întâlniră trei baraje de același gen, înainte de a debarca pe acoperiș. Când ieșiră în sfârșit deasupra cubului rulant, vântul deșertului îi plesni cu violență. Navetele erau acolo, asemănătoare unor mici elicoptere, fiecare sub paza câte unui robot. Androidul nu le cedă locul decât după ce le prelevă amprentele palmare. Lona se lăsă să cadă pe fotoliul din carlingă.

– Știi s-o conduci? întrebă ea, cam neliniștită.

Lisiah încuviință cu un semn al capului și se așeză la comenzi. Își regăsise sângele rece, gesturile sale revenind la siguranța cam mecanică dinainte, iar privirea la acuitatea obișnuită.

– E simplu, observă el, ajunge să programăm numele orașului. De restul se ocupă pilotul automat.

Rămaseră o secundă nemișcați, privindu-se în ochi, cu ciudata impresie de a se găsi așezați pe acoperișul unei clădiri în mers, după care vraja se rupse și Lisiah apăsă câteva butoane ale tabloului de bord.

Carlinga se încuie, cu o serie de pocnete seci și, aproape imediat, elicopterul luă înălțime, depășind turnul de fier ruginit care se ridica în mijlocul dunelor de nisip albastru, vehicul titanic, cu aspectul unui zgârie-nori ambulant.

– Și acum? strigă Lona, pentru a acoperi zgomotul elicelor.

Lisiah ridică din umeri. Acum, se aflau în voia hazardului.

Capitolul VIII

Lona asculta cântecul eolienei deasupra garajului. În fața atelierului de reparații, furtunurile pompelor mari și roșii, surmontate de sigla unei oarecare firme petroliere, atârnau molatice în praf. Trecu un copil, apăsând stângaci pe pedalele unei triciclete îndoite. Ocoli studebaker-ul, imitând sunetul unui claxon, și dispăru în direcția *drugstore*-ului, tăind calea unei femei grase încărcate de pachete, care dădu drumul unui torent de invective. Satul se numea *Laughing Valley*[1]. Lisiah bătea nervos cu degetele în volan, așteptând ca mecanicul să termine de făcut plinul. Furaseră mașina din parcajul unui bal popular, cu trei zile în urmă, iar tânărul se temea ca numărul de înmatriculare să nu le fi fost comunicat șerifilor din orașele învecinate, dar mersul pe jos sau autostopul ar fi prezentat pericole și mai mari. Abandonaseră naveta în adâncitura unui luminiș, la șase sute de kilometri mai spre nord, cu speranța ca nici un excursionist să n-o descopere mai devreme de o săptămână, însă nu se amăgeau cu iluzii, mai devreme sau mai târziu micile afișe galbene ale avizelor de căutare aveau să înflorească pe fațadele primăriilor și pe debitele de băuturi.

– Când dispariția lui Hoogleborn se va da publicității, explicase Lisiah, June o să facă legătura între denunțul ei, absența noastră și inexplicabila evaporare a sergentului... Sticleților n-o să le trebuiască prea mult timp ca să tragă concluziile care se impun!

---

1. Valea râsului (n.tr.).

Lona suporta mai bine încercările. Ani de zile trăise urmărită, iar situația actuală nu era deloc o noutate pentru ea. La primul sat întâlnit în cale, Lisiah cumpărase o rochie scurtă de pânză galbenă, un fular lung și o pereche de espadrile. De-atunci, ea se deplasa în acest echipament de orășeancă în vilegiatură, cu eșarfa legată ca un turban pe țeasta plesuvă, atentă ca, atunci când punea picior peste picior, să nu-și dezvăluie pubisul lipsit de lenjerie. Pentru moment, încă se mai hrăneau cu tablete prelevate din stocul de supraviețuire al elicopterului, dar rezervele li se împuținau repede. Curând, aveau să fie constrânși să îngurgiteze o alimentație tradițională, constituită din fructe și legume almohane, căci orașele – scăpate de mult de amenințarea Prădătorilor – nu mai ezitau să consume roadele pământului, chiar dacă acestea rămâneau veșnic pline de nitrolynă. Fără nici un sălbatic prin apropiere, nitrolyna era la fel de inofensivă ca sucul de struguri, toată lumea o știa! Iar sălbaticii se aflau acum undeva departe, foarte departe, în nord, unde exterminarea lor tocmai se sfârșea, spre marele bine al omenirii, nefiind deci nici un motiv pentru a continua să rumege infectele tablete alimentare furnizate de armată.

Lisiah vedea cu neliniște apropiindu-se momentul când Lona și el trebuiau să se hotărască a înghiți, îmbucătură după îmbucătură, mâncărurile-capcană din snack-baruri și restaurante. Puteau supraviețui unei explozii a solului, dar nu și aceleia a propriilor intestine!

Viitorul apărea în culori din cele mai sumbre, cu lumea ca un vast câmp de mine căruia Lona risca în orice moment să-i devină detonatorul. Singură și goală în mijlocul deșertului, era mai în siguranță decât aici, unde cel mai mic incident ar fi declanșat o catastrofă înfiorătoare. Era suficient un ghiont primit în înghesuială, o ușă sau un sertar prinzându-i degetele, o piatră aruncată de un copil neîndemânatic, o cădere pe scări... Și câte și mai câte. Atâtea accidente neînsemnate, ținând de realitatea cotidiană, care pentru tânăra femeie luau aspectul unei partide de ruletă rusească. Nu putea folosi un ac și o pereche de șosete, un cuțit și un

cartof, fără a-și asuma imediat aceleași riscuri ca un artificier ocupat să dezamorseze o bombă cu mecanisḿul înfricoșător de complex. Dar, ajungea o înțepătură, o tăietură, o julitură, pentru ca să zboare casa în bucăți, imobilele să se dărâme, trotuarele să sară în aer. Nu putea trăi decât ascunsă într-o cameră tapițată cu saltele și perne, în afara oricărei posibile agresiuni. Terorizată la simplul gând de a-și înghiți porția zilnică de alimente minate, avea să devină curând anorexică, murind de inaniție... Lisiah strângea din dinți, observând degradarea profilului delicat al femeii. Ea surâdea, contemplând spectacolul orașului, amuzându-se de jocurile copiilor, de veșmintele localnicilor. Un porțelan, devenise la fel de fragilă ca un bibelou de porțelan. Și totuși, printr-un infernal paradox, rămânea o mașinărie de ucis. Era moartea. Lisiah se înfiora. Ajutând-o să penetreze în oraș, comisese un act criminal, impunându-le anumitor oameni riscul unei morți violente... De ce? De ce n-o ducea într-un loc pustiu, în mijlocul unei câmpii, al unei păduri, unde s-o doboare cu un glonț în ceafă? Ar fi murit unul lângă altul, în aceeași jerbă de foc născută dintr-o ultimă durere. Cuplu blestemat, imposibil, monstruos. Aveau să se înapoieze în neant, ea, bomba umană, și el, nebunul bicolor...

Mecanicul se apropie, adulmecând un bacșiș. Lisiah îi aruncă o monedă și demară. Ce viitor putea să spere? Aveau să fugă drept înainte, din oraș în oraș. Schimbând mașina la fiecare două sute de kilometri, trăind din furturi, ascunzându-se pentru a dormi, tresărind la cel mai mic zgomot. Apoi, banii aveau să li se termine și trebuiau să ia hotărârea de a ataca o stație service, a sparge o băcănie. Derizoriu.

Automobilul fugea pe drum, despicând norii de praf cu botul său supraîncărcat de cromuri. Apăru un panou, ca fulgerul, estompat de viteza goanei:

„AȚI IEȘIT DIN LAUGHIN' VALLEY
LA REVEDERE"

Câte pancarte asemănătoare aveau să vadă defilând, înainte ca un baraj de poliție să-i mitralieze la cotitura drumului?

De ambele părți ale șoselei, viile își întindeau aliniamentele de araci și ciorchini cărnoși. Strugurii mănoși debordau de frunze, grele, negre, hipertrofiate. Aroma dulce plutea peste vale, îmbătătoare ca aburii alcoolului. Deasupra, coastele erau acoperite cu o verdeață plesnind de vitalitate, pădurile se unduiau în ocoluri strânse, iar mai departe, muntele...

Lisiah își crispă mâinile pe volan. În mașină INTRASE O VIESPE! Minuscul punct galben înspăimântat, bâzâia cu furie de la un geam la altul. LONA RIDICĂ MÂNA PENTRU A SE APĂRA... Lisiah frână, inundat de o sudoare înghețată, imaginându-și acul sfredelind o gaură în carnea tinerei femei, inoculându-i veninul cu efect atât de dureros...

Când deschise portiera, insecta scăpase deja. Rămase un lung răstimp agățat de capotă, cu picioarele tremurându-i și respirația sacadată. Lona îl privea fix, interzisă. Înțelese că nu știa nimic despre viespi. Nici o secundă nu știuse prin ce pericol trecuseră. Se așeză frânt, dintr-o dată golit de toată energia. Când Lona deschise gura, îi făcu semn să tacă și să închidă geamul. Fata nu protestă.

Incidentul era semnificativ. Adevărat simbol al infernului care-i aștepta. De-acum încolo, o simplă insectă se putea dezvălui la fel de ucigașă ca o rafală de automat. Trebuia să se teamă de orice, de poliție ca și de viespi! Ridicol, se îndreptau spre un apocalips ridicol. În același timp, cântărind din privire ciorchinii enormi ce jalonau panta, nu se putu împiedica să se gândească la ceea ce fusese gata să se producă, iar stomacul îi fu crispat de greața terorii.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât vedea viitorul contractându-se abia la dimensiunile câtorva zile. Nici în ruptul capului nu puteau să supraviețuiască...

– Ce-a fost? întrebă Lona după un sfert de oră, cu ochii ficși asupra drumului și fălcile încleștate.

– Un animal importat de pământeni, unul dintre foarte puținele care s-au aclimatizat fără probleme. Va trebui să te temi și de zgârieturile pisicilor, de mușcăturile câinilor, de...

– Taci! țipase. N-au mai schimbat nici o vorbă, până seara.

„Voi lucra într-o fermă", se gândea Lisiah, „într-un colț destul de retras, la țară. Voi construi o cabană în munți. Cine să vină după noi?"

Își stăpâni un râs sarcastic în fața acestui tablou idilic. Amorurile rupestre dintre doi monștri! Era pe cale să-și piardă capul. N-o iubea pe Lona și nici Lona nu-l iubea. Numai conștiința permanentă a anormalității lor îi ținea uniți. Complici. Se recunoscuseră dintr-o ochire, gemeni scandaloși rătăciți într-o lume care nu era a lor. Asta era tot, nici un sentiment, nici afecțiune, nimic. Nimic decât satisfacția de a nu se mai simți singuri.

În noaptea aceea, mașina a rămas în pană pe un drum de țară. În lipsa unei roți de rezervă, au fost nevoiți să-și îndese proviziile într-un sac de hârtie și să se afunde în pădure, după ce împinseseră vehiculul într-o carieră abandonată.

Au rătăcit două zile printre copaci, aflându-se la un pas de catastrofă când Lona a fost cât pe-aci să calce peste un cuib de bondari, dormind lipiți unul de altul, spate în spate, ca două animale la pândă, pentru a sfârși ieșind din desișuri la abia o sută de metri de un motel ale cărui căsuțe stăteau împrăștiate pe malul unui lac. Cu o imprudență sinucigașă, au pornit spre recepție și au închiriat o cabană. Era o faptă absurdă, dacă nu chiar puerilă, dar care le exprima perfect starea de spirit a momentului: o mare lehamite, amestecată cu dezgust. Angoasa și febrilitatea cedaseră trepat locul unui soi de astenie morbidă, de detașare plictisită. Practic nici nu-și mai vorbeau, comunicând prin gesturi sau prin mimică. Lona se instală într-un șezlong de plajă din pânză decolorată, cu fața spre lac. În ce-l privea pe Lisiah, el începuse să șchiopăteze. Fenomenul nu-l surprindea deloc, tatuajul-semnal apărându-i pe dosul mâinii cu trei zile în urmă. Rosătura tenace a cernelii urticante îi devorase încheietura o noapte întreagă, tăindu-i din scurt orice început de ațipeală, iar dimineața – când se grăbise să-și smulgă mănușa mânjită de pământ – putuse vedea crucea întinsă pe pielea umflată de inflamație. Trecuseră de-atunci peste

optzeci de ore. Piciorul supra-regenerat își începuse procesul de creștere, alungindu-se imperceptibil. Deja, când făcea eforturi să stea drept, îi era ușor să constate că rămânea cu călcâiul stâng la cel puțin doi centimetri deasupra solului. „Curând ai să poți organiza un circ!“ îi declarase el Lonei, însoțindu-și deșelarea cu gesturi grotești. Tânăra, însă, nu-i răspunsese.

Timpul trecea fără ca ei să-și schițeze nici cea mai mică strategie, nici un plan cât de vag. De la răsăritul soarelui, se instalau în șezlonguri și ronțăiau tabletele nutritive, cu privirea spre lac. Nimic altceva.

❖❖

Lona urmărea din ochi creasta muntelui apropiat. Zăpada o fascina. Prin ceața ce învăluia piscul, ghicea albeața ireală, învelișul pufos. Uneori, reușea să se smulgă din fotoliul scârțâitor și mergea până la lac, cu pași târșiți. Rămânea acolo, în apa ce-i tăia gleznele de rece ce era, vântul ce sufla printre culmi lipindu-i de trup rochia galbenă subțire.

De când fugiseră din centrul mobil de aprovizionare, Lona pierduse noțiunea timpului. O mare lene se instalase în ea, urmând amuzamentului din primele zile. Acum, pământenii și orașele lor îi păreau mai plicticoși decât deșertul. Ar fi vrut să adoarmă, să-și piardă cunoștința, să se ghemuiască în căușul fotoliului de plajă ca într-o matrice cu pânza albită de intemperii. Imagini macabre îi populau visele, vehiculând evidente imbolduri sinucigașe. În câteva rânduri deja, profitând de somnul lui Lisiah, mersese până la a-și unge mâinile cu dulceața de la micul dejun, întinzându-și palmele cleioase la soare în speranța de a atrage câteva dintre acele insecte zumzăitoare care-l înspăimântau atâta pe însoțitorul ei. Cu ochii închiși, așteptase, ținând degetele depărtate, pândind momentul când acul insectei înfuriate avea să i se implânte în carne. Dar viespile nu veniseră, lăsând-o descumpănită și ridicolă, mânjită astfel cu marmeladă portocalie. Altă dată, se plimbase pe mal în

direcția debarcaderului, unde obișnuiau copii să vină pentru a face pietrele să ricoșeze pe suprafața apei, propulsându-le cu ajutorul prăștiilor sau cu elasticele întinse pe crăcane de lemn. După ce-i observase aproape un sfert de oră, dintr-odată îi insultase, năpădindu-i cu injurii înjositoare, cu singurul scop de a le provoca furia. Apoi, se răsucise pe călcâie, prezentându-le spatele drept țintă, cu dinții strânși. Așteptând cu un amestec de nerăbdare și groază ca o bucată de silex să i se înfigă între omoplați, s-o străpungă cu o durere acută pe care nu și-ar fi putut-o reprima. Dar nici unul dintre pușteni nu avusese curaj să treacă la fapte, iar Lona revenise spre bungalow, disperat de umilită. Știa că unii dintre condiscipolii ei, sătui de fuga neîntreruptă prin deșert, organizau uneori mari bancheturi la adăpostul oazelor. Se ghiftuiau cu fructe până-i apuca greața, își umflau burta cu incredibile cantități de mango, smochine și banane. În zori, candidații la sinucidere îngenuncheau distanțați, în poziția clasică a harakiri-ului, aprindeau o țigară, trăgeau câteva fumuri din ea și-și striveau pe ombilic jarul incandescent. Arsura îi pulveriza imediat, metamorfozându-le trupurile într-o ceață însângerată ale cărei volute sfârșeau întotdeauna prin a colora nisipul în roșu...

Avea să ajungă și ea acolo? Ar fi vrut să n-o creadă, și totuși, această goană fără scop o epuiza. O clipă, se gândise că odată ajunși dincolo de raza de acțiune a urmăritorilor viața avea să redevină posibilă, dar acum își dădea seama că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Exista întotdeauna cineva care să-i ia urma, s-o denunțe... s-o doboare.

Lisiah nu-i mai era de nici un ajutor. Regenerarea piciorului drept îl transforma cu fiecare zi tot mai mult într-un fenomen de bâlci. Membrul în plină creștere își depășea omologul cu câte zece centimetri pe zi, și de-acum nu mai putea merge decât cu genunchiul îndoit.

– Trebuie să te duci la un medic! îi declarase ea din nou, cu o oră mai devreme. La un veterinar, orice! Numai să ți se scoată unitatea de regenerare înainte de-a-ți ieși piciorul pe fereastră!

Lisiah nu râsese.

– E imposibil. Asta-i o treabă de super-laborator, medicentru sau clinică cibernetică, nu pentru un doctoraș de țară! Șmecheriile astea conțin o incredibilă doză de energie. Ajunge o trăsătură de bisturiu stângace, un electrod secționat, pentru a elibera brusc douăzeci-treizeci de mii de volți! M-aș pârli pe masa de operație ca un nefericit stropit cu benzină, și doctorul odată cu mine! Nu, în afara filierei normale nu există nici o speranță. De altfel, nici nu cred că vreun chirurg nespecializat și-ar asuma un asemenea risc. Cât despre a ne prezenta la un medi-centru, nici să nu mai vorbim. Copoii ne așteaptă deja...

Își lăsase capul să cadă la loc pe pernă, cu o expresie sinistră și cearșaful tras până sub bărbie.

– Nu trebuie să mai întârziem mult pe-aici, mormăi el în momentul când Lona ieșea, paznicul începe să ne privească pieziș: eu mereu în pat, tu cu rochia ta murdară. Du-te și spune-i să pregătească nota de plată pentru mâine dimineață, asta o să-l liniștească, iar la noapte fugim...

Lona porni spre pădure, cu intenția de a tăia o cârje. Nu-i trebui mult timp pentru a găsi ceea ce căuta: o creangă solidă, bifurcată la capăt, pe care Lisiah și-o putea propti fără dificultate la subsuoară. Cu ajutorul pumnalului luat din trusa de supraviețuire a navetei, curăți bastonul de frunze, îl coji și reveni la cabană. Își depuse opera sub verandă, ștergându-și pe rochie mâinile unsuroase de sevă. Era un timp frumos, iar cerul și lacul aveau aceeași culoare. Nori de porțelan își înspumau frișca bătută la orizont. O luă în direcția recepției, fredonând. În fundul gheretei sale cu geamuri, bătrânul parcurgea coloanele mărunte ale unui ziar de pronosticuri, privind printr-o lupă mare cu mâner de corn. Nici nu ridică privirea la apariția ei, dar poate că o fi fost puțin cam surd? Lona se rezemă de comptoar, lăsându-și ochii să hoinărească de-a lungul șirurilor de chei numerotate. Pereții erau tapetați cu afișe, reclame naive lăudând frumusețea cutărei sau cutărei regiuni. Fotografii retușate unde pădurile de un verde intens, cerul albastru azuriu, cvasi-electric,

frizau limitele halucinației. Deodată, ochii i se opriră pe un dreptunghi de hâtie glasată, format 50 x 50, al cărui text o făcu să strângă pumnii...

Desenat cu un penel naiv, un autocar roșu și mare traversa în diagonală foaia, urcând pe panta unui curcubeu cu rădăcina din stânga printre hornuri de uzine, iar cea din dreapta într-un peisaj idilic, cu munți și flori. O inscripție cu litere agresive domina acest simbol infantil:

„Plecați în LINIE DREAPTĂ spre agrement!
Urmați PANTA DULCE a destinderii!
Călătoriți cu «Navi-vacanța»..."

Linia dreaptă... Panta dulce! De câte ori auzise aceste cuvinte, pe vremea când încă mai făcea parte din comunitate? De câte ori le pronunțase maestrul Zâ în fața ei? Linia dreaptă, panta dulce, cele două principii ale păcii care trebuia să guverneze spiritul în orice moment... Supriza aproape o făcu să-și piardă controlul de sine.

– Da? întrebă peltic paznicul, luându-i în sfârșit la cunoștință prezența.

Lona se reculese.

– Sunteți amabil să pregătiți nota pentru mâine la ora zece? șopti ea, cu voce schimbată.

– Plecați? Domnu' 'mneavoastră o duce mai bine? N-arăta prea bine mai deunăzi, din ce-am văzut. E infirm?

Confirmă distrată din cap, și arătă spre afiș:

– Ce-i asta?

Bătrânul ridică din umeri.

– O șmecherie turistică mai mult! Ne năpădesc. „Navi-vacanța"? Habar n-am! O companie mică, negreșit.

– Aveți o hârtie și un creion?

Bătrânul se conformă ursuz, cotrobăind printr-un sertar, de unde scoase până la urmă un pix ros în dinți și un bloc-notes cu foile smulse. Lona mâzgăli rapid coordonatele agenției: „Wondertown. Wolf's Jump Street, 14 th. Phone: 04-AA. 3.7."

Părăsi recepția, într-un soi de ceață mentală din cele mai

confuze. Un mesaj? Un semnal? Nu putea fi vorba de altceva. Altfel, cum să se explice o asemenea coincidență? De altfel, caligrafia particulară a cuvintelor codificate excludea orice rol al hazardului. Se așeză pe o bancă, simțindu-și genunchii înmuiați. Așadar, almohanii sfârșiseră prin a constitui un grup de rezistență, un nucleu clandestin implantat chiar în sânul unui oraș pământean! Afișele serveau drept ghid pentru rarii supraviețuitori ai vânătorii. Diseminate prin toată țara, le indicau fugarilor calea salvării... Odată trecut primul moment de stupefacție, spiritul ei calculat își reluă supremația. Trebuia să fure o nouă mașină. Cea a paznicului avea să le rezolve problema, iar în materie de provizii...

Lisiah se supuse planului ei – de altfel, avea încotro? În câteva zile, piciorul hipertrofiat avea să-i interzică să se mai arate în public. Urma să treacă de la stadiu de șchiop la acela de fenomen.

– Maestrul Zâ te va putea ajuta cu siguranță, îi făgădui ea, pentru a-l convinge definitiv, e singura ta șansă. M-ai salvat, i-ai renegat pe vânători, nu va putea decât să-ți fie recunoscător!

Tânărul își spuse că-și făcea o opinie cam prea exaltată despre toată situația. „Asocierea“ lor rezulta strict dintr-o înlănțuire de împrejurări ieșite din comun, în care soarta se complăcuse să joace un rol delicios de ironic. Asta era tot. În rest, nu-și făcea nici o iluzie de tergiversare. Spre ora unu noaptea, Lona se prezentă la recepție, unde îl trezi pe paznic prefăcându-se teribil de alarmată.

– Repede! gâfâi ea. Soțul meu a făcut o sincopă, a căzut din pat și nu reușesc să-l întorc. E prea greu.

Când bătrânul trecu pragul cabanei cufundate în întuneric, Lisiah îl doborî dintr-o lovitură în ceafă. Apoi, Lona îl legă cât putu de bine, îi puse un căluș și-i goli buzunarele de toate cheile care se găseau. Cu ajutorul diferitelor seturi, goliră de rezerve bucătăria și garajul, îngrămădind de-a valma conserve, scule, bidoane cu benzină, canistre de apă gazoasă, în portbagajul break-ului garat în parking. Casa de marcat le oferi un pumn de bancnote.

– Trebuie să lăsăm un mesaj, insistă Lisiah, instalându-se la volan, să spunem că bătrânul e legat în camera noastră, altfel ar putea trece zile întregi până să fie găsit...

Lona ezită un moment, apoi porni înapoi spre recepție, unde se prefăcu a scrie câteva cuvinte pe comptoar. Când îl legase pe bătrân, îi observase foarte clar unghiul anormal al cefei. Lisiah îi fracturase vertebrele cervicale. Totuși, nu ținea ca tovarășul ei să afle, în ultimele zile fiind prea des gata să clacheze; acum, când se apropia de țel, dorea să evite orice criză de conștiință care le-ar fi întârziat înaintarea. Demarară, lăsând în urma lor motelul cu firma sa care anunța intermitent, cu litere de neon roșu: *La Moș Sam*.

În zori, s-au oprit la o groapă de gunoi publică, au luat plăcile de înmatriculare de pe carcasa unui camion vechi și au făcut schimbul. Viclesugul era rudimentar, dar îi putea ajuta să câștige timp. În aceeași seară, au ajuns la periferia orașului Wondertown.

Spre deosebire de aglomerările pe care le putuseră traversa până atunci, Wondertown era un adevărat oraș. Dacă avuseseră cea mai mică îndoială în acest sens, zona industrială prin care au fost nevoiți să umble în zig-zag o oră încheiată le-o va fi risipit imediat. În două rânduri, Lona a tresărit, arătându-i câte un afiș cu „Navi-vacanța". Autocarul mare și roșu pornind în escaladarea circubeului se etala pe fațade și, în fața unei asemenea inocențe și candori, greu s-ar fi putut distinge în acel spot publicitar comic vehiculul vreunui mesaj secret. Pe măsură ce se apropia momentul intrării în contact, Lisiah se simțea cuprins de teamă. Cum aveau să reacționeze almohanii? Nu cumva Lona își făcea iluzii asupra nobleței lor sufletești? „Ne vor ucide", rumega el sumbru, „pe mine, pentru că sunt vânător; pe ea, fiindcă m-a ajutat!"

Adresa aflată de Lona se afla pe o străduță minusculă, șerpuind printre două fațade leproase ca un pârâu în fundul unui canion. Fură primiți de un dublu gard de pubele, tronând de o parte și de alta a drumului. Fermentarea deșeurilor menajere împuțea toată strâmtoarea, grea, apăsătoare.

Veritabilă ceață microbiană, devenită palpabilă cu ajutorul aburilor ce scăpau din subsolul unei spălătorii. La numărul 14, o pancartă coșcovită anunța: *„Navi-vacanța" – Călătorii în grup, excursii. Sediul transporturilor colective.*

Dedesubt, o vitrină prăfuită și întunecoasă părea să se deschidă spre adâncurile tulburi ale unui acvariu prost întreținut. Câteva afișe scorțoase stăteau agățate ici și colo, lăudând splendoarea unor excursii definite vag.

– E mai bine să intru singură, observă tânăra.

Era încordată, neliniștită. Făcu un efort să zâmbească, îl strânse pe Lisiah de încheietura mâinii și deschise portiera.

– În orice caz, altă soluție nu e, mai murmură ea, ca și cum ar fi căutat să se convingă singură.

Afară, era cald și umed. O zăpușeală de seră, alimentată de gâfâielile șuierătoare ale presei de călcat. Când trecu prin dreptul gurii de evacuare, un nor de vapori i se strecură sub rochie, umezindu-i coapsele cu aburi fierbinți. Traversă strada și puse mâna pe mânerul de la ușa agenției. Chiar mijind ochii, în interior nu se distingea nimic. Intră. Pe jos se îngrămădeau cataloage și prospecte învechite. O mașină de scris vetustă ruginea în liniște, cocoțată pe un birou, ca pe un piedestal. Soneria de la ușă lansă două acorduri pițigăiate, apoi tăcu. După câteva secunde, din fundul prăvăliei se auzi zgomot de pași. Apăru un bărbat, gătit într-un impecabil costum *trois-pièces*, cu un lanț de ceas desuet legat larg între buzunarul vestei și o butonieră. Lona tresări. În ciuda părului lins cu grijă, a cravatei de un gri discret și a ochelarilor cu rame de baga, îl recunoscuse de la prima vedere...

– NATH!

Omul se opri un moment, surâse și-i întinse mâinile:

– Ai scăpat, murmură el cu un glas calm din care răzbătea emoția, nici nu știi cât mă bucur! Dumnezeule, după atâția ani... Vino.

Retrase mânerul ușii, rezemă de geam o pancartă cu inscripția „închis" și o conduse în camera din fund. Acolo, o cuprinse în brațe, strângând-o cu putere.

– Cum ai reușit? întrebă el, împingând-o spre un fotoliu ros. Povestește-mi!

– Mai întâi, trebuie să-ți spun că nu sunt singură, atacă Lona, afară mă așteaptă un om, un pământean. Fără el, n-aș fi acum aici. I-a renegat pe ai lui, m-a salvat de vânători, s-a compromis pentru mine. Va trebui să-l ajutăm...

Chipul lui Nath se crispă imperceptibil...

– Mai întâi, povestește!

Vorbi aproape o oră, insistând de fiecare dată asupra rolului lui Lisiah. Nath asculta, nepătruns. Când Lona termină, îi confirmă că agenția servea într-adevăr drept centru clandestin de regrupare.

– Am fabricat bani falși, explică el, am trucat informatica bancară, am cumpărat comerțuri fantomă ca acesta, ferme îndepărtate unde îi ascundem pe supraviețuitorii vânătorii. Ai sosit la timp, urma să închid prăvălia. Sunt luni întregi de când n-am mai primit pe nimeni. Cum e situația, sus?

Lona ridică din umeri, desfăcându-și mașinal turbanul...

– Proastă, vânătoarea închide cercul. Hăituitorii simt că „prada" se rărește și în curând vor fi șomeri, așa că fixează prețuri duble, încercând să câștige cât mai mulți bani înainte de a se retrage...

Nath scuipă pe jos, dezgustat.

– Văd că ți-a reușit inițierea, comentă el, privind țeasta rasă a tinerei, și când te gândești că, la plecarea mea, erai abia o puștoaică... Un ÎNGER!

Ar fi vrut să-l contrazică, să-i dezvăluie că pierderea podoabei capilare nu se datora decât necesităților de camuflaj, dar ceva din tonul vechiului ei coleg de învățătură o puse în gardă.

– Atâta muncă, reluă Nath, cu privirea pierdută, atâtea suferințe, ca să trecem atât de aproape de țel. Din cauza pământenilor, misiunea noastră a eșuat. Nu vom mai distruge almohanii pe solul acesta, trebuie să reluăm cursa. Să începem de la capăt. Dar avem forța! Nici unul dintre noi nu a renunțat la răzbunare. Vom clădi un alt infern! Un al doilea paradis trucat!

Lona simți că pălea. Afirmațiile necugetate ale lui Nath sugerau secrete cumplite, le presimțea.

Tânărul își lărgi nodul cravatei, cu tâmplele lucind sub o peliculă fină de sudoare.

– Mă găsești exaltat, așa-i? o întrebă el pe Lona. Dar dă-ți seama că am brăzdat planeta asta nenorocită în lung și-n lat, și cruciș și curmeziș. Mi-am semănat munții, mi-am plantat pădurile, MI-AM DEPUS MINELE, și toate astea, DEGEABA. Pentru ca în cele din urmă capcana să se întoarcă împotriva noastră. Pământenii au fost prea șireți, prea suspicioși. Cât despre almohani, ei ar fi trebuit să marșeze până la capăt! Acum, trebuie să pornim iarăși de la zero...

Lona își încleștă degetele pe brațele fotoliului.

– Despre CE vorbești, Nath? întrebă ea, cu voce de gheață.

Interlocutorul ei tresări. O secundă, în ochi i se citi incredulitatea, furia, apoi exasperarea.

– Părul tău, arătă el craniul dezgolit al tinerei femei, n-a fost... Inițierea?

Lona râse:

– Nu, e doar o simplă... „deghizare". Eram prea cunoscută. Mă numeau, cred, „Coama roșie"... Nu, Nath, nici o inițiere. Cel puțin, nu până azi...

Se lăsă o tăcere stânjenită, prelungă. Nath se agita, stingher. Deodată, se ridică și începu să umble prin încăperea plină de praf, cu mișcări largi ale brațelor.

– Ei, și-apoi, ce contează?! mormăi el. Tot trebuia s-o afli, într-o zi sau alta! Deci, nu te-ai îndoit niciodată? Ai crezut povestea aia cu îngerii... cu paradisul? Dumnezeule, ce copilării!

– Vorbești despre almohani ca despre niște dușmani moșteniți, dar noi nu suntem almohani?

Nath ridică din umeri. Acum, în ochi îi strălucea o ironie stăpânită.

– Din moment ce ți-ai păstrat prospețimea infantilă, am să-ți spun o poveste frumoasă, șopti el, o poveste pe care numai inițiații și-o povestesc, seara... la veghe. Deschide-ți urechile și încearcă să-ți meriți capul chel, O.K.?

Capitolul IX

– ...La origine, au existat două planete: Ghan și Almoha. Două lumi în criză, dedate unei lupte perpetue, unui război neîncetat. Care au fost cauzele și peripețiile acestor confruntări sângeroase? Astăzi, nimeni nu mai are habar. Indiferent din ce pricină, din conflict în conflict, din escaladă în escaladă, Ghan și Almoha au sfârșit prin a se distruge. Reciproc și total, reducând cele două planete la un nor de asteroizi răzleți. Toți ghanienii au pierit în acest înfiorător holocaust, toți cu excepția a o sută de bărbați și femei – clerici, în majoritate – a căror navă efectua o misiune de supraveghere în constelația lebedei. Almohanii, a căror tehnologie era mai dezvoltată, și-au putut salva o mare parte din populație. Înghesuind bărbați, femei, copii în calele giganticelor nave cosmice, au reușit să decoleze înainte ca rachetele ghaniene să le devasteze solul, străpungând-o pe Almoha dintr-o parte în alta și pulverizând-o ca pe un măr prins într-o salvă de alice...

Cele șaizeci și șase de nave au început deci să zboare în derivă prin cosmos, ducând în pântecele lor cele cinci sute de familii salvate. Lipsiți de o lume, supraviețuitorii au devenit nomazi, dezrădăcinați, căutând cu disperare un nou pământ de azil... Grație puternicei sale structuri religioase, societatea a trecut proba, ierarhia necunoscând nici un simptom de slăbire. Trebuie să recunoaștem că preoții au știut să canalizeze energiile, întărind în suflete mitul pământului făgăduinței, al unei noi lumi de care fiecare zi a căutării îi apropia tot mai mult.

Patruzeci de îngeri păzitori aveau să deschidă poarta cerului pentru a-i lăsa să intre pe aleșii lui Dumnezeu, proclamau cărțile sfinte, iar cele cinci sute de familii ale poporului sacru urmau să se îndese de-a lungul coloanelor firmamentului, într-o incredibilă piramidă omenească, abandonând navele care le vor fi adus până acolo. Iar serafimii le înmânau cheile paradisului terestru, cu diluviile sale de fructe, de flori...

Asta nu-ți amintește de nimic?

Lona tresări, tocmai recunoscuse descrierea capodoperei de piatră pe care maestrul Zâ se grăbise s-o pulverizeze în fața ei, distrugând, fără pic de remușcare, un an și jumătate de muncă îndârjită.

Vru să spună ceva, dar Nath îi făcu semn autoritar să tacă.

– Almohanii au început să creadă în pământul făgăduinței, în grădina edenului. Profeții lor au făcut totul pentru a-i încuraja pe calea aceasta, știind bine că era singura care ar fi evitat o dezagregare rapidă a cadrelor sociale. Da, trebuiau să aștepte; da, horoscoapele științifice o afirmau clar: undeva, în negreala insondabilă a cerului, îngerii munceau pentru ei. Îngerii construiau paradisul. Un paradis pentru uzul exclusiv al exilaților... Îngerii clădeau munții, sădeau pădurile, umpleau lacurile...

Tânăra femeie se agită pe scaun, dintr-o dată stânjenită. Tonul sardonic folosit de tovarășul ei o tulbura în cea mai mare măsură. Nu fuseseră ei înșiși îngeri? O îndoială cumplită începu să i se insinueze în suflet.

– Atunci, profeții s-au făcut poeți, continuă Nath, descriind cu precizie fiecare loc, zugrăvind un tablou idilic al unei planete despre care știau cu certitudine că nu exista decât în imaginația lor. Dar gloata îi urma, devianții deveneau din ce în ce mai rari, unitatea socială supraviețuia cataclismului. Castele rămâneau stabile, privilegiile necontestate.

În acest timp, la mii de kilometri în urmă, racheta ghaniană se fixase pe urmele armadei, înregistrând toate comunicațiile, toate mesajele. Compilând discursurile

radiodifuzate ale preoților almohani. A durat peste treizeci de ani. Când echipa supraviețuitoare a adunat destule amănunte, șeful misiunii a decis cea mai formidabilă expediție punitivă imaginată vreodată. Calculând traiectoria exactă a navelor de salvare, ghanienii au determinat care avea să fie poziția armadei peste cinci ani. Odată stabilit acest punct, au depășit flotila spațială, care la drept vorbind înainta destul de lent, pentru a-și economisi rezervele de energie, și – propulsându-se cu viteze superluminice – și-au început prospecția în zona viitoarei întâlniri. N-au avut nevoie de mult timp pentru a descoperi ceea ce căutau: o minusculă planetă deșertică, pustie, fără nici o formă de vegetație. O imensă întindere de nisip albastru, presărată cu capitoliile dunelor. O lume anonimă. O lume bună de modelat. Un paradis pe care să-l creeze. Atunci, prinzând clerul almohan în propria lui capcană, S-AU HOTĂRÂT SĂ CONSTRUIASCĂ PARADISUL. Au devenit îngerii din poveste...

Lona lăsă să-i scape un geamăt, dar Nath nu-i acordă nici un răgaz.

– Întreprinderea nu era cu nimic imposibilă pentru ghanieni, stăpânirea geoagronomiei de către ei, semințele pe care laboratorul lor le producea din belșug le-au permis să sculpteze planetoidul conform datelor exacte din textele „sacre". Totul a fost respectat, până la cel mai mic peisaj, cel mai mic așezământ. Iar globul de nisip albastru a devenit un paradis.

Singura problemă o prezenta componența echipei propriu-zise. Mulți tineri, puțini oameni copți. Pentru a evita orice contestare, responsabilul suprem a hotărât ca toți să sufere o spălare a creierului, o amnezie provocată, ștergând din memoria novicilor orice amintire despre debarcarea pe noua-Almoha. Au uitat războiul, distrugerea lumii lor originare, dorința de răzbunare... Totul. Numai câțiva îngeri au rămas păstrători ai secretului. Șeful lor se numea maestrul Zâ... Cu ajutorul inițaților, a fabricat pentru almohani un pământ al făgăduinței „pe măsură", o momeală gigantică. Un

cal troian, cum ar zice pământenii. Un cal troian la scară cosmică!

Toți tinerii au fost condiționați, fizic și mental. Au fost învățați să devină „îngeri". Fără necesități sexuale, fără copii, fără cupluri. Fără atașamente, fără nimic. Nici față de obiecte, nici față de persoane. Amintește-ți încercările ciudate din tinerețea ta: capodopera distrusă, miile de întrebări care te asaltau...

Oficial, li se preda abnegația, li se spunea că nu existau în calitate de indivizi, că trebuiau să uite complet de ei înșiși pentru a nu se consacra decât altora, și astfel să nu construiască niciodată nimic care să poată favoriza ecloziunea individualismului. N-aveau să se iubească, n-aveau să procreeze, n-aveau să clădească nici un lucru destinat uzului lor personal. Au învățat să disprețuiască durabilul, eternul, să se mulțumească numai cu efemerul; să vadă, în fiecare lucru, distrugerea sa viitoare. Pe scurt, au încetat să mai fie persoane, pentru a se preschimba în pioni. În soldați. Soldații răzbunării! Bineînțeles, nici unul nu o știa, dar pregătirea psihologică pe care o suferiseră îi predispunea spre detașare totală, chiar indiferență. Nedobândind nimic, nu aveau nimic de pierdut, nimic de regretat. Nici o legătură nu intervenea pentru a le submina vocația. O vocație de mașinării ale morții. De samurai, ar spune pământenii. Da, Lona, suntem niște kamikaze. Kamikaze spațiali...

Făcu o pauză, ajuns vizibil cu sufletul la gură. Lona nu-și putea desprinde privirea de chipul rigid al fostului său tovarăș.

– Dar nitrolyna?! bâigui ea deodată. N-a fost un accident!

Nath izbucni în râs:

– Biată mititică! Firește că nu! Am minat de bună voie întreaga planetă cu mijloacele pe care le aveam la dispoziție. Fiecare sămânță, fiecare embrion fusese tratat în sensul ăsta. Am făcut să prolifereze nitrolyna în pietre, în fructe, în sol. Am contaminat cu bună știință Almoha...

– Dar de ce? Almohanii au aceeași putere ca noi?

– Nu, almohanii sunt „normali", fără alte puteri mentale

decât un simplu pământean. Maestrul Zâ a intervenit asupra creierului nostru, modificându-ne frecvențele undelor cerebrale, efectiv „branșându-ne“ pe nitrolynă. În paralel, eram învățați să ne dominăm trupul și emoțiile, să respectăm „linia dreaptă“, „panta dulce“. Simplă tehnică de supraviețuire. Nici nu se punea problema să cădem în propria noastră capcană!

– Dar ce scop au avut toate astea?

– Ce scop? râse sarcastic Nath. Dar e foarte simplu. Să-i contaminăm pe almohani! Manipulările genetice ale maestrului Zâ nu ne permit să ne reproducem decât împreună cu ei. Fără plăcerea copulației, fără durerile facerii. Copiii născuți din asemenea uniuni vor fi cu toții mutanți înzestrați cu aceeași putere ca noi. Această facultate, însă, nu se va releva decât la vârsta maturității. Mai mult, pentru specia almohană, suntem CONTAGIOȘI; saliva noastră, sudoarea noastră, sperma noastră – toate vehiculează un bacil care provoacă mutații cerebrale genetice. Înțelegi? Va fi suficientă o atingere, un sărut, pentru a le comunica „puterea“ de a face nitrolyna să explodeze; în câțiva ani, PARADISUL lor se va transforma în infern. Vor deveni PROPRIII LOR CĂLĂI! Și pentru asta vor fi de ajuns doar o mână de ghanieni. Noi le vom livra, intim amestecate, paradisul și infernul în același timp. Pentru a ne strecura în rândurile lor am învățat limba „poporului ales“, moravurile „poporului ales“! Pentru a le infiltra societatea, a le oferi, fără știrea lor, formidabila posibilitate de a se distruge ei înșiși. Nu s-ar fi ferit, suntem atât de asemănători cu ei...

– Dar pământenii ne-au luat-o înainte, observă Lona, și tot planul vostru minunat s-a compromis. Asta e? Majoritatea novicilor (din care făceam și eu parte) nu avuseseră timp să fie inițiați! Nu știau nimic despre proiectele secrete ale lui Zâ. Au crezut în basmul cu îngerii, și era deja prea târziu pentru a le mai dezvălui adevărul. S-a produs schisma, și mulți s-au hotărât să pornească copilărește în calea pământenilor, bulversând total mașinația inițială. Din păcate, de data asta n-au putut trece neobservați, limba poporului ales,

obiceiurile poporului ales nu erau aceleași cu ale coloniștilor de pe Pământ. N-am avut încredere în ei. Și s-a ales praful de toate, Nath, așa e?

Tânărul își crispă dureros chipul.

– Nu vorbi așa, Lona! Dacă ai fi putut trece ultimul prag al inițierii, astăzi mi-ai fi împărtășit convingerile. Dar ai dreptate, da, așa este, pământenii au devansat cu un an sosirea flotei almohane. Au colonizat paradisul, ne-au poluat opera într-un timp nemilos de scurt, au transformat peisajele de vis în zone industriale. Când au trecut pe deasupra capetelor noastre, almohanii n-au mai recunoscut grădina naturală descrisă de profeți. *Și și-au continuat drumul...*

Lona fu zguduită de un râs nervos.

– Degeaba? Ați făcut toate astea degeaba!!!

– Nu! Nu degeaba. Procedeul e bun, s-a dovedit. Îi vom ajunge din urmă ȘI O VOM LUA DE LA ÎNCEPUT. În altă parte, undeva, vom construi o a treia Almoha!

Lona se ridică dintr-un salt, răsturnându-și fotoliul.

– Sunteți complet nebuni. Și în scopul ăsta încercați să-i adunați pe supraviețuitorii vânătorii? Nu veți fi decât o mână de oameni...

Nath strânse din fălci, având, pentru prima oară de la începutul discuției, un aer amenințător...

– Nu, te înșeli. Nu o mână. Mult mai mulți. Zâ crede că poate produce mutații copiilor pământeni. Am răpit deja aproape o sută și le-am șters amintirile...

– E monstruos.

– Ba nu, va veni și ziua lui Zâ, iar Ghan va fi răzbunată. Nu te poți împotrivi, tu, o ghaniană!

Rămaseră o secundă față în față, sfidători, după care tensiunea se risipi.

În cameră se instală o liniște grea.

– Maestrul Zâ va decide, aruncă într-un târziu Nath, în orice caz, atâta vreme cât rămâi cu noi, vei fi departe de pământeni.

Lona reveni în magazin. Prin vitrina murdară din față îl zări pe Lisiah, cu mâinile crispate pe volanul break-ului.

– El m-a scos din labele hăituitorilor, murmură ea, dintr-o dată epuizată, trebuie să-l ascundem. Îl caută poliția, la fel ca pe mine. Va trebui ca și mașina să dispară, e a unui om pe care a trebuit să-l omorâm...

Mâna lui Nath i se lăsă pe umeri:

– N-ai nici o teamă, se vor ocupa ai noștri. Ești răvășită, odihnește-te, mâine vei vedea mai limpede...

Se îndepărtă de ea, apăsă butonul unui interfon pus pe birou și transmise un ordin.

– Spune-i prietenului tău să vină, se întoarse el spre Lona, veți înnopta aici, apoi vom abandona agenția pentru un alt punct de întâlnire.

Lona oftă. Cursa continua.

Capitolul X

Au așteptat zorile într-o cămăruță de deasupra prăvăliei. Lisiah se culcase pe podea, cu cârja la îndemână și ochii închiși. Lona preferase să se ghemuiască într-un colț al încăperii. Fixa fereastra fără s-o vadă, jucându-se cu tivul rochiei. Când îi povestise totul lui Lisiah, acesta se mulțumise să murmure, clătinând din cap:

– O planetă falsă, o lume trucată! Iată de ce au refuzat animalele să se aclimatizeze, instinctul lor nu s-a lăsat păcălit!

În zori, Nath a venit să le împartă tablete nutritiv-hidratante și haine noi.

– Plecăm peste o oră, îi anunță, pregătiți-vă.

Evita să-l privească pe Lisiah, jenat de spectacolul piciorului care îl depășea acum pe celălalt cu peste treizeci de centimetri. Laba, care începea și ea să se dezvolte după aceleași proporții, afișa un volum dublu față de cel normal. Lona s-a schimbat fără o vorbă, trăgându-și pe trup o rochie albastră, presărată cu flori mari imprimate. A refuzat chiloții și sutienul, mulțumindu-se să-și așeze pe cap o perucă scurtă și blondă, stilată impecabil.

– Pe dumneata te vom introduce în compartimentul de bagaje, îi spuse Nath lui Lisiah, într-un cufăr foarte încăpător, ești prea vizibil cu cârja asta și... Dacă poliția îți are semnalmentele, nici un moment nu vei trece neobservat.

Fostul vânător nu căută să protesteze. Peste o jumătate de oră, urcau la bordul unui autocar de excursii, pe trei sferturi plin. Stupefiată, Lona își recunoscu mai mulți condiscipoli

dinainte, printre călători. Fără a îndrăzni să schițeze nici un gest de recunoaștere, se așează pe locul ei, cufundându-se în lectura pliantului publicitar care comenta expediția. Jucându-și rolul până la capăt, Nath se instală lângă șofer și luă microfonul.

– Promenadă la izvoarele Hawkstream-ului, începu el, acesta este programul excursiei noastre. După cum știți...

Lona nu-l mai ascultă, revenind la studiul planului. Reieșea că mașina avea să urce în amonte pe malul râului, până la izvor, în inima podișurilor, parcurgând totodată „unul dintre cele mai pitorești peisaje de pe valea Yonxului...“

Maestrul Zâ îi aștepta la destinație, era convinsă. Ce-avea să-i spună? Că refuza să meargă mai departe pe calea răzbunării? Că războiul purtat de ghanieni nu era și al ei? Condiționarea i se erodase odată cu trecerea anilor, cu fugile neîncetate, alertele, pericolele... Nu mai era acea mașinărie perfectă pe care doriseră preoții s-o construiască, animalul dresat să ucidă pe care-l concepuse Zâ, nu... Nu mai aspira decât la liniște și odihnă. „Ne vor ucide“, își spuse ea deodată, „sau cel puțin ne vor închide... Nu-și pot permite să ne lase liberi, știm prea multe.“ Se înfioră. După ce fugise de hăituitori, acum trebuia să fugă și de ai săi?

Încetă să se mai chinuiască și reveni cu atenția spre peisaj. Glasul lui Nath îi cânta în urechi, psalmodiind vesel:

– Vom traversa foburgurile Wondertown-ului, prelungirea lor fiind o mărturie a aspectului înfloritor al orașului. Cel care odinioară nu era decât un biet sat...

Lona adormi, frântă de emoții.

❖❖

Au mers toată ziua, fără să se oprească decât la distanță de orașe. Lona a remarcat rapid că nu se forma nici un grup și că mulți pasageri purtau peruci. Inițiați, în majoritate. Cadre devotate sistemului, gata să reia vânătoarea de îndată ce li se cerea. Revanșarzi feroci, a căror răbdare rezista tuturor încercărilor. Nu, ea nu era din același aluat. Nu cerea

decât să redevină „normală“, să se topească în mulțime și să fie uitată. Maestrul Zâ avea oare puterea să intervină asupra creierului ei, să i-l „debranșeze“ în vreun fel, eliberând-o de cumplita legătură care o unea cu nitrolyna, sau operația era ireversibilă? „Am să plec cu Lisiah“, își spunea, „când lupta se va sfârși, au să uite de «Prădători», nimeni n-o să ne mai suspecteze. Ar fi de ajuns...“ Divaga. Maestrul Zâ n-avea să-i facă nici un cadou. Nu era decât o deviantă, un element negativ, nimic mai mult. Poate că aveau s-o „reprogrameze“? Poate urma să sufere din nou condiționarea îngerilor? A capodoperei? Aveau să-i șteargă amintirile, la fel ca în trecut. Avea să uite din nou totul: vânătoarea, pe Lisiah, pe pământeni... Avea să redevină nouă, gata s-o ia DE LA ÎNCEPUT. Și urma deșertul (galben sau verde, de astă dată), viața în cort, predicile despre paradis, îngerii... Nu! N-ar fi fost capabilă niciodată. NICIODATĂ. N-avea să mai plece să însămânțeze planeta, cu trusa de demiurg sub braț, împrăștiind otrava cu mâna plină... Nu!

Își cucerise individualitatea, pe când ceilalți nu erau decât niște pioni. Refuza să o ia de la capăt, să fie mințită, manipulată. Sacrificată. Și nici o propovăduire de-a lui Nath sau Zâ nu putea schimba lucrurile.

Brusc, își dădu seama că ghanienii nu erau cu nimic mai buni decât pământenii. Zâ nu făcuse decât să inventeze un alt soi de hăituială; Zâ forma vânători, iar scopul lor era același: moartea. În jurul ei nu se găseau victime, numai călăi, căutând să-și asigure supremația asupra altor călăi. O execuție a executorilor! Pufni în râs, atrăgându-și privirile dezaprobatoare ale tovarășilor de călătorie.

Spre seară, au ajuns pe podișurile Yonxului. Era o regiune pustie, o nicovală de piatră golașă unde nu creștea nimic. Un vânt înghețat biciuia geamurile autobuzului, zgâlțâind caroseria ca valurile mării furtunoase o lotcă de pescari.

Coborâră din vehicul, strângându-se unii în alții pentru a scăpa de mușcătura frigului. Nath se duse să-l elibereze pe Lisiah, pe care hurducăturile îl reduseseră la starea unei marionete stricate. Lona alergă să-l ajute. Rămaseră nemișcați,

unul lângă altul, în noaptea care cobora încet, înghițind marginile platoului.

– Presupun că e ultimul popas înainte de spațiu? întrebă ironic fostul vânător.

Lona îi puse degetele pe gură, făcându-l să tacă. Sub conducerea lui Nath, grupul porni la drum, adunându-se în direcția unei falii ce părea naturală.

– Cred că nava·lor e acolo, ascunsă sub un strat de grohotișuri artificiale, șopti tânăra la urechea lui Lisiah. Tot timpul a rămas aici, de când au sosit pe planetă. Gata să plece din nou...

Ca pentru a-i da dreptate, Nath scoase din buzunar o cutie de comandă metalică, începând să tasteze cifrul codului de deschidere. Aproape imediat, breșa se întredeschise duduind, spre a dezvălui primele trepte ale unei pasarele de acces. Unul câte unul, fugarii porniră, dispărând în măruntaiele pământului. Lisiah strânse din fălci. Zarurile erau aruncate! Rezemându-se stângaci în cârja improvizată, coborî în gura lupului, cu Lona pe urme.

❖❖

Nu văzură din astronava îngropată decât un culoar lung de oțel. Abia sosiseră la baza scării, când fură dispersați în cabine individuale, fără violență, dar și fără blândețe. Lona înțelese că reîncepea luarea sub control. Aveau să fie examinați, testați. Li se punea la încercare fidelitatea, respectul față de dogmă. Erau depistați devianții, erau fortificați cei a căror condiționare se uza... Oribilul manej avea să se pună în mișcare: capcane psihotehnice, imagini, asociații de idei... Iar ordinatorul contabiliza loviturile: individualism hipertrofiat... De reeducat! Amintiri traumatizante, frică fizică de moarte... De reeducat. Maestrul Zâ avea să conducă balul, dirijor invizibil comandând o orchestră de microprocesoare. Fanfara programelor își începea defilarea, alergând de la o bobină magnetică la alta, provocând ploi de cartele perforate ca niște confetti, listinguri precum serpentinele. Începea petrecerea!

Totuși, în nici un moment, terminalul situat în cameră nu se aprindea. Îi fu adusă mâncarea pe o tavă și, când încercă zadarnic să deschidă ușa cabinei, o voce înregistrată o anunță că „nici un supraviețuitor nu trebuie să părăsească habitaclul înainte de sfârșitul examenelor medicale". Se lăsă să cadă pe cușetă, întrebându-se dacă n-avea să regrete curând cubul rulant!

Adormi pe neașteptate, cu trupul umplut de o delicioasă oboseală. Înainte ca pleoapele să i se închidă, mai avu timp să se gândească: „Aerul condiționat, ticăloșii! Au drogat aerul."

Se trezi după un timp incalculabil. Era goală, cu brațele și picioarele depărtate. Hainele îi stăteau într-o grămăjoară pe pardoseala de cauciuc, iar celula era goală. De cum se mișcă, în burtă, între coapse și la ceafă îi izbucniră dureri difuze. Fusese sondată, nu încăpea nici o îndoială. Veniseră să-i verifice starea de funcționare. Înjură și se îmbrăcă la loc. Cum suporta Lisiah proba? Încercase oare deja să sugrume doi, trei ghanieni?

În timp ce stătea ghemuită în mijlocul patului, panoul de acces glisă, făcându-i loc lui Nath. Era gol, ca odinioară, și-și scosese peruca aceea cu șuvițe pieptănate îngrijit. Se așeză turcește pe podea, refăcând legătura cu tradițiile deșertului, și așteptă ca temnița să se închidă din nou pentru a-și începe discursul.

– Verdictul? îl ironiză tânăra, adoptând instinctiv aceeași poziție. Bătrâna Lona e bună pentru decerebrare? O spălătură mentală bună, și-o luăm de la capăt! O ștersătură zdravănă a neuronilor, și va fi ca nouă? Asta s-a hotărât?

Nath făcu un gest nervos:

– Taci din gură, ai înnebunit. Nu s-a hotărât nimic. Am intervenit în favoarea ta și într-a pământeanului. Unii voiau să vă elimine pur și simplu, sub pretextul că tu ești prea îmbătrânită ca să mai suporți o nouă condiționare, iar Lisiah rămâne un ucigaș, indiferent ce-o fi făcut ca să te ajute... Vezi, situația nu e deloc strălucită. Dar Zâ e echitabil. Îmbătrânește, și nu-i plac atitudinile extremiste. Mă gândesc să

ajung cu el la un compromis. În orice caz, nu mai putem sta mult timp pe planeta asta, în cincisprezece zile – trei săptămâni cel mult – vom porni din nou pe calea stelelor, și nu veți mai reprezenta un pericol pentru noi. Chiar dacă vă prinde poliția și vă torturează, n-o să ne mai puteți cauza nici un prejudiciu. Zâ e perfect conștient...

– Și Lisiah?

– Nici o problemă. Va fi eliberat în același timp cu tine. Specialiștii noștri îi vor readuce piciorul la proporțiile normale, comprimând spațiile intra-atomice ale membrului. De altfel, i s-a scos unitatea de regenerare...

– Ne veți lăsa să plecăm?

– De ce nu? N-o să te luăm cu forța, știind că n-ai întârzia să ne provoci dificultăți insurmontabile. Timpul va fi prețios, acolo sus, prea prețios ca să-l pierdem cu o isterică. Și-apoi, ți-am mai spus, nu putem să te... „reprogramăm". După cum demonstrează analizele, condiționarea ta nu mai e cea de altă dată. Nu mai ești destul de detașată de lucruri și de oameni, te temi de durere, de moarte. Nu mai gândești în termenii comunității, ci într-ai individualității... Pe scurt, nu mai ai nici o calitate a unui bun kamikaze. Fără a dori să te jignesc, n-ai mai fi o recrută de soi!

Lona își stăpâni tremurul ce-i cuprinsese mâinile.

– Spui adevărul?

– Dumnezeule, obositoare mai ești! se strâmbă Nath, comic. Bineînțeles! Zâ o să vă dea personal afară, cu șuturi în fund! Vă vom da bani, acte false... În continuare, nu vă rămâne decât să vă descurcați singuri. Dacă aveți atâta minte să vă țineți departe de oameni, mai sunt șanse să scăpați cu bine. Cât despre tine, va trebui să te feriști permanent de agresiunile fizice.

– Vrei să spui că „puterea" mea asupra nitrolynei va rămâne?

Tânărul schiță un gest de scuză:

– Operația e ireversibilă. Îmi pare rău.

– Dar nava asta?! se miră Lona. Dacă, odată ajunsă în spațiu, unul dintre voi se rănește: o să se facă praf și pulbere!

– Ba nu! Nava a fost construită pe Ghan, cu metale ghaniene. Nu conține în compoziția ei chimică nici un atom de nitrolynă. Nu vom sintetiza nitrolyna decât după ce vom fi descoperit noul... paradis.

– Sunteți nebuni.

– Fiecare cu nebunia lui, draga mea. În ce mă privește, eu pe tine te găsesc nebună, că vrei să rămâi pe lumea asta putredă, fără scop, fără nici un ideal. Te vei bălăci în propria-ți mediocritate... În doi ani, o să te-apuce nostalgia mănăstirii, vei regreta că nu mai participi la luptă, la marea operă a răzbunării, dar va fi prea târziu.

Se ridică.

– Voi vorbi pentru tine, încheie el, trecând pragul, și să nu-mi mulțumești! Pentru nimic în lume n-aș vrea să te am sub ordinele mele, mie însumi îmi fac un serviciu permițându-ți să pleci!

Dispăru. Lona își duse mâinile la umeri, înfrigurată. Așadar, probabil că Zâ avea să-i elibereze! Să le dea mijloacele pentru a începe o nouă viață! Nu lipsi mult să izbucnească în plâns de fericire.

Capitolul XI

Maestrul Zâ stătea în centrul imensei săli de comandă, siluetă minusculă sculptată în lemnul cel mai uscat. Numai capul și mâinile îi ieșeau din roba galbenă ca șofranul ce-i plutea în jurul trupului. Astfel stând, nemișcat, luminat în contre-jour de diodele licăritoare ale pupitrelor, ducea cu gândul la acele marionete pe care mânuitorii le acționează introducându-și mâna și degetele înăuntru. Țeasta sa plină de umflături curioase, lucind ca fildeșul vechi, intercepta lucirile ecranelor multicolore ce acopereau pereții. Nath se opri la șase pași, respectând distanța regulamentară, și luă poziția lotus. Un lung răstimp, rămaseră astfel față în față, în țăcănitul continuu al ordinatoarelor, după care maestrul întinse mâna spre foile și diagramele medicale așternute pe jos. Avea degete extraordinar de fine, pe care nodurile falangelor dobândeau aspectul unor delicate bijuterii.

– E pierdută, spuse el cu glas scăzut și blând, pentru noi și pentru ea însăși. Condiționarea i se erodase deja, când a venit la tine. Șocul revelației i-a provocat un traumatism psihic ireparabil. Condiționarea fizică și mentală i-a fost distrusă. În câtva timp, zăvoarele vor sări, blocajele vor dispărea. Va reintra în posesia amintirilor, își va regăsi bucuria totală a trupului. Va cunoaște din nou tirania rutului și a menstruațiilor. Poate o să se bucure, dar va greși. Căci examenele sunt clare, după atâția ani de somn, simțurile ei infirme își vor dezvolta o infernală nevoie de compensare, care i se va întinde puțin câte puțin prin toată carnea. Foarte rapid, va fi asaltată de o frenezie sexuală intensă, destinată să rămână nepotolită chiar sub pedeapsa

cu moartea, căci un eventual orgasm ar declanșa, firește, explozia nitrolynei conținută în obiectele înconjurătoare. Apoi, această exacerbare se va răspândi și la cele cinci simțuri, intensificându-le până la durere. Nu va mai suporta lumina unei lumânări fără să izbucnească în plâns, nu va auzi zborul unei muște fără a avea impresia că un ac înroșit în foc îi străpunge timpanele. Apa cea mai insipidă îi va arde limba precum oțetul, mirosul vântului îi va devora nările ca un acid... Și mai ales, mai ales, nu va mai putea să atingă, nici să fie atinsă, atât de sensibilă îi va fi devenit pielea! Cea mai mică mângâiere va dobândi tăria unei zgârieturi de gheară. Nu va putea supraviețui decât câteva zile, cel mult. Căci, chiar și trăind într-o cameră obscură, cu urechile și nările astupate cu dopuri de ceară, va trebui totuși să se hrănească... Nu va rezista mult timp durerii. Undele care o leagă de nitrolynă îi vor țâșni din creier, distrugând totul în jur. Începând de azi, e ca o bombă cu efect întârziat, al cărei mecanism de ceasornic a fost pus în funcțiune. Trebuie să ne debarasăm de ea. Ai pregătit-o? Nu i se va părea ciudat că o eliberăm atât de repede?

– Nu, am afirmat că decolăm în curând și avem alte griji decât să ne ocupăm de ea.

– Foarte bine. Găsește-le o mașină, expediază-i în sud, mâine dimineață. Se va deregla foarte repede. Nu vreau să-și dea seama aici, ar putea da naștere unor scene deplorabile.

Nath se înclină.

– Și pentru tovarășul ei, ce ați hotărât?

– Să plece cu ea. Când Lona va începe să sufere cu adevărat, el va fi prima victimă. E firesc ca un vânător să piară prin propriul lui păcat.

Nath surâse discret, apreciind umorul maestrului, apoi schiță cele cinci saluturi rituale de despărțire. Ieși de-a-ndaratelea, cu ochii fixați spre craniul omulețului.

– Pe urmele morții! aruncă el, din pragul sălii.

Maestrul Zâ ridică pumnul, dezgolindu-și brațul ca un lujer de viță.

– Pe urmele morții!

❖❖

Au părăsit platoul în zori, pe marginea unei vechi albii interioare, acoperită cu mâl uscat. Nath îi concediase fără o vorbă, ca pe niște leproși luați din milă, dar de care era grăbit să scape. Lisiah se instalase la volan, cu buzele strânse și pântecul încleștat într-o greață nedefinită. Pe bancheta din spate, Lona inventaria conținutul genții de voiaj pe care i-o dăduse inițiatul în clipa plecării.

Exulta:

– Avem acte false, haine, bani! Și destule tablete nutritiv-hidratante ca să ne ajungă trei luni! Niciodată nu crezusem că ne vor ajuta...

Lisiah se încruntă, exact acest ultim lucru îl neliniștea.

Avea impresia vagă de a fi fost dintr-o dată manipulat, de a juca o partidă din care i se ascundea un anumit număr de reguli primordiale.

– Trebuie să mergem spre sud, mormăi el, smucind de volanul cojit, există unghere practic pustii, ferme izolate. Putem trăi în munți, dându-ne drept căutători de minerale, o să țină un timp, apoi mai vedem...

Apoi...

Mestecă din nou cele două silabe ale cuvântului. *Apoi...* De-acum, erau sortiți provizoratului, soluțiilor de expectativă. Permanent aveau să existe *apoi*-uri, *după ce*-uri, *așteptând*-uri. Totul putea fi pus la îndoială de pe o zi pe alta. O privire piezișă, o aluzie amenințătoare, și trebuiau să-și facă bagajele în timpul nopții, să fugă orbește spre un alt refugiu, un alt bivuac...

Se concentră asupra drumului, făcând eforturi să-și golească mintea de orice gând.

Au călătorit până seara, fără oprire. Într-un orășel cu numele Sashkona, Lisiah cumpără mai multe haine grosolane: salopete uzate, cămăși în carouri, caschete decolorate; o panoplie dizgrațioasă, care-i transforma în doi țărani desăvârșiți.

– Îmi voi lăsa barbă, observă el, încheindu-și bretelele, și voi fuma pipă. Va trebui să vorbim mai simplu. Să încetăm a

mai folosi cuvinte complicate sau întorsături elegante de frază. De fapt, ghiorăielile ar trebui să ne fie de ajuns...

Au dormit în mașină, la adăpostul unui gard, și și-au reluat drumul la răsăritul soarelui. Lona n-a scos o vorbă toată dimineața, stătea cu ochii ficși, părând extrem de atentă, ca și cum în fața ei s-ar fi desfășurat un spectacol invizibil, ca și cum ar fi învăluit-o o simfonie – neauzită altor urechi decât ale ei -- în frazele ei muzicale. O secundă, lui Lisiah îi veni s-o zgâlțâie, dar renunță, alertat de pupilele dilatate straniu ale femeii.

„E oboseala!“ își repetă el un sfert de oră în șir. „Nimic decât oboseala, o noapte bună de somn și n-o să se mai vadă nimic...“

Dar era departe de-a fi sigur. Prea multe lucruri îl jenau și, mai cu seamă, inexplicabila răzgândire a tovarășilor Lonei, care, după ce îi ținuseră prizonieri aproape douăzeci și patru de ore, dintr-o dată păruseră extrem de dornici să-i vadă plecând cât mai repede!

Opri vehiculul în parcarea primului motel care le ieși în cale.

Era un stabiliment vetust, cu cabane dărăpănate și jumătate din firmă smulsă de vânt. Paznicul, îmbibat pașnic cu țuică, nu le puse nici o întrebare. Își ocupară căsuța fără ca tânăra femeie să fi deschis o singură dată gura. Lisiah era prea epuizat ca să mai stea pe gânduri, se trânti pe pat îmbrăcat complet și îl fură de îndată un somn adânc.

Când deschise ochii, mult mai târziu, se lăsase întunericul, înecând obiectele într-o ceață chinuitoare. Silueta Lonei se profila în dreptul ferestrei, nemișcată. Lisiah se ridică, cu inima strânsă de o presimțire rea.

– Nu dormi?

Nu-i răspunse. Când repetă întrebarea, puțin mai tare, Lona păru să se trezească dintr-un vis profund sau o criză de somnambulism. Lisiah apăsă butonul veiozei, inundând odaia cu o lumină galbenă ca urina. Lona făcu un salt înapoi, ridicând cotul pentru a-și apăra fața, ca un miner care iese brusc la soare după o lungă ședere sub pământ. În

acel moment, Lisiah observă că avea pupilele înspăimântător de dilatate, ochii transformându-i-se în două găuri cu albul aproape absent.

– Ce făceai?

– Mă uitam afară. Un bărbat și o femeie fac dragoste sub măslinul de pe colină. Au luat cu ei și un tranzistor, iar acum ascultă programul de noapte al unui post care se numește W.R.H.-678...

Cu stomacul crispat de teamă, Lisiah se apropie de fereastră. Singura colină pe care o putea zări se afla la aproximativ patru kilometri, întunericul transformând-o într-un dom opac și uniform.

Se răsuci și apăsă întrerupătorul, cufundând încăperea în întuneric.

– Îi mai vezi și acum? murmură el, cu gâtul cumplit de uscat.

– Da, bărbatul a scos din buzunar un pachet de țigări. Sunt Blue-knife, fără filtru. Fata îi întinde o brichetă și...

– Ajunge! Sau inventezi, sau...

Nu îndrăzni să încheie propoziția. Lona se apropiase. Își rezemă o mână de perete. Imediat, se lumină la față.

– Lisiah! Oh, Lisiah! Pe cealaltă parte a peretelui e o muscă. Merge, îi simt șocurile lăbuțelor în palmă, prin cărămidă, și... Gata. S-a terminat, nu mai simt nimic. Cum a venit, așa a și plecat. Și afară, nu mai văd nimic, decât noaptea... Ce se întâmplă?

Lisiah înghiți un nod dureros.

– Și azi dimineață, în mașină, vedeai ceva?

– Nu, auzeam. Ascultam conversația dintre un om și fiul lui, cu cinci kilometri înainte de a fi ajuns la înălțimea lor... E ca o criză, înțelegi? Timp de câteva zeci de secunde, simțurile mele își măresc puterea, mă proiectez în spațiu prin miros, prin văz. Am impresia că aș putea să văd până la stele... E... E îmbătător!

Tânărul se lăsă pe pat, cu palmele umede și reci ca gheața.

– Crize de acuitate, murmură el, ca pentru sine, amicii tăi o știau! De-asta ne-au alungat...

– Ce tot îndrugi? E o prostie! Le-aș fi putut fi de mare folos.

– Nu fi atât de sigură! Pentru moment, fenomenul te seduce, îți procură senzații agreabile, dar ce se va întâmpla dacă se amplifică, dacă devine permanent? Adineaori, când am aprins lampa, aproape ți s-a făcut rău, amintește-ți!

– Nu, nu e posibil... Vrei să zici că...

– Da! Începând din care stadiu plăcerea devine durere? Nu te-ai gândit?

Lona scuturã din cap, aproape cu frenezie.

– Nu m-ar fi abandonat!

– Visezi! N-aveau timp de pierdut cu o deviantă!

Își trecu mâna prin dreptul ochilor. Oboseala îi îngreuna pleoapele, ca de plumb.

– Trebuie să reflectăm, spuse el cu glas aproape neauzit, să găsim o soluție înainte de a lua amploare crizele...

– Nu e nimic de făcut, răspunse Lona cu voce posomorâtă, decât să ne despărțim până nu devin o bombă gata să explodeze. Tu încă mai poți să scapi...

Făcu o pauză, apoi reluă, cu insistență:

– Nimic nu ne leagă, știi bine. Nimic, în afară de fraternitatea anormalilor, ceea ce nu ajunge. Mi-ai salvat viața, eu ți-am salvat-o pe a ta, suntem chit. Du-te! Ia banii, mașina. Eu am să mă afund în pădure. Cât timp îmi mai rămâne? Două zile? Trei zile?

Avea dreptate, Lisiah o știa perfect. Nu-i aștepta nici un viitor, nici o perspectivă, nimic care să poată justifica riscul pe care și-l asuma acum, rămânând lângă ea. Însă nu-și găsea curajul de a se ridica și fugi.

Zorii îi găsiră față în față, ca pe doi jucători tăcuți, așezați de-o parte și de alta a unui eșichier invizibil.

Cu puțin timp înaintea răsăritului, Lona percepu scrâșnetul unei colonii de furnici ocupate să foreze solul la un metru și jumătate sub cabană. Totuși, criza fu suficient de scurtă pentru a nu prilejui nici o catastrofă. La ora șase, porniră iarăși spre nord. Lisiah conducea cu toată viteza, apăsând pedala la limită. Lona se refugiase în oboseala ei,

dormitând cu ochii semi-închiși. Numai o dată, se ridică în fotoliu, declarând:

– Auzi? Un șuier de locomotivă!

Dar nu se găsea nici o cale ferată mai aproape de două sute de kilometri. Când se opriră să facă plinul, Lisiah îndrăzni în sfârșit să-și expună planul de acțiune.

– Trebuie să ajungem la un mare oraș, înțelegi? De preferință, un oraș de garnizoană, sunt destule prin zonă.

– Dar de ce?

– Din cauza barurilor pentru soldați și a traficului care se desfășoară acolo. L-am cunoscut bine, la vremea mea.

– Și ce vrei să cumperi? Droguri?

– Cam așa ceva. Ai auzit de anesthotoxină?

– Ce anume?

– Anesthotoxină. E un anestezic puternic, extrem de puternic, care insensibilizează fără a te face să-ți pierzi cunoștința. E folosit în armată, pentru a înviora băieții și a-i trimite în linia întâi. Un comprimat, și nu-ți mai simți corpul. E ca și cum spiritul tău ar sălășlui într-o bucată de lemn, o marionetă. I-am văzut pe unii, care luaseră anesthotoxină, atacând la baionetă, cu ambele glezne rupte, am văzut camarazi alergând cu cioturile abia suturate. Când statul-major ducea lipsă de efective, se goleau spitalele militare, distribuind anesthotoxină cu ghiotura. Poate fi soluția pentru tine...

– Ai putea găsi?

– Sigur. După război, anumiți bolnavi au vrut să înghită în continuare porcăria asta. Și-au făcut din ea un fel de practică mistică, o asceză religioasă. Anethotoxina îi elibera de sub tirania cărnii, permițându-le să devină spirite pure etc. S-au întemeiat mai multe secte și, în același timp, prin jurul spitalelor militare s-a dezvoltat o piață paralelă. Cu un dram de noroc...

Licărul care se aprinsese în pupilele Lonei se stinse rapid.

– La ce bun? șopti ea. Nu te încăpățâna. Nici măcar nu știu dacă apreciez ceea ce vrei să faci pentru mine. Un spirit

într-o bucată de lemn... Crezi că e într-adevăr preferabil morții?

Lisiah nu-i răspunse, reluându-și locul la volan. Ochii săi roșii și usturători făceau eforturi tot mai mari să rămână deschiși.

La începutul după-amiezei, au ajuns în mahalalele unui orășel minier. Cazarma se detașa pe fundalul de țevării și rezervoare, ca un cub enorm de beton cenușiu. Soldați în uniforme de campanie hoinăreau pe străzi, vizibil plictisiți. Lui Lisiah nu-i fu greu deloc să închirieze o cameră într-un hotel degradat.

– Încearcă să dormi! o sfătui el pe Lona, luând toți banii disponibili. Nu știu cât timp îmi va trebui ca să găsesc ceea ce caut.

Fata consimți, cu un surâs straniu pe buze. În momentul când închise ușa, Lisiah înțelese că îl bănuia de a fi inventat toată povestea ca să fugă cu paralele, iar în gură îi veni un gust amar.

Afară, spectacolul orașului jalonat de uniforme îl purtă cu mulți ani înainte, având neplăcuta impresie că trecutul alerga să-l ajungă din urmă, să-l prindă într-un soi de capcană circulară care acum îl forța să pășească pe urmele propriilor pași. Se cutremură.

Cafenelele rezervate militarilor în permisie erau la fel de lugubre ca în amintirile lui. De-a lungul tejghelelor, bărbați în ținută de camuflaj dădeau pe gât enorme sticle de bere brună. Conversațiile posomorâte erau presărate cu înjurături. Pe trotuar, câteva fete se plimbau prin fața barurilor, unduindu-și șoldurile. Se apucă de băut, era singura cale de a lega prietenșug.

Peste trei ore, i se propuseseră tot felul de droguri, euforizante, afrodiziace, remedii miraculoase contra bolilor venerice, diverse ustensile de uz erotic, dar nici un strop de anesthotoxină. Începea să-și piardă speranța, când un caporal obez cu chelie lucitoare îl trase de cot.

– Ai luat-o prost, îi șuieră grăsanul cu un glas ascuțit, nu ești în cartierul care trebuie, camarade. Tre' să te duci spre

centru, pe la spitalul de nebuni. Ai să vezi o cafenea, chiar în față la camrera de urgență, „Bazooka“ se cheamă, mișto? Hm? „Bazooka“. E unu' acolo, un tip înalt și slăbănog, ras în cap, care le zice la toți „frati-miu“. El poate să te-ajute. Face parte dintr-o societate... „Frații spiritului pur“, sau cam așa ceva...

Lisiah se execută. Noul bar semăna întru totul cu cel pe care tocmai îl părăsise. „Fratele“, însă, lipsea. Contra unui bacșiș, află că omul sfânt avea obiceiul să apară pe la mijlocul după-amiezei, și că avea nevoie de răbdare.

Se retrase la toaletă, pentru a-și clăti fața cu apă rece. Oboseala îi rodea oasele mai sigur decât o colonie de termite. Reveni în sală, se așeză la masă cu o cafea triplă și adormi, cu capul pe antebraț.

Când se trezi, în fața lui se așezase un bărbat. Un individ înalt, costeliv, cu pielea cenușie. O manta militară veche, care cândva trebuie să fi fost albastră, îi ținea loc de haine. Era ocupat să-și străpungă mâna stângă cu un ac gros de seringă, cam ruginit, dedicând acestei munci o sârguință de școlar silitor, cu ochii mijiți și limba scoasă. Când termină, scoase din buzunar o lamă de ras învelită într-o hârtiuță galbenă, o despachetă și-și făcu pe braț o tăietură de vreo zece centimetri. Sângeră foarte puțin, ca și cum practica repetată a acestor exerciții de automutilare l-ar fi golit complet de sânge.

– Vezi, spuse el, ridicând privirea spre Lisiah, nu sufăr. Trupul ăsta nu e decât un veșmânt pentru mine, accidentele și neajunsurile lui sunt neînsemnate, numai spiritul meu e o comoară. Mă căutai? Eu sunt fratele Ko. Vrei să fii de-ai noștri, sau încă nu faci decât să te apropii? Pot să te ajut. Dar îți pot zice de pe-acum că te afli pe calea cea bună. Nu vei mai cunoaște foamea, oboseala, boala. Vei fi scăpat de tirania rutului, de înșelătoriile simțurilor. Mângâierile femeilor îți vor deveni străine, savoarea mâncărurilor, necunoscută. Senzualitatea bestială care reglează viața oamenilor nu va mai avea nici o putere asupra ta. Renunțând la trupul tău, vei deveni liber, ajuns dincolo de falsele plăceri. Numai

spiritul îți va mai străluci, cu lumină înmulțită. Nemaifiind invadați, potopiți de șuvoiul informațiilor fizice, lobii tăi cerebrali se vor dezvolta mai presus de orice așteptare... Comunitatea noastră va fi fericită să te primească.

Glasul său, cu toate cuvintele rostogolindu-se într-un murmur monoton, producea un curios efect hipnotic. Lisiah trebui să se scuture pentru a pune întrebarea care-i ardea buzele:

– Unde se găsește comunitatea asta?

– Într-un loc secret, frate-meu. La adăpost de cei răi. Suntem toleraţi, dar unii ne vor răul, o știi la fel de bine ca mine. Dacă dorești cu adevărat, te voi conduce la cineva care să-ți examineze candidatura și să-ți aducă la cunoștință regulile ordinului nostru. Trebuie să intri în rândurile noastre fără întârziere, frate-meu, la noi nu va trebui să-ți mai faci griji cu aprovizionarea, nu va mai trebui să alergi prin baruri neliniștit, în căutarea unui frate-negustor. Noi înșine ne distilăm propria anesthotoxină...

– Încă nu sunt gata, dar ți-aș putea trimite pe cineva care și-a terminat parcursul de apropiere și nu mai poate suporta nici o senzație. O femeie. O vei accepta?

Un surâs cucernic încreți chipul cenușiu.

– Să vină. Toate oile sunt binevenite în regatul anesteziei. Mă aflu aici zilnic.

– Ai la tine...

– Bineînțeles, frate-meu, întinde mâna pe sub masă.

Lisiah se conformă. Un tub metalic i se depuse în palmă; strânse degetele, cu pieptul dintr-o dată eliberat de o greutate enormă. Reușise.

Celălalt se aplecă spre el, cu răsuflarea pestilențială:

– Produsul e gratuit, dar am obiceiul să accept o donație pentru comunitate. Un obol de un fel sau altul. Nimic mai ieftin de cincizeci de dolari...

Lisiah numără rapid bancnotele și le făcu sul. Cu acest tarif, Lona n-avea să reziste prea mult timp. Cât îi trebuia pentru a înghiți tot tubul de comprimate? O zi? Două, cel mult... Se ridică.

– Sunt fericit că te-am cunoscut. Poate am să-ți trimit pe cineva.

– Dar bineînțeles, frate-meu, nu șovăi, tocmai căutătorii ne lipsesc...

Lisiah își stăpâni o înjurătură și ieși precipitat din cafenea. Aerul de afară avea gust de fum. Curând avea să se înnopteze. Agasat, își dădu seama că petrecuse toată după-amiaza dormind în fața ceștii de cafea. Contactul cu cilindrul de alamă îl însenină. Și acum? Nu câștigase decât o amânare, în patruzeci și opt de ore Lona avea să reînceapă a suferi tulburările de percepție. În ritmul ratelor de cincizeci de dolari la fiecare două zile, finanțele aveau să le tindă rapid spre zero. Deci? Cel mai simplu ar fi fost să se infiltreze într-o comunitate de anestezișți, dar oare fata avea să accepte o asemenea soluție?

Ridică din umeri, ajungând la hotel. În camera jegoasă, Lona dormea. Depuse tubul pe noptieră și mâzgăli pe o hârtie modul de folosință, precum și felul în care își procurase comprimatele. Sublinie câteva cuvinte: „Bazooka", „fratele Ko", „comunitate"...

După care înghiți două somnifere și se înveli cu pătura. Nu mai dorea decât un singur lucru: să doarmă șase luni în șir.

După trei minute, simți că se prăbușește într-un puț fără fund, un tunel vertical tăiat prin bezna cosmosului. Începu să-și dorească o prelungire a căderii la nesfârșit.

Epilog

Când se trezi, patul Lonei era gol. Tubul de anestho-toxină dispăruse de pe noptieră. Nu-i trebui mult timp ca să constate că tânăra luase jumătate din bancnotele ce constituiau bugetul lor. De asemenea, își însușise o mare parte din tabletele nutritiv-hidratante primite de la Nath, precum și cheile mașinii.

Nu se miră. Când scrisese mesajul, în ajun, își dăduse seama că despărțirea devenise inevitabilă. Nici nu se putea pune problema s-o urmeze pe Lona în rândurile anestezișstilor, iar faimoasa „solidaritate a monștrilor" se oprea în pragul acestei bifurcări.

Se sculă. Hainele mototolite, umede de transpirație, îl strângeau într-o gangă ca de carton. Făcu un pas spre lavabou, apoi renunță. Se simțea gol pe dinăuntru, găunos. Fragil. O secundă, îi veni dorința de a alerga spre „Bazooka", s-o prindă din urmă, să... Era o idioțenie. O idioțenie inutilă. Nu făcuse decât să accepte invitația fratelui Ko? Sau poate întorsese farurile mașinii spre țară, fugind pe drumuri pustii, cu gândul de a muri undeva în fundul unei păduri, îmbătată de senzații, ucisă de miros, de văz, de atingere, de...? N-avea s-o afle niciodată – și era mai bine așa. Adună banii, îndesându-i de-a valma în buzunar. Totul avea să se șteargă, era de ajuns să aștepte. Ieși din cameră fără a închide ușa, coborî scara și păși în stradă. Mirosul de fum stăruia. Ajungând în dreptul cafenelei, manșetele ziarelor îl frapară cu literele lor mari și groase:

„NOU RĂZBOI RASIAL ÎN SUD! Stare de urgență

proclamată în șapte provincii. Revolte sângeroase în trei mari centre industriale. Garda civilă la arme!"

Pe umăr i se depuse o mână. Întorcând capul, îl recunoscu pe grăsanul cu chelie lucioasă care-i dăduse adresa fratelui Ko, cu douăzeci și patru de ore în urmă.

– Ai văzut? exclamă obezul, cu ciudatul său glas în falset. Iar a început! Două companii fac manevre. Eu plec poimâine, dar tu? Nu te interesează o poveste din asta? Știi că se recrutează fără să pună întrebări? Orice înrolare pe cinci ani implică o amnistie totală. Ai aerul unuia pe care s-ar putea să-l intereseze. Mă înșel? Du-te la cartierul 58, întreabă de sergent. Îi zici că vii din partea lui Freddy-grasul...

Avu un scurt moment de ezitare, apoi se răsuci pe călcâie, cu un gest de complicitate virilă. Lisiah îl privi îndepărtându-se, ca un munte de osânză rostoglindu-se peste cap.

Nu mai exista nici un *acum,* nu mai exista *după.* Cercul se închisese. Mai avea de ales, sau totul era deja prescris? Făcu un pas înapoi, mitraliat de titlurile enorme ale cotidianelor. Umbra i se lipea de caldarâm, împiedicându-l să fugă. Se retrase, cu senzația că se scufunda într-o baltă de nisipuri mișcătoare. Cu degetele țepene, cu creierul înecat de amețeli, auzi sunând undeva ora cinci și jumătate.

—

Cuprins

Capitolul I 3
Capitolul II 15
Capitolul III 23
Capitolul IV 40
Capitolul V 50
Capitolul VI 63
Capitolul VII 82
Capitolul VIII 102
Capitolul IX 116
Capitolul X 122
Capitolul XI 130
Epilog 141

Aveau moartea în piele, iar vărsarea unei singure picături din sângele lor însemna a condamna copacii, oraşele, munții să zboare în bucăți.

Bombe umane, fugeau, urmăriți, fugăriți fără încetare de către vânătorii de recompense ce se deplasau cu furgoane blindate. Dacă îi ucideau, dacă-i răneau doar, îşi asumau riscul de a da naştere unui vârtej de foc ce devora totul, pe loc, într-o fracțiune de secundă. Aveau dinamita în sânge, T.N.T.-ul în oase, erau mai presus decât oamenii, lucru pentru care îi persecutau...

Alergau, căutând zadarnic un refugiu, răspândind în pofida propriei voințe distrugeri şi măceluri. Iar pe urmele lor gâfâiau urmăritorii, cu căinii lor roboți, cu armele sofisticate... şi cu teama care le încleşta vintrele.

ISBN 973-9241-15-8